



apkınlr
**JACKIE
COLLINS**



KELEBEK
YAYINLARI



JACKIE COLLINS'in

YAYINEVİMİZDEKİ DİĞER ESERLERİ

SEX ÇETESİ — (İkinci Baskı)

ŞEN DOLLAR — (İkinci Baskı)

DİNAMİT — (İkinci Baskı)

Jackie Collins

ÇAPKINLAR



KELEBEK YAYINLARI
İSTANBUL

KELEBEK YAYINEVİ — İSTANBUL
ankara cad. babıali han no. 99 tel. 526 84 40

«The world is full of married men»
adlı ingilizce baskısından dilimize çeviren
ARMAĞAN İLKİN

kitabı hazırlayan : yıldırım bozkurt
kapak resmi ve düzeni : şahin karakoç
kapak filmi : çali grafik
kapak baskı : seçil ofset
birinci baskı : kasım 1985

bu kitap TUBA MATBAACILIK tesislerinde
düzenlenerek basılmıştır.

2002

«On beş yaşımdayken bebek gibi kızdım. Taşbebek! Annem beni yalnız başıma sokağa bırakmaya korkardı. Eve dönmeden gebe kalacağımdan falan korkardı. Öyle aptalca düşünceleri vardı işte.»

Konuşan Claudia Parker'dı. Dinleyen de David Cooper. Yataktaydı Claudia. Çok çok güzel bir kızdı. Onu kendi de biliyordu, David Cooper da. Onun için herkes mutluydu. Yüzünün iki yanında geniş bir çerçeve oluşturan upuzun, pırıltılı saçları vardı Claudia'nın. Saman sarısı saçları vardı Claudia'nın. Saman sarısı saçlar. Kakülleri, çekik yeşil gözlerini vurgulayan kaşlarına kadar iniyordu. Yüzü kusursuzdu; minicik, süzme burun, dolgun, güzel dudaklar. Ne yüzünde boya vardı, ne de üstünde herhangi bir giyecek. İncecik ipek çarşafa sarınmıştı.

David yatağın ucunda oturuyordu. Kırk yaşındaydı, yaşını gösteriyordu. Kıvırcık denebilecek kadar dalgalı siyah saçları, ince çizgilerle dolu güzel bir yüzü vardı. Burnu oldukça büyüktü. Kalın çerçeveli, dörtgen biçimi gözlük takardı. Tam bir erkek denilen adamlardan ve kadın konusunda çok bilgili, enikonu çapkın bir erkekti.

Claudia, «Sonunda evden ayrıldım,» diye sürdürdü. «Dayanacak halim kalmamıştı. İyice sıkılmışlardı. Ben de bir gece kaçtım. Hiç dön-

memecesine. Nefis bir çocukla tanışmıştım aslında. Bitirim bir oğlandı.

«Oyuncuydu. Londra'ya o getirdi beni.» Çarşafın altında kıpır kıpır oynayarak içini çekti. «Bir sigaran var mı, sevgilim?»

David robdöşambrının cebinden bir paket filtreli sigara çıkarıp uzattı. Kız dumanı ciğerlerine çekerek sürdürdü. «İğrenç geçmişimin geri yanını da öğrenmek ister misin?»

«Seninle ilgili olan her şeyi öğrenmek isterim ben.»

Claudia gülümsedi. «Ne tatli şeysin! Hiç sıkıcı değilsin! İlk tanıştığımızda sıkıcı bir herif olacağını düşünmüştüm. Çok yanılmışım meğer. Senin için deli oluyorum!» Çarşaftan sıyrılarak David'in oturduğu yere uzandı, kollarını adamın boynuna dolayıp kulağını dişlemeye koyuldu. Vücudu kusursuzdu.

David kızı sırtüstü yatırdı.

«Beni istiyor musun?» diye mırıldandı Claudia. «Çok, çok istiyor musun beni?»

David olumlu yanıt anlamına gelen bir homurtuyla karşılık verdi.

Claudia birden dönerek kendini kurtardı, yataktan fırlayıp kapıya koştu. «Seninle baş edilemez,» diye söylendi. «Ama şimdi olmaz, sevgilim. Belki sen yine hazırsın ama ben biraz dinlenmek istiyorum.» Kıkır kıkır gülüyordu. «Bir duş yapacağım. Sonra çıkıp yemek yeriz. Sonra da sabaha kadar sevişebiliriz, aşkım!»

Kapıdan çıktı. David banyoda akan suyun sesini duydu.

Claudia'yı. Claudia'yla ilk tanışmalarını düşünüyordu. Aradan geçen zaman topu topu üç

hafta mıydı gerçekten? O gün büroda çok yüklü bir gün geçirmişti. Linda da günden güne daha çok iş üstlenmesinden, artık kocasını hiç göremediğinden yakınlıkla başının etini yemeye başlamıştı son zamanlarda. David saat altıda bürodan çıkmaya hazırlanırken Philip Abbotson dalmıştı odasına, «Dinle, Dave, bir dakika boş zamanın varsa stüdyoya in de bir karar ver. Beauty Maid sabunun reklam filminin deneme çekimleri için iki kız bulduk. Hangisini kullanacağımıza karar veremiyoruz. İkisi de birbirinden güzel.»

Cooper-Taylor reklam şirketinin birinci kattaki stüdyosuna pek isteksizce inmişti David. Şirket, iki oğlu olan amcası R. P. Cooper'la, oğlu olmayan, ancak bir damadı olan Sanford Taylor'ın ortak malıydı. Önem sırasına göre, David altıncı sıradaydı. Gerçi böyle büyük bir şirketin altıncı adamı olmak az şey değildi ama David Cooper bunu yeterli bulmuyordu. Televizyon reklamları bölümünü o yönetiyordu, Beauty Maid sabunu daha çok televizyonda reklam edileceğine göre, o işe en uygun olan kızın seçilmesi çok önemliydi. Gelgelelim reklam filmlerinde kimlerin kullanılacağına hep Phillip Abbotson karar verirdi ve David şimdiye kadar ona hiç kusur bulmamıştı.

Kızı stüdyoya girer girmez gördü. Claudia, sırtında beyaz bir bornozla rejisör koltuklarından birine yayılmıştı. Saçları tepesine toplanmış, elindeki elmayı ısıırıyordu, öbür kızı ancak ondan sonra farkettiler David. Çukolata reklamlarında, çukolata kutularının üstünde görülen kızlardan; el değmemiş cici kız yüzü. Ne var ki gövdesi yüzünü yalancı çıkarıyordu. Göğüsleri enikonu

iriydi ve üstündeki ten rengi mayonun altında daha da iri görünüyordu.

Phillip, «Şu memelere bak!» diye mırıldandı.

«Yapacaklarını yapsınlar da görelim,» dedi David.

Pihillip küçük stüdyoda sessizlik sağladıktan sonra Çukulata Kutusu modeline işaret etti. Kız yerinden kalkıp yalancı banyo dekoruna yürüdü. Büyük mermer banyonun içine —mayosunu çıkarmadan— zarif bir hareketle girdi, aksesuarcılardan biri de hemen o yana koşarak kızın gelişmiş gövdesini sabun köpükleriyle örtmeye koyuldu. Aeresol kutusundan çıkan köpük yeterli görününce bir başkası modelin eline bir kalıp sabun tutuşturdu. Phillip, «Tamam, çekiyoruz,» diye bağırdı.

Kız kameraya bakarak dişlek bir gülüşle gülümsedi. «Ben Beauty Maid kullanırım,» diye söylendi mırıldanırcasına. Sabunu ağır hareketlerle kolunun üstünde dolaştırdı, önce bir kolunu, sonra öbür kolunu sabunladı. «Beauty Maid tam bana göre sabun. Yumuşacık, bol köpük haz veren bir temas. Siz de deneyin Beauty Maid'i! Siz de Beauty Maid'in yarattığı güzel kadınlardan biri olun.» Kameraya bakıp bir kez daha gülümsedi, sonra da iri göğüslerini tam objektifin karşısına getirecek bir hareketle yan döndü.

Phillip, «Tamam, kes!» diye bağırdı. «Şimdi bayan Parker gelsin lütfen.»

Claudia öbür kızın yerine geçerken David gözlerini ondan ayırmadı. Bir panter kadar yumuşak hareketlerle, kendine özgü akıcı hareketlerle yürüyordu kız. Söylemesi gereken sözleri alçak ve boğuk bir sesle söyledi. Rolünü bitirince

umursamaz bir havayla bornozunu giydi ve yine koltuđuna döndü.

David, «Bayan Parker'ı kullan,» dedi Phillip. «Tam aradığımız kız.»

Stüdyodan çıkarken Claudia'yla göz göze geldi. Kız hafifçe gülümsedi, David bu gülüşte umutlandırıcı bir şeyler buldu. Bürosuna döndü, kağıtlarını topladıktan sonra Linda'ya telefon ederek akşam yemeğine yetiŕeceđini bildirdi ve ŕirketten ayrıldı.

Claudia kapıdan birkaç adım ötede bekliyordu.

«Merhaba,» diye söylendi. «Dünya ne küçük, deđii mi?»

Bir iki dakika deneme filminden, Beauty Maid sabunundan ve hava koŕullarından söz ettiler, ardından da David yemeği birlikte yemelerini önerdi. Claudia bu öneriden çok hoŕlandıđını söyledi.

Chelsea'da küçük bir italyan lokantasına gittiler. David öyle bir yerde Linda'yı ya da onu tanıyan kimselerin bulunmayacağını biliyordu. Linda'ya bir kez daha telefon ederek yemeğe gelemeyeceği için özür diledi. Karısı biraz sıkılmış, ancak anlayış göstermiŕti. Claudia da bir erkek arkadaŕına telefon ederek adamı atlattı. Canneloni yiyerek çene çaldılar, konuŕurken elleri birleŕti ve her ŕey orada baŕladı.

David bunları düşünürken Claudia banyodan çıkmıŕtı. «Sevgilim!» diye seslendi. «Deminden beni ne yapıyorsun?» David kızı yatağa çekti. «Seni düşünüyorum. Beni baŕtan çıkarmak için kapıda bekleyiŕini falan.»

«Orası hiç doğru değil. Yalancı seni. Asıl sen beni baştan çıkardın, ahlaksız ihtiyar seni! Beni o banyonun içinde gördüğün anda tutuldun.» Yine aynı beyaz bornozu giyiyordu. David ellerini havlu kumaşın altında gezdirdi. Claudia tepeden tırnağa ürperdi, ardından da telefonun zili duyuldu. Kız, «Zil sesiyle kurtuluş» diye haykırdı, gülerek yan dönüp telefona uzandı. Arayan menaceriydi.

David, gözlerini hiç Claudia'dan ayırmadan yavaş yavaş giyindi. Kız telefonda heyecanlı heyecanlı konuşuyor, arada bir de pembe dilinin ucunu çıkarıp onunla alay ediyordu. Sonunda almacı yerine bıraktı. «Sen giyinmişsin,» diye söylendi suçlarcasına. «Neyse... Müthiş bir haber. Yarın Conrad Lee'yle konuşacağım. Son filmi için yepyeni bir oyuncu aramaya gelmiş buraya. Film de Meryem Ana'yla ilgiliymiş galiba. Neyse işte, yarın akşam altıda. Plaza Carlton'daki dairesinde bekleyecekmiş beni. Müthiş değil mi?»

David bu haberdan pek hoşlanmıştı. «Neden akşam konuşuyorsunuz? Günler torbaya mı gir di?»

«Saçmalama sevgilim! Herifin canı biriyle yatmak istiyorsa sabahın sekizinde de yatabilir pekala.» Asık suratla tuvalet masasına gitti ve özenle boyanmaya başladı.

«Pekala, kusura bakma. Neden bu meslek aşkından vazgeçmiyorsun onu anlamıyorum yalnız. Neden...»

Claudia soğuk bir tavırla onun sözünü kesti. «Neden ne demek? Neden işimi gücümü bırakıp seninle evlenmiyorum öyle mi? Onu mu demek

istiyorsun? Karını, çocuklarını, soyunu sopunu ne yapacağız peki? O konuda da bir önerin var mı.

David hiç sesini çıkarmadı.

«Bak, güzelim,» Kızın sesi yumuşamıştı. Ben seni herhangi bir noktada sıkıştırmaya kalkışmıyorum değil mi? Sen benim malım değilsin, ben de senin malın değilim. Doğrusu da böyle olması.» Takma kirpiklerini taktı çabucak. «Açlıktan ölüyorum ben. Bugün hiç öğle yemeği yemeyecek miyiz?»

Yine o küçük İtalyan lokantasına gittiler. Aralarındaki soğukluk da geçmişti. Claudia, «Pazar günleri bana çok sıkıcı gelir,» diye söylendi. «Geçmek bilmeyen bir gündür pazar.» Kırmızı şarabını keyifle yudumlayarak şişman lokanta sahibine baktı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Adam da ona bakarak büyük bir mutlulukla gülümsedi. «Biliyor musun, herkes kendini güzel sanıyor bence. Aynaya bakıyorlar, tamam iki gözüm, bir burnum, bir de ağzım var, ne güzelim diyorlar. Haaah! Ne iş ama!» Kahkahası küçük lokantayı aydınlatmıştı sanki. David de gülüyordu. Öyle güzel, öyle canlı bir kızdı ki Claudia. Daha önce de evlilik dışı ilişkiler kurmuştu ama bu kez başkaydı. Bu kez, özgür bir erkek olmadığına yanıyordu.

Claudia, «Bir gün herifin biriyle tanışmıştım,» dedi. «Bana Fransa'nın güneyinde bir ev, Küba'da bir villa alacağına söz verdi! Ayrıca da pırlantalar falan. Derken ortadan kayboldu. Daha sonra adamın casus olduğunu, bir yerde vurulduğunu duydum. Şu dünya ne tuhaf değil mi?»

Yemekten sonra West End'de dolaşarak

görmek istedikleri bir film olup olmadığını araştırdılar.

Claudia, Trafalgar alanına doğru yürüyen büyük bir topluluğa işaret edip, «Şu kaçıklara bak,» dedi. «İnsanın bütün gününü gösteri yürüyüşleriyle, elçiliklerin önünde bağırıp çağırmakla, protesto yapacağım diye yerlere serilmekle geçirmesi nasıl bir akıldır bilmem. Bak, erkeklerin hepsi sakallı. Neden acaba?» David'e sokuldu iyice. «Sinemayı boş verelim hadi. Benim eve gidip orada eğlenelim.»

2

Tıknaz kadının arkasına tutturulan döviz çok açıktı: «Hidrojen bombası yasaklansın!»

Sakallı bir gencin havada tuttuğu dövizde de. «Dünyada barış,» sözleri okunuyordu.

Bir eliyle yüzü gözü kirli bir çocuğu zaptetmeye çalışırken öbür elindeki karton parçasına da yiğitçe yapışan yorgun bir kadın «Nükleer Savaş Son» sloganıyla dolaşıyordu.

Yüzlerce kişiyle birlikte, bu üç kişi de ağır adımlarla Trafalgar Alanına girdiler. Pek çok kimse onlardan önce varmıştı alana; Nelson anıtıyla çeşmelerin çevresinde kımıltılı bir kalabalık birikmişti. Linda Cooper da onların arasındaydı. Pis görünüşlü, dağınık saçlı, ciddi suratlı birkaç kızla kendi kendine konuşup duran gözlüklü bir adamın arasına sıkışmıştı.

Otuzunu henüz aşmış, çekici bir kadındı

Linda. Kısa kesilmiş kızıl saçlarını bir şifon eşarbın altına gizlemiş, içinde bulunduğu kalabalığın giyimiyle karşılaştırılınca göze aykırı gelen krem rengi bir Chanel tayyör giymişti. Yüzüne bakan, on yıl önce gerçekten güzel bir kadınmış, diye düşünürdü. Ne var ki şimdi, o güzelliğin yerine bir boyun eğme ifadesi görünüyordu yüzünde. Birkaç küçük kırışık, yorgun bir hava, makyajda hafif bir aşırılık; yine de bunların bir araya gelmesiyle kadının çekiciliği artıyordu sanki.

Çevresine bakmıyordu Linda. Yanında David olmadığı halde burada bulunmak, bu kalabalığa karışmak tuhaf geliyordu ona. Nereye gitse, ne yapsa David'le birlikte yapardı. Ancak son zamanlarda David'in iş yolculukları iyice artmış, geç saatlara kadar süren toplantıların arkası kesilmez olmuştu. Kocasının işinden başka bir şeye zaman ayıramıyordu neredeyse. Linda içini çekti. Bugün burada bulunuşu da bir rastlantı sonucuydu aslında. David yine bir iş yolculuğuna çıkmış, o da evden kaçmak, bir şeyler yapmak isteğine kapılmıştı ansızın. Çocuklar anneannelerinin kent dışındaki evinde geçireceklerdi haftasonunu. David'in haftasonunda evde olacağını düşünen Linda onlarla birlikte gitmemişti. Oysa son anda David de yolculuğa çıkmak zorunda kalmıştı. Linda yapayalnız kaldığını, bütün gün yalnız başına oturamayacağını farkedince Monica'yla Jack'e telefon etmiş, onlar da genç kadını öğle yemeğine çağırmışlardı. Yemek pek başarılı olmamıştı. Monica'yla Jack, David'in bekarlık günlerinin dostuydular ve Linda hep yapmacık bir neşe bulurdu onlarda. Bir tür, «David

sonunda evlendi demek. Eh, senden kötüsüne de rastlayabilirdi,» havası. Bir buçuk saat kadar onlarda kaldıktan sonra eve dönmek zorunda olduğunu söyleyerek kalktı; çocuklar dönmeden önce yapması gereken pek çok iş vardı çünkü. Yapılması gereken işlerin ne olduğunu bile bilmiyordu ama Monica'yla Jack fazla üstelemediler.

Kalabalığı ve gösteri yürüyüşü yapıldığını belli eden dövizleri, eve giderken görmüştü, içinden gelen bir sese uyarak arabasını bir yan sokağa bırakmış ve toplanma noktası olduğu anlaşılan Trafalgar Alanı'na yürümüştü.

Bu gösteri yürüyüşleri konusunu sık sık düşünürdü Linda, içten içe, o insanlara katılmak isterdi. İnsan başka hiçbir şey yapamasa bile bazı şeyleri protesto edebilirdi; kendisi için değilse bile çocuklarının geleceği için.

Önünde duran gözlüklü adam birden saatine baktı ve «Saat üç!» diye bağırdı heyecanla.

Kalabalık ansızın öne atılmış, herkesten bir ses çıkmaya başlamıştı. Küçük gruplar o büyük kitleden ayrılarak caddeye fırlıyor ve karşıdan gelen arabaların önüne oturuyorlardı. Linda arkadan ittirenlerin baskısıyla kaldırımın kıyısına geldiğini farkettil. Bir sürü polis birikmişti oraya; halkı itip kakıyor, sokağa oturanları yerden kaldırıyorlardı. Ancak kaldırılanların yerine başkaları oturuyordu hemen. Halk büyük bir coşkunluk içindeydi. Gırtlaklardan çeşitli sloganlar yükseliyor, naralar atılıyor, polisler yuhalanıyorlardı. Mavi polis kamyonları yavaş yavaş dolmaya başladığı halde bir takım korkusuz insanlar yerlere seriliyorlardı hala.

Linda eşsiz bir duyguya kapılmıştı. «Hidro-

jen bombası yasaklansın!» diye bağırdı. O, Linda Cooper hidrojen bombasını protesto ediyordu. Bütün dünyayı ilgilendiren bir gösteriye katılmıştı o da! Çok, çok küçük bir çaba da olsa, çocuklarının geleceğini etkileyebilecek bir çaba gösteriyordu. Heyecan verici bir olaydı bu!

Yanındakiler de onunla birlikte bağırmaya başladılar; «Bomba yasaklansın!»

«Hadi yürü, güzelim!» Esmer bir delikanlı kolundan tutmuş, onu yola sürüklüyordu. Karşıdan gelen bir taksinin önüne çöktüler birlikte, öfkelenen taksi şoförü, «Hepiniz zırdelisiniz!» diye bağırdı. Linda önce büyük bir haz duydu, sonra da kırmızı suratlı bir polisin onu koltuk altlarından kavrayarak kaldırırma doğru sürüklediğini farketti. Adama karşı koymaya çalıştı. O zaman ikinci bir polis de gelip bacaklarına yapıştı. Eteğinin beline kadar çıktığını hissedince bir an için utanç duydu. Ardından da bir çuval gibi kaldırırma bırakıldı.

Yardımcı eller ayağa kalkmasına yardım etdiler. Ayakkabılarını kaybetmiş olduğunu ancak ayağa kalkınca farketti. Nasıl olmuşsa, kolunda da bir kesik belirmişti. Eşarbi yokolmuş, saçları alnına dökülmüştü.

«Eh, durumunuz hiç parlak değil doğrusu.» Esmer delikanlı yanındaydı yine. «Bir kere daha denemek ister misiniz?»

Kızın biri delikanlının kolunu tuttu. «Hadi yürü, Paul, gidelim artık» diyordu. «Karakolda düşmeyelim yine.» Ufacık, incecik, uzun saçlı bir kızdı ve çok gençti..

Paul onunla hiç ilgilenmedi, «Dinleyin,» dedi Linda'ya. «En iyisi siz de bizimle gelin. Şu-

rada oturan bir arkadaşım var. Ayağınıza bir pabuç uydururuz belki.»

Linda, «Bilmem,» diye başladı.

Uzun saçlı kız asık suratla söylendi. «Hadi be, Paul.»

«Peki geleyim.» Linda birden karar vermişti. Üçü birlikte kalabalığın kıyısına doğru yürüdüler. Paul, Linda'nın kolunu tutmuş, halkın arasından geçmesine yardım ediyor, uzun saçlı kız kederli bir havayla arkadan geliyordu.

«Benim adım Paul Bedford. Ya sizinki?»

Linda delikanlıya baktı. Uzun boyluydu oğlan; çelik rengi gözleri vardı. Yirmi iki yaşlarında gösteriyordu. Tedirginlik duyacak kadar çekici bulmuştu çocuğu.

Kararlı bir sesle, «Bayan Cooper,» diye açıkladı.

Paul Bedford yarı şaşkın, yarı alaycı bir bakışla baktı ona. «Pekala, Bayan Cooper.»

Kaldırım taşları Linda'nın çıplak ayaklarını üşütüyor ve acıtıyordu. Ansızın, on dakika önce tanıştığı bir delikanlıyla Trafalgar Alanı'nın bir ucundan ötekine koşturacağına, kendi evinde, güven içinde olmayı diledi.

«Bakin,» dedi, «ben arabamı şuracıkta bir yere bırakmıştım. Sanırım en doğrusu oraya dönmem. Arabada bir çift eski ayakkabım da olacak.»

Ne var ki Paul onu caddenin ortasına çekmiş, Newport Sokağına doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Sarı boyalı, köhne bir kapıyı yumruklarken, «Geldik zaten,» dedi. «Hiç değilse yukarı çıkın da kolunuzdaki yarayı sarayım. Sonra da sizi arabanıza götürürüm.»

Sevgilisi asık yüzle arkadan geliyordu hala.

Linda, «Peki,» diye mırıldandı.

Beyaz yüzlü, siyah saçlı, boyasız bir kız kapıyı açmıştı sonunda. Mavili, yaldızlı Çin brokarından dikilmiş, oldukça eski bir sabahlık ve bir zamanlar beyaz olan kürk terlik giyyordu. Paul'u, «Merhaba, tatlım,» diye selamladı neşeyle. «Ya sen nasılsın, küçük Mel?» Paul'un sevgilisine sesleniyordu. «Yukarı gelsenize.»

Kızın peşine düşüp dar bir merdivenden yukarı çıktılar ve tavandan tabana siyaha boyanmış olan koskoca bir salona girdiler. Bir uçta büyük bir yatak, sağda solda bir sürü kitap ve minder görülüyor, sonuna kadar açılmış olan pikaptan Miles Davis'in sesi geliyordu.

Paul, «Seninki nerede?» diye sordu.

«Demin çıktı. Çocuklara katılacaktım.»

«Bize bir içki ver,» dedi Paul. «İşimiz yarım kaldı. Bak, bu Bayan Cooper. Kolu kesildi, pabuçları kayboldu, iyice pataklandı.»

Kız gülümsedi. «Sen de her zaman bu işlere bulaştıracak birini bulursun, Paul. Oturun da bir bira getireyim. Başka içkimiz yok.»

Paul, «Gelin,» diye seslendi Linda'ya "Kolunuzu saralım.» Şaşılacak kadar temiz görünüşlü ve beyaz olan banyoya girdiler. Delikanlı, «Peki Bay Cooper nerede?» diye sordu.

Linda ona soğuk bir bakışla baktı, «iş yolculuğuna çıktı.»

«Sizin adınız ne?»

Kadın birkaç saniye kararsız kaldıktan sonra açıkladı. «Linda. Neden sordunuz?»

«Hiç. Öğrenmek istedim.»

Birbirlerine baktılar. Linda bakışlarını yere çevirdi huzursuzca. Saçmalıyorum, diye düşündü; gülünç bir durum bu. Çok hoşuma giden şu çocuğun yanında ne işim var? Neden buradayım? David ne der? Hemen çıkmalıyım buradan.

Bir yerde bir kutu yara bandı buldular, Paul koldaki yarayı örttü. «İlk kez mi katıldınız bu gösterilerden birine?»

«Evet,» dedi Linda. «Bakın, ben arabama dönmeliyim artık. Benim için bunca sıkıntıya girmeniz büyük incelik ama evde bekleyenlerim var. Gecikirsem merak ederler.»

«Olur. Ben götürürüm sizi. Sokaklarda yalın ayak, yalnız başınıza dolaşmanıza izin veremem.»

Siyaha boyalı salona döndüler. Uzun saçlı Melanie bira şişesini sımsıkı kavrayıp oturmuştu. Paul içeri girince yerinden fırlayıp ona koştu. Linda kızın pek güzel olmadığına karar verdi. Çok zayıftı bir kere; hele o donuk, uzun saçları.

«Biraz bira içsene,» dedi Melanie. Sesi de genizden geliyordu.

«Yok,» diye mırıldandı Paul. «Biz şimdi kaçıyoruz. Sen burada bekle, birazdan dönerim ben.»

Kızın tartışmak istediği, ancak bunu göze alamadığı belliydi.

Paul kara odanın sahibini yanağından öptü. «Hoşçakal, dönerim ben.»

Linda da iki kıza hoşçakal deyince çıktılar.

Sokakta Paul yine kadının koluna yapıştıysa da Linda bir silkinişte onun elinden kurtuldu. «Kolumun tutulmasından hoşlanmam ben.»

«Neden hoşlanırsın peki?»

Arabanın durduğu yere gelinceye kadar hi konuşmadılar. Linda çorapla yürüdüğü için utanıyor, rüküş bir kadın gibi görüldüğünden sıkılıyordu. Taşlar da soğuk ve sertti. Kendi evinde, güven içinde olabilmeyi diledi bir kez daha.

Arabanın önüne gelince Paul onun binmesine yardım etti. «Nerede oturuyorsunuz?»

«Finchley'de. Orada bir evimiz var.»

«Komşu sayılırız öyleyse. Ben de Hampstead'de oturuyorum.» Delikanlı kaldırımında durmuş arabanın kapısına yaslanıyordu. «Hampstead'e bırakabilir misin beni? Sakıncası var mı?

Linda, «Sen sevgiline dönecektin,» diye söylendi huzursuzca. Gaza basıp oğlanı orada bırakmak isteğine kapıldığını, enikonu savunmasız kaldığını biliyordu.

«Hiç önemi yok,» dedi Paul. «Mel evinin yolunu bulur nasıl olsa. Zaten genellikle kendi başına dönüyor evine.» Arabanın önünden dolaşıp ön kapıyı açtı ve şoför yerinin yanındaki koltuğa oturdu.

Linda, ya şimdi, ya da asla diye düşündü. Ya hemen şimdi karşı çıkarak bu arabadan inmesini söylerim, ya da benimle ilgilendiğini, benim de ona ilgi duyduğumu kabul etmiş olurum. Delikanlının gözlerini ona diktiğini hissediyordu. Arabayı çalıştırdı.

Gelip giden araçların arasında büyük bir ustalıkla kullanıyordu Mini'yi. Paul hiç konuşmadan yanında oturuyor, sessizliğiyle, varlığını daha da çok sezdiriyordu kadına. Sonunda Linda konuştu. «Sevgilinin çok kızacağını biliyorsun

değil mi? Gelirim dedin, oysa ortadan kayboluyorsun.»

«Önemli değil.» Sessizliğe gömüldüler yine. Linda, Hampstead'e gelir gelmez arabayı durdurmaya, oğlanın inmesini beklemeye karar verdi. Paul arabadan iner inmez el sallayıp hızla uzaklaşacaktı; oğlanın herhangi bir şey söylemesine fırsat bırakmadan. Paul'un bir şeyler söylemek isteyeceğini içgüdüleriyle anlamıştı.

Paul, «Seni ilk anda farkettim,» diye mırıldandı.

Linda, «Ne?» diye sordu şaşkın şaşkın.

«Seni ilk anda farkettim dedim. Kalabalığın arasında hemen gözüme çarptın. Kendi ortamının dışında olduğun öylesine belliydi ki. Yolunu kaybetmiş gibi bir halin vardı. O topluluğun bir parçası olmak istiyordun ama başaramıyordun. Onun için de kolundan tutup sokağa sürükledim. O zaman kendini unutuverdin. Birden rahatlayıverdin değil mi?»

Linda, «Ne demek istediğini anlamıyorum,» diye söylendi. Bir savunma havası vardı bu sözde.

«Bırak canım, ne demek istediğimi biliyorsun pekala. Anlarsın sen, bizdensin! Erkeğin nerede peki? Çocukların nerede? Çocukların var değil mi?»

«Evet, var. Nereden bildin?»

«Kolay. Seni bir dakikada inceleyip özetini çıkardım ben. Aşağı yukarı on yıldır evli, güzel bir evi, bir vizon etolü var; kocası çokluk evde bulunmaz, çocukları da büyümeye başladıkları için annelerinden kopmaktadırlar yavaş yavaş. Söylediklerim doğru değil mi?»

Linda öfkelenildi; olağan bir tepkiydi bu. Arabayı durdurmalı diyordu kendi kendine; bu kaba herife, hemen inin ve gidin demeli. Ama dur, söyledikleri de yalan sayılmaz ki. Dur bekle, gerisini dinle bakalım. Dinlemekten bir zarar gelmez. Ayrıca merak denen bir şey vardır herkeste. Paul'un bunları nereden bildiğini öğrenmek zorundaydı. Kendini ve kişiliğini ilk anda ele veren kadınlardan mıydı o? Nasıl bir insan olduğu yüzünden mi okunuyordu? İki çocuk anası, on yıllık evli kadın rolü için biçilmiş kaftan mıydı? Kendini zorlayarak gülümsedi. «Sen de yargılarında hiç yanılmayacağına inanmışsın değil mi?»

«Evet, öyle. Söylediklerimi yüzünden okuyorum ben. Görünüşünden... Genel tavrından.»

Linda, «Hamstead'e geldik,» dedi çabucak. Küçük arabayı birden yana kaydırarak kaldırıma yanaştı. «Şu kısa özet için teşekkürler. Seni çok eğlendirdi eminim. David duysaydı o da hoşlanırdı.» Bakışlarını öne çevirmiş delikanlının inmesini bekliyordu. Paul yerinden kıınıldamadı. Sonunda, «Seni bir daha görebilecek miyim?» diye sordu. Linda dönüp ona baktı. Delikanlıyla göz göze geldi; Paul'un bakışları gözlerini delecekti neredeyse.

«Seni anlayamıyorum,» dedi. «önce hayatımı göz önüne serip beni küçümsüyorsun, sonra da bir daha görüşebilir miyiz diyorsun. Hayır, beni bir daha göremezsın. Kocamı seviyorum ben. İki tane sevimli çocuğım, hoşuma giden bir ev düzenim var. Yine de ilgine teşekkür ederim. Ancak senin çok kaba bir çocuk olduğu-

nu da söylemeliyim. Lütfen arabamdan in ve hemen git.»

«Ben seni bir daha görmek isterdim oysa. Sana benim gibi biri gerekli bence.» Arabanın kapısını açtı. «Neyse, fikrini değiştirecek olursan ben buralardayım.» İnip yürüdü.

Linda onun arkasından baktı. Bu oğlan hippie diye düşündü öfkeyle. Ne kadar da zayıf. Hiç yemek yemiyordur herhalde. Çok genç ve çok bilmiş. Onunla yatmak isterdim. Düşüncelerinin akışını durdurmaya çalıştı hemen. Kendi kendine, «Ne yapmak ister mişim?» diye sordu şaşkın şaşkın. O güne kadar, cinsellik David'le eşanlamlıydı Linda için. Hiç kimseyle sevişmemiş, David'e kız olarak gitmişti. Ve şimdi böyle şeyler düşünüyordu. Gençken gezip tozduğu erkekler olmuştu gerçi; ancak evlendiği güne kadar, öpüşmekten başka bir şey yapmamıştı. David eşi bulunmaz bir koca, diye düşündü; üstelik de çok usta bir aşık. İyi ama bugünlerde benimle seviştiği var mı hiç? Belki on beşte bir. O da on dakikada sona eren, bana pek büyük bir haz vermeyen baştan savma bir sevişme. Sonra da David sırtını dönüp horlamaya başlıyor, ben de uzun bir süre uyanık yatarak evliliğimizin ilk günlerini, çocuklar doğmadan önce nasıl seviştiğimizi düşünüyorum. içini çekerek arabayı çalıştırdı. Yılları geri getirmek olanaksızdı.

Ev bomboştı. Köpekler çocuklarla birlikte gitmiş, ispanyol hizmetçileri Anna da pazar iznine çıkmıştı. Hüzün veriyordu evin boşluğu. Linda yatak odasındaki televizyonu açtı. Saat altıyı bulmuştu. David saat dokuzda döneceğini söylediğine göre üç saat oyalanması gerekiyordu. Te-

levizyon programlarını izlemeye hiç niyeti yoktu ama insan sesi duymak istiyordu. Annesine telefon ederek Jane'le Stephen'ın yaramazlık edip etmediklerini öğrenmeye karar verdi. Santralı aradı, kız anesinin numarasını bağıladı. Annesinin sakın, huzur verici sesini duydu. «Merhaba Linda. Sensin değil mi?»

«Merhaba, anne. İşler yolunda mı?»

«Her şey yolunda, yavrum. Jane yıkanıyor, Stephen de buracıkta. Bir dakika dur. Seninle konuşmak istiyordum.»

Bir iki saniyelik sessizlikten sonra Stephen'ın tiz, heyecanlı sesi duyuldu. Sekiz yaşındaydı oğlan, «Merhaba, anne. Biz çok eğleniyoruz, Anneannem çayda yiyelim diye bir sürü kremalı pasta yaptı, o domuz Jane'de hepsini ben yiyeceğim diye tutturdu. Ben de onu bir ittirdim, iskemlesinden düştü. Hemen ağlamaya başladı tabii...» Stephen pastaları uzun uzun anlattıktan sonra telefonu anneanesine verdi yine.

«Baban çocukları yarın öğle yemeğinden sonra sana getirecek, Linda. Dörtte Londra'da olurlar sanıyorum. David nasıl? İkiniz başbaşa güzel bir haftasonu geçirdiniz umarım. Biraz başınızı dinleyebildiniz mi?»

Linda, «Evet, anne, haftasonu çok sakın geçti,» diye karşılık verdi hüzünle. «Çocukları aldığın için teşekkür ederim. Jane'i benim için öp. Hafta içinde yine ararım seni. Hadi güle güle.»

Şimdi ne yapacaktı peki? Hafif bir açlık duyunca mutfağa yöneldi ama kendisi için yemek yapıp sofru kurmaktan nefret ettiğinden bir peynirli sandviç yemeye karar verdi. Görünüşe bakılırsa, yatağa yatıp David'i beklemekten başka

bir şey yapamayacaktı artık. Yatak, David. İki kavram kafasında birleşti ve yepyeni bir düşünce doğdu. Eibise dolabını açtı, aradığını buluncaya kadar karıştırdı. Gövdesini saran incecik, siyah bir sabahlıktı aradığı. Birkaç yıl önce Paris'ten almış, bir fırsatını bulup giyememişti. Fazla şık, fazla uçarı bir havası vardı sabahlığının. Mutfağa giderek siyah kumaşı ütölemeye başladı. Eh, diye düşündü gülümseyerek, kadın dergilerinin hepsi aynı öğüdü veriyorlar; cinsel çekiciliğinizi, gerçekten baş döndürücü bir kadın olduğunuzu gösterin kocanıza, şaşırtın onu!

Sabahlık ütülendikten sonra banyoya sıcak su doldurdu, içine, Jane'in banyosunda kullandığı köpük tozuyla —hiçbir şey eksik kalmasin diye— bir avuç Chanel No. 5 kolonyası döktü. Sonra da yüzünü kremledi, saçını sardı ve sıcak suyun içine gömülerek kendini bıraktı. Hemen aynı anda da telefon çaldı. Bir havluya sarındı, peşinde sabun köpüklerinden izler bırakıp yatak odasındaki telefona koştu.

«Aloo?»

«Alo, sen misin Linda?»

«Evet.»

«Ben Paul Bedford.»

Uzun bir sesizlikten sonra erkek konuştu. «David'den söz ettin, Finchley'de oturduğunuzu da söyledin. Numaranı bulmak güç olmadı, öğleden sonra söylediklerimden ötürü özür dilemek istiyorum. Kabalık etmek niyetinde değildim. Bağışlayacak mısın beni?»

Linda buz gibi sesle, «Bağışlanacak bir şey yok.» diye söylendi. «Düşüncelerinizin beni tedirgin ettiğini sanmayın.» Gülegüle deyip kapat-

mak istediye de oğlanın başka ne söyleyeceğini merak etmişti.

«Öyleyse iyi.» Rahatlamış görünüyordu delikanlı. «Çünkü ben bir insandan hoşlanırsam, benim gerçekten hoşuma giden biriyle tanışırsam nedense hep yanlış bir söz ederim. İsteyerek yapmıyorum ama oluyor işte. Ters tepki sanki.» Bir an duraladıktan sonra sürdürdü. «Bir arkadaşım parti veriyor bu gece. Evi size çok yakın. Belki gelmek istersin diye düşündüm.»

Linda, «Çok üzgünüm ama gelemem,» dedi çabucak.

«Eh, hiç değilse sormuş oldum. Bundan sonrakine gelirsın belki.»

«Ben izin isteyeceğim, Paul. Banyodan çıktım.» Bir iki saniye sessizce bekledikten sonra ekledi. «Yine de, beni düşündüğün için teşekkür ederim. Hoşçakal, Paul.»

«Hoşçakal, Linda. Ben de seni banyodan çıkardığıma üzıldüm. Bizim eğlencemiz ancak saat ondan sonra başlar. Fikrini değiştirip gelmeye karar verirsen bana telefon et. Numaram Hampstead 09911. Hoşçakal.» Telefonu kapadı.

Sıfır, çift dokuz, çift bir; akılda tutulması çok kolay olan bir numara. Linda omuz silkerek banyoya döndü. Gelgelelim banyonun köpükleri sönmüş, su ılınmıştı. İçten içe, Paul'un telefon etmesine seviniyordu. İstenen, aranan bir kadın olduğunu hissediyordu yine; bu duyguyu tatmayalı çok olmuştu. Ancak bu gece durum değişecekti. David karısının ilk tanıştığı günkü kadar çekici olduğunu, hala ateşli bir aşk yaşayabileceklerini anlayacaktı, iki insanın evlenmiş olmaları aralarındaki aşkın sönmesini gerektirmezdi

herhalde. Alçak sesle şarkı söylerken, daha otuz üç yaşındayım, diye düşündü. Genç sayılırım hala; hiç değilse yaşlı sayılmam. Sudan çıkararak banyonun aynasında çıplak gövdesini inceledi. Bir iki kilo verse iyi olacaktı. Bacakları oldukça biçimliydi ama dizden yukarısı kalınlaşmaya başlıyordu. Beli inceydi, göğüsleri —iri olduğu halde— dik ve diriymiş. Sabahlığı sırtına geçirdi. Çizgilerinin yuvarlaklığını vurguluyordu ince kumaş. Kendini beğendi. Yüzüne hafif bir boya sürdü, saçlarını taradı. Sonra da salona inerek portatif pikabı yatak odasına götürdü. Sağı solu karıştırıp Nat King Cole'un eski plaklarından birkaçını buldu. Nat King Cole'un kadife sesi televizyonun gürültüsünden çok daha tatlıydı.

Dekorlar kurulmuş, oyuncu hazırlanmıştı. Saat dokuza geliyordu. Bir bardak şarap içsem hiç fena olmaz diye düşündü. Buzdolabında bir şişe roze şarap olacaktı. Gidip onu aldı.

Aradan bir saat geçti. Şarap tükenmiş, plakların hepsi çalınmış, siyah sabahlık, yerini biraz daha ısıtıcı bir geceliğe bırakmıştı. Televizyon açılmıştı yine. Linda sıkkin bir yüzle alıcının karşısına geçmiş, bir Amerikan polis filmini izliyordu.

Kafası dumanlıydı. Evin boşluğu dört yandan bastırıyordu sanki. David nerelerdeydi acaba? Saat dokuzda geleceğini söylemişti. Gecikecekse en azından telefonla haber vermeliydi. Genellikle söylediği saatte gelirdi; belli başlı erdemlerinden biriydi bu. Belki de kaza yapmıştı. Belki bir hastanede yatıyordu şu anda, ya da...

Telefon çaldı, önce santraldaki kızın soğuk, becerikli konuşması, ardından, telaşı sesinden anlaşılan David. «Dinle Linda, ben bu adamlardan kurtulamadım. Leeds'den Manchester'a geçmek zorunda kaldım. Çok yorgunum. Bu gece Londra'ya dönmeyi göze alamıyorum. Hava da çok kötü. Yarın sabah erkenden yola çıkar, saat sekizde evde olurum.»

«Ama ben ne zamandır seni bekliyorum, David.» Tatlı bir sesle konuşmak için çaba harcıyordu. «Neden daha erken telefon etmedin. Saat ona geliyor. Dokuzda oradayım demiştin oysa.»

«Şimdi konuşamam, Linda. Yarın anlatırım.»

Linda birden öfkелendi. «Yarın anlatacakların benim umurumda değil! Benim halimi biliyor musun? Çok kötü bir haftasonu geçirdim ve bütün gece seni bekleyeceğim diye evde oturdum. Gelmeyeceğini bilseydim bir sinemaya giderdim hiç değilse. Öyle bencil bir adamsın ki artık...»

Erkeğin sesi duygudan yoksun ve soğuktu. «Yalnız değilim, Linda. Yarın görüşürüz, iyi geceler.»

Hat kesildi. Linda, elinde telefon, hiç kımıldamadan oturuyor, gırtlığında düğümlenen çaresizlik duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Pat diye kapamıştı David. Onun hoşçakal demesini bile beklemeden. Almacı yerine bırakır bırakmaz yeniden kaldırdı ve bir numarayı çevirmeye başladı. Karşıda öten zilin sesi kulağının içinde çınlıyordu. Şarabı fazla kaçırdım, diye düşünürken birinin alo dediğini, kendisinin de ona karşılık verdiğini far ketti. «Alo, Paul? Ben Linda. Şu parti için arıyorum.»

David'le Claudia kızın dairesine döndüklerinde saat dörde gelmişti. Knightsbridge'de evden apartmana çevrilen bir yapıda oturuyordu Claudia. Altı daire vardı yapıda; hepsi de çok yeni, çok moderndi. Claudia'nın dairesi en üst katta olduğundan terasta bir de küçük bahçesi vardı. David, kızın bu evin kirasını nasıl ödediğini düşünürdü sık sık. Eşyalar da yeni ve pahalı şeylerdi. Ayrıca Claudia'nın giyim kuşamı da sınırsızdı.

Manken ve oyuncu olarak çalışıyordu Claudia. David bu işlerin içinde olduğundan, en ünlü mankenlerin dışında, kimsenin o iki meslekten büyük paralar kazanamayacağını bilirdi. Bu kız da böyle yaşamasına olanak verecek kazancı sağlıyor olamazdı. Bu soruyu kafasında evirip çevirmiş, akla yakın bir açıklama bulamamıştı. Sonunda Claudia'nın varlıklı bir ailenin kızı olabileceğine karar verdi ama kızın geçmişiyle ilgili açıklamalarına bakılırsa bu da mantıklı bir çözüm değildi.

Claudia on beş yaşında evinden ayrılıp Londra'ya gelmişti. Şimdi yirmi yaşındaydı ve ünlü bir film yıldızı olmayı aklına koymuştu. Çok güzeldi, evet; şampanya gibi taşıyordu kabından. David onu ancak üç hafta önce tanımış, bu süre içinde en aşağı on iki kere buluşmuşlardı. Görünüşe bakılırsa başka bir erkek de yoktu haya-

tında. David hangi gün, hangi saatda buluşmalarını istese kabul ediyordu. Onun evli bir erkek olduğu gerçeğini de kabul etmişti. Bu konuya hiç değinmiyordu. Başka kadınlar dırdırlanırlardı oysa. Paradan da söz etmiyordu hiç. Beauty Maid reklam filmini çevirmişti ama bundan başka bir iş yaptığını belli eden herhangi bir şey yoktu. O güne kadar hiç çalışmamıştı sanki. David, onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye karar verdi. Belki de kız para sıkıntısı çekiyordu da utancından söylemiyordu. Konuyu ilk fırsatta açacaktı.

İçeri girince Claudia yatak düzeltmek, ortalık toplamak gösterisine başladı. Ev işinden hiç anlamazdı aslında, sabah gelip akşam giden bir hizmetçisi vardı ama o da cumartesi pazar çalışmıyordu. Mutfaktaki bulaşıkları görünce, «lugh!» diye söylendi Claudia. David onun peşinden mutfığa girdi. «Sana bir bulaşık makinesi alayım,» diyerek kızın beline sarıldı.

Claudia bir kahkaha attı. «Şaka ediyorsun herhalde! Bulaşık makinesi iğrenç bir armağan! Ben daha romantik bir armağan isterim.»

«Ne istersen söyle. Yarın alırlar.»

«Dur bakayım neler istiyorum... Bir Ferrari, iki vizon palto, bir sürü pırlantı, New York'ta bir teras katı ve Riviera'da bir villa.» Bir kahkaha daha attı. «Bütçen elveriyor mu?»

«Ciddi konuşuyorum ben. Vizon cekete razı mısın? Git yarın beğendiğini seç.»

Claudia gözlerini ona dikti. «Gerçekten ciddi konuşuyorsun. Bayıldım! Çok hoşuma gitti, sevgilim. Yalnız bana bir armağan alacaksan sen seç ki sürpriz olsun. Git beğendiğini al deme.»

«Pekala, sürpriz yaparım öyleyse.» David para konusunu açmanın zamanı geldi mi, gelmedi mi diye düşündükten sonra sesini çıkarmamaya karar verdi. Daha sonra konuşacaktı o konuyu; yatakta.

Claudia, «Kül Kedisi bu gece kaçta kaçacak?» diye sordu.

«Sekiz buçukta falan yola çıkmam gerekir.» Kızın saçlarını okşuyordu. «Ama buradaki program çok güzelse kaytarabilirim.»

Claudia kıs kıs gülerek kazağını çıkardı. Program şimdi başlıyor. Kapanışı şahane olacaktır sanırım.»

David bir süre sonra saatına baktığında dokuzu geçtiğini görerek şaşırdı. Claudia yanına uzanmış uyuyordu. Uzun saçları dağılmış, yüzündeki boyalar silinmişti. Çok genç görünüyordu. Giyecekleri sağa sola saçılmıştı. Erkeğin onu gözlediğini hissetmişcesine, gözlerini açıp esnedi, tatlı mırıltılar çıkararak gerindi.

«Tıpkı kedi gibisin,» dedi David. «Bazan yumuşacık bir kedi yavrusu, bazan da pis, yırtıcı bir sokak kedisi.»

«Bak bu hoşuma gitti. Yıllar sonra kendimden söz ederken bunu da anlatacağım. Bir adam vardı diyeceğim, tıpkı kedi gibisin derdi bana bazan...»

David kızın ağzını eliyle örttü. «Öyle konuşma. Bundan böyle başka erkek olmayacak hayatında. Seni seviyorum ben, seninle evlenmek istiyorum.» Ağzından çıkan sözlere kendisi de şaşmıştı ama söylemişti bir kere.

Claudia, «Çok tuhaf,» diye mırıldandı. «Evli erkekler için böyle bir öneride bulunmak o kadar

kolay oluyor ki. Nasıl olsa elimiz kolumuz bağlı, güç bir duruma düşmeyiz diye düşündükleri için bu tatlı yemi sallamak hiç zor gelmiyor onlara. Nasıl olsa beni köşeye kıştırılmaz diye düşündükleri için... Benimle evlen sevgilim; yalnız karım duymasın.»

David'in tepesi atmıştı. Tamam, içtenlikle konuşmamıştı gerçi. Daha doğrusu içtenlikle konuşmuştu da, söylediğinin olanaksız olduğunu bildiğinden çekinmeden ortaya atmıştı lafı. Ancak Claudia'nın böylesine sezgili olmasına kızmıştı. Erkeklerin nasıl düşündüğünü, söylediklerini hangi düşünceyle söylediklerini nereden bilirdi o! «Boşanabilirim,» diye mırıldandı.

«Boşanabilirsin evet. Boşanacak mısın?»

«Bilmiyorum.» David kızı kendine çekti. «Bu iş yalnız Linda'yla beni ilgilendirse... Gelgelelim çocukları düşünmek zorundayım. Yine de seni çok seviyorum. Sana ben bakmak istiyorum. Günün birinde, çocuklar biraz daha büyüyünce her şey yoluna girer belki. Senin bu meslekte kalmanı, ün yapacağım diye yırtınmanı da istemiyorum. Çalışmak zorunda değilsin, ben sana bakarım. Çalışmanı istemiyorum.»

Claudia çekik yeşil gözlerini ona dikti. «Güzel. Her şeyi düşünmüş olman çok hoşuma gitti doğrusu.» Adamın sırtını okşuyordu. David yeniden isteklendiğini farkettiler. Bu kız elini değdirse onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Claudia, «Tek bir sorun var,» diye sürdürdü. «Ben seninle evlenmek istemiyorum. Evli olmasaydın, bugün evlenebilecek durumda olsaydık yine istemezdim.» Erkekten uzaklaşıp kalktı. Çırılçıplak ayakta durmuş konuşuyordu. «Gönlüm ne isterse ne

zaman isterse yapabilmeliyim. Birine bağlanmak işime gelmez. Evlilik denen şey de hiç çekici gelmiyor bana. Onun için, altın çember uzatır gibi konuşma, çünkü o çemberden atlamaya niyetim yok. Seni bugün seviyorum. Ama yarın? Bilemem. Ben böyleyim işte. Olduğumdan başka türlü görünmeye de kalkışmıyorum. Sen de öyle yapsan iyi olur.»

David karşısında duran kıza duyduğu çılgınca istekle boğuluyordu. Dinlediği sözler hiç önemli değildi o anda. Claudia'yı yeniden yatağa çekti ve hoyratça üstüne atıldı. Kız önce karşı koymaya çalıştıysa da biraz sonra vazgeçti.

David dünyanın yerinden oynadığını sanıyordu. Claudia'yla sevişirken müthiş bir haz duyuyordu hep. Daha önce tanıdığı kadınların hiç birine benzemiyordu Claudia. Ve zaman geçtikçe, sevişmeleri, hem fiziksel, hem duygusal bakımdan, daha da doyurucu oluyordu.

«Sen artık kalksan iyi olacak. Saat ilerledi. Karıcığın bekliyordur.»

«Domuzluk etme şimdi. Eve dönmekten vazgeçtim zaten.»

Claudia onu tutkuyla öptü. Linda'ya telefon ettiler. David'in Manchester'den aradığı izlenimini uyandırmak için, kız santral memuru gibi konuştu.

Telefon konuşması sona erince, Claudia, «Ben olsam hiçbir erkeğin benimle böyle konuşmasına izin vermezdim,» diye söylendi. «Karına acıyorum.»

«Öyle mi?» David sözü uzatmak istemedi. Claudia'nın Linda'dan söz etmesi hoşuna gitmiyordu.

«Evet, öyle. Yine de suç onda tabii.»

«Neden? Nasıl?»

«Neden olacak! Neden onu bırakıp bana geldin? Neden beni daha çekici buluyorsun? Yeni bir insan olduğum için, ondan daha genç ve güzel olduğum için. Ondan güzelim değil mi?»

«Çok daha güzelsin.»

«Yine de, yeni birini aramana yol açmamalıydı. Kendini yenilemesi, sana her zaman değişik bir kadın gibi görünmeye çalışması gerekirdi. Kadınlardan çoğu evlenir evlenmez kendilerini bırakıyorlar. Balığı yakaladık, artık yemi kaldırabiliriz diyorlar. Bir erkek karısından başka hiçbir kadınla yatmamalıdır demiyorum ben. En mutlu kocalar bile arada bir çapkınlık yaparlar. Ama iş orada kalmalı. Evli bir erkek bir kadına tutulup ona bağlanmamalı. Kadınlar kocalarını kendilerine bağlamayı bilseler böyle durumlar doğmaz.»

«Evlilik danışmanı Parker'a çok teşekkür ederim. Yalnız korkarım ki öğütlerini yanlış kişiye dinletiyorsun.»

«Karınla konuşmamı ister misin? Ne derim? Bak şekerim, aramızda kalsın ama ben senin kocanla yatıyorum. Sen bu kadar sıkıcı bir kadın olmasaydın onun da gözü dışarıda olmazdı. Biraz kendini topla, kocanı yine kendine bağlamaya çalış. Öyle mi diyeyim?»

Gülmeye başladılar. «Tam bir orospusun, Claudia! Seni onun için mi seviyorum acaba?»

«Hayır.» Kıkır kıkır gülüyordu kız. «Beni neden sevdiğini çok iyi biliyorsun.»

Yataktan kalktılar, Claudia mutfakta sandviç hazırlarken David evin içinde dolaşarak nasıl

edip de para konusunu açacağını düşündü. Claudia'nın seninle evlenmek istemiyorum demesine biraz bozulmuştu ama, sonunda kızın onurunu korumak için öyle konuştuğuna karar verdi. Evlenemeyeceklerini bildiği için kendi kendini kandırıyor, evlenmek istemediğini savunuyordu

O da Linda'dan ayrılmak istemiyordu aslında; bir bakıma karısını gerçekten severdi. Ancak cinsel açıdan, evlendikten kısa bir süre sonra çekiciliğini kaybetmişti Linda. Onun için de David çeşitli zamanlarda çeşitli kadınlarla ilişki kurmuş, Linda'yı da parayla doyurmaya çalışmıştı. Eş olarak bulunmaz kadındı Linda. Kusursuz bir anne, kusursuz bir ev kadını. Hayır, Linda'dan ayrılmak hiç işine gelmezdi doğrusu. Karısını aldattığı için suçluluk duyduğu falan da yoktu. Ama aynı şeyi Linda yapacak olsa... Yok canım, Linda'nın kocasını aldatacağını düşünmek bile gülünçtü.

Mutfakta iş gören Claudia parmağına bulaşan mayonezi yaladı. Pembe bir sabahlık giymiş, saçlarını arkasında toplamıştı.

«Seni gören on beş yaşında sanır.» dedi David.

«Seni gören de elli yaşında sanır. Ne düşünüyorsun kara kara? İncelik gösterip benimle evlenmeyi kabul ettiğin halde istemem dediğim için mi sıkıldın yoksa?»

«Seninle ciddi bir konu konuşmak istiyorum. Sandviçleri içeri getir de oturalım.»

Claudia sandviç tabağını aldı, elindeki sandviç geveliyerek oturma odasına geçti ve yere, erkeğin ayaklarının dibine oturdu. «İlhh, tam mut-

lu çift fotoğrafı olduk. Evet, söyle bakalım. Nedir seni sıkıan?»

«Bak sevgilim... Son zamanlarda seni çok düşünüyorum.»

Kız kıkır kıkır güldü. «Düşüneceksin elbette. Düşünmesen kızarım.»

«Ben ciddi konuşuyorum. Claudia. Senin için kaygılanıyorum. Para durumunu düşünüyorum yani. Bu evin kirası pek ucuz olamaz. Sana yardımda bulunmak istiyorum. Açık konuşayım, senin nereden para bulduğunu merak ediyorum.»

Claudia hiç kımıldamadan oturuyordu. Gözlerinde tehlikeli bir pırıltı belirmişti ama tatlı bir sesle konuşmaya özen gösterdi. «Neden merak ediyorsun, tatlım?»

David tehlike belirtilerini farketmemişti. «Ederim elbette. Baban sana para falan yolluyor mu? Yoksa...»

«Git canım! Ailemi beş yıldır görmedim ben. Ölünceye kadar görmesem de umurumda değil. Babam tuvalete gitmek için bir teklik bile vermez bana.» Bunları söyleyip sustu; kızın bir açıklama yapmaya yanaşmayacağını ancak o zaman anladı David.

«Öğrenmek istiyorum, Claudia.»

Claudia yerden kalktı. «Sorguya çekilmekten hiç hoşlanmam. Ben senden bir şey istemiyorum ki. Bana hiçbir şey vermeni istemiyorum.» Bağışmaya başlamıştı. Soru sormayı bırak! Nasıl para kazandığını sanıyorsun sen? Orospuluk yaptığımı mı sanıyorsun? Öyle olsaydı senden de para almaz mıydım?» Gözleri yaşarmıştı. David kızın böylesine bir öfkeye kapılmasına şaş-

mişti. «Parayı nereden bulduğum yalnızca beni ilgilendirir. Hoşuna gitmiyorsa konuyu kapatalım, bu işi burada bitirelim.»

David de öfkelenmişti şimdi. «Pekala,» dedi soğuk bir tavırla. «Bu işi burada bitirelim.» Giyinmek için yatak odasına geçti. Claudia onu izlemeye yeltenmedi. Adam odadan çıktığında kanepeye oturmuş bir dergi karıştırıyordu. Başını kaldırmaya da gerek duymadı.

David kapıda durmuştu. Gitmek mi, kalmak mı gerektiğini kestiremiyordu. «Hiçbir şey söylemeyecek misin?» diye sordu.

Claudia dergiyi okumaya koyulmuştu. Karşılık vermedi.

David, «Hoşçakal» deyip çıktı.

Merdiven sahanlığına gelmeden pişman olmuştu. Eve dönemezdi artık; Claudia'yla barışmayı düşündü ama o da olamazdı. Şimdi geri dönerse yenilgiyi kabul etmiş sayılırdı ve David hiçbir kadına yenik düşmezdi.

Hayır dedi, kendi kendine, bir iki gün hiç aramazsam akli başına gelir. Koşa koşa döner bana.

Geceyi bir Türk hamamında geçirmeye karar vererek arabasına bindi.. Claudia'nın kazanç kaynağını gizlemek konusunda gösterdiği inada şaşmıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Onun hoşuna gitmeyecek bir yoldan kazanılıyordu para. Öyleyse, kız açıklamasını yaptığı zaman buna —yaptığı her neyse— buna son vereceksin der, ondan sonra da kendisi bakardı Claudia'ya. İsteddiği de oydu zaten.

Jermyn Sokağındaki Türk hamamına gitti, sıcak sularla yıkanıp iyice terledikten sonra bir-

de masaj yaptırdı. O iş de bitince küçük beyaz odalardan birine girip uyumaya hazırды. Başını yastığa koyar koymaz daldı. Yarın her şeyi yoluna koyacaktı.

4

Linda'nın hatırladığından da genç görünüyordu Paul. Siyah bir kazak, daracık siyah pantolon giymişti. Linda birkaç elbiseyi giyip çıkardıktan sonra lacivert kokteyl elbisesiyle gitmeye karar vermişti. Daha önce kararlaştırdıkları bir yerde buluştular. Paul onun arabadan inmesine yardım etti. Yolu bildiği için o geçecekti direksiyona.

«Fikrini değiştirdiğine sevindim.» dedi. «Nasıl oldu? Benim çekiciliğime karşı koyamadığın için mi geldin?»

«Bilmem.» İçtiği bir şişe şarap ve hazırlanırken kapıldığı telaş yormuştu Linda'yı. «Gelmesem daha iyi olurdu belki. Neden geldiğimi bilmiyorum aslında.»

Paul dönüp ona baktı. «Geldiğine çok sevindim. Pişman olacağını sanmıyorum. Pişman olmayacağına söz veririm.»

Araba Heath'e yöneldi, Paul eski, büyük bir evin önünde durdu. Bütün pencereler aydınlıktı, içeriden Solomon Burke'ün sesi geliyordu. Açık duran kapının önünde bir kızla bir erkek tartışmaya dalmıştı. Onlar girmeden birkaç kişi daha çıktı kapıdan; hepsi bağıırıp çağırıyor, neşeli kah-

kahalar atıyorlardı. Paul arabayı parkedince içeri girdiler.

İçerideki görünüm —en hafif deyimle— coşkunluğun egemen olduğunu gösteriyordu. Girişte küçük bir hol, onun iki yanında iki büyük oda, kapının tam karşısında da bir merdiven vardı. Merdiven basamaklarına bir sürü insan oturmuştu. Sakallı erkekler ayakta duran ya da oturan kızlar ve hepsinin elinde hızla boşaltılan bardaklar. Sağdaki oda dans eden, durdukları yerde sallanan, hatta sarılıp öpüşen çiftlerle doluydu. Pencere pervazına —güçlkle— yerleştirilen bir pikaptan başka hiçbir eşya görünmüyordu odada. Soldaki salonda kızıl saçlı zayıf bir kız striptiz yapıyor, üstünde beyaz pantolondan başka giyecek bulunmayan, Batı Hint adalarından gelme bir delikanlı da bongo çalarak ona eşlik ediyordu. Ancak onlarla ilgilenen yok gibiydi. Salondakiler, odanın öbür ucundaki bir iskemlenin üstünde cırılçıplak durarak açık saçık şiirler okuyan sarışın bir oğlanın çevresine toplanmışlardı.

Paul genç kadının kolunu sıkarak, «önce yukarı çıkalım da paltonu bir yere bırakalım,» dedi. «Sonra da bir içki içeriz.»

Üst katta, aşağıdakiler kadar çıplak olan birkaç oda daha vardı. Linda'yı, üstündeki palto yükünün altında ezilen tek bir yatağın bulunduğu genişçe bir odaya götürdü Paul. İki kız köşede durmuş birbirlerinin gözünün içine bakıyor, üçüncü bir kız yatağın altında yatıyordu. Ya sızmış, ya uyumuştı. Linda paltosunu çıkardı. Üstündeki elbisenin aşırı ölçüde şık ve temiz olduğu duygusuna kapılmıştı. Paul onun kılığını övdü, içki

aramaya çıktılar. Alt kata, soldaki salona geçtiler. Kızıl saçlı kız striptizini bitirmiş, sırtına birinin kazağını geçirerek yere oturmuştu. Yanından geçerlerken Paul'un bacağına yapıştı. «Hoşuma gittin. Benimle yatmak ister misin?» Dili dolaşıyordu. «Vücudum çok güzeldir.»

Linda yanındaki erkekten ayrıldığını farkedince içki şişelerinin durduğu masaya yöneldi. Şişman bir erkek onun peşinden yürüdü. Çok şıksınız,» dedi adam. «Kimsiniz siz?» Yüzü boncuk boncuk terle kaplıydı, soluğu bira ve soğan kokuyordu. «Bir içki ister misiniz?»

«Evet,» dedi Linda. «Lütfen.»

Adam çatlak bir bardağa üç parmak viski doldurdu, Linda içkiyi bir anda bitirdi. «Hadi gelin, dansedelim,» diyordu şişman erkek. Kolunu kadının beline dolamıştı. Linda beline değen elin sıcaklığını elbisenin altından bile hissediyordu.

Kendini kurtarmaya çalışarak, «Şimdi dansetmek istemiyorum,» diye söylendi.

Adam etli dudaklarını yalarken Paul yetişti. «Merhaba, Bruno, Linda'yla tanışmışsın görüyorum.»

Şişman adam kolunu çekti. «Haa, senin miydi o?» Telaşa kapılmıştı. «Bu kadınlar da senin neyini beğenir anlamam.» Tombul, pembe eliyle ağzını silerek uzaklaştı.

Paul, «Sen ona aldırma,» diye mırıldandı gülerek. Sonra da birden ciddileşti, «öyle güzelsin ki.» Linda'nın elini tutmuştu.

Genç kadın, «Ah,» deyip sustu, övgüye nasıl karşılık vereceğini bilemezdi öteden beri.

Bardağındaki son damlaları da içip, «Bir içki daha alabilir miyim?» diye sordu.

Paul bir viski daha doldurdu çatlak bardağa. Linda onu da büyük bir hızla tüketmeye koyuldu. İçkinin midesini kavurduğunu hissediyordu. «Sanırım eve dönsem daha iyi olacak,» dedi. «Biraz sarhoşum.»

«Biliyorum.» Paul kadını duvara dayadı, eğilip dudaklarından öptü. Linda gözlerini yummuştu. Delikanlının dili ağzında dolaşıyor, dudakları isteğini açıklıyordu. Linda çocuğu kendinden uzaklaştırması gerektiğini seziyordu ama bunu yapacak gücü yoktu. Yapmak da istemiyordu zaten. Yıllardır kimse böyle öpmemişti onu. David'le hemen hiç öpüşmüyorlardı son zamanlarda, öpüşmenin böylesine heyecan verici olabileceğini unutmuştu.

«Haa, demek buradaydın.» Genizden gelen ses tanıdık, konuşan kızın hoşnutsuzluğu belirgindi. Paul doğrulup baktı. Melanie hemen arkasında duruyordu; uzun sarı saçları kırmızı yüzünün iki yanından bir perde gibi sarkıyordu. «Dönüp beni alacağını söylemiştin,» dedi öfkeyle. «Ama işlerin çoksa beni unutmuş olabilirsin tabii.» Linda'ya bakıyordu.

«Kusura bakma, Mel. Seninle burada görüşürüz diye düşündüm.»

«Ama görüşemedik değil mi?» Sesi iyice yükselmişti. «Bayan Cooper nasıllar? Görüyorum ki kendilerini toplamışlar.»

Paul, «Yapma Mel,» dedi sertçe. Kızı Linda'dan uzaklaştırıp hole götürdü. «Çok üzgünüm ama bu işler böyledir.»

«Hangi işler nasıldır?» Melanie'nin gözleri yaşarmıştı birden.

«Bak, Mel... Seninle çok güzel günler geçirdik. Gelgelelim bu iş tavsamaya başlamıştı nicedir. Sanırım fazla uzatmasak daha iyi olacak. Hala dostsuz tabii. Seni hala çok beğeniyorum ama... Bilirsin işte...»

«Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. O kocakarıda ne bulduğunu da anlıyorum.» Sesli sesli ağlıyordu. «Senden nefret ediyorum, Paul.»

«Bak, yavrum, sen daha on yedi yaşındasın. Daha birçok erkek tanıyacaksın. Beni çabucak unutursun. Bizimki...»

Melanie onun sözünü kesti öfkeyle. «Bizimki neymiş? İğrenç bir adamsın, Paul. Senden nefret ediyorum.»

Delikanlı omuz silkerek kızdan uzaklaştı. Linda şişman adamla konuşmaya dalmıştı yine. Paul onun yanına sokulup «Gitmek ister misin?» diye sordu.

«Hayır.» Linda'nın gözleri pırıl pırıldı; İyice sarhoş olmuştu. «Bruno bana şeyk yapmayı öğretecek.»

«Bruno kendisine başkasını bulsun. Ben sana öğretmenlik ederim.» Linda'yı dansedilen odaya götürdü ve kadına sımsıkı sarıldı. «Seninle yatmak istiyorum,» diye mırıldandı.

Linda, «Ben de seninle yatmak istiyorum,» diye karşılık verdi mırıltıyla. «Hayır, öyle değil. Yatmak istemiyorum ama yatsak güzel olurdu sanıyorum. Yani... öf, Tanrım... Ben biraz temiz hava alsam...»

Paul onu öpmeye başlamıştı yine. Bu kez kadın da istekle karşılık verdi. Dansedenlerin arasında öylece durmuş, dünyayı unutmuşlardı. Linda bu erkeğe karşı büyük bir istek duyduğunu

hissediordu. Oğlan onu kendine bastırıp bıraktı. «Sen burada bekle,» dedi. «Ben paltonu alıp geliyorum.»

Linda olduğu yerde sabırla bekliyor, içtiği içkilerin gövdesine dalga dalga yayıldığını farkediyordu. Kafası uğulduyordu artık. Güvenli bir yerde, Paul'un kollarının arasında olmak istiyordu. Holden gelen gürültüyü duyunca oraya çıktı. İki erkek kavgaya başlamışlardı; bongo çalan delikanlıyla Bruno. Birbirlerine sövüp sayıyor, yerlerde yuvarlanıyorlardı. Kimse onları ayırmaya kalkışmadı.

Linda yanında duran kıza sordu; «Neden kavgaya ediyorlar?»

«Bruno biriyle kavgaya etmeden duramaz şekerim,» dedi kız. «Kavgaya etmese Bruno olmaktan çıkar.»

Bongo çalan delikanlının burnu kanamaya başlamıştı. Epey kan vardı yerde. Linda'nın midesi bulanıyordu. Duvar boyunca ilerleyerek sokak kapısından çıktı. Dışarının serin havası içkilerin etkisini hafifletmişti biraz. Arabasına gidip oturdu.

Sonunda Paul da çıktı evden. «Merak ettim,» diye söylendi. «Beni bırakıp gittiğini sandım.» Arabaya girince kadına sarılmıştı yine. Linda kendini geriye çekti. «Ne oldu?» diye sordu oğlan.

«Çok kötüyüm. Kusacağım galiba.»

«İyi. Dönelim de seni banyoya götürüyüm öyleyse.»

«Hayır. Oraya dönmek istemiyorum.»

«Birazdan geçer.» Bir kez daha sarıldı Linda'ya; bu kez o da kendini bıraktı. Oğlan onu

öpüyor, elleri kadının gövdesini keşfediyordu. Linda büyük bir halsizlik duyuyor, başı dönüyordu. Paul'un onu öptüğünü, okşadığını farkediyordu ama olanlar başka birine oluyordu sanki.

Delikanlı onu bırakıp arabayı çalıştırdı ansızın. Linda'ya çok uzun gelen bir süre boyunca sokaklardan geçtiler. Ardından arabadan inmesine yardım edildiğini, birkaç kat merdiven çıktığını farkettiler. Bir odadaydılar şimdi; Paul onu yatağa yatırıyor. Elbisesinin fermuarı açılırken hiç karşı koymadı. Ne de olsa bunlar ona değil, bir başkasına yapıyordu. Paul onu öpüyordu; yatak çok yumuşaktı, Linda çok rahattı. Delikanlının kolları sıcak ve güçlüydü. Ellerinin değiştiği akıl almaz bir heyecan veriyordu. Linda yüzükoyun çevrildiğini, sütyeninin kopçalarının açıldığını da hissetti.

Ben burada değilim,» diye mırıldandı. «Başka bir gezendeyim. Çok sarhoşum. Bu durumdan yararlanman doğru olmaz. Ben yararlanacağım..» Kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Paul kadının sırtını öpüyordu ve Linda bir sevişme çılgınlığına gömüldüğünü, bu fırtınanın çok, çok uzun sürdüğünü farkettiler.

Birinden biri, «Seni seviyorum,» dedi.

Öbürü, «Ben de seni seviyorum,» diye karşılık verdi.

Sabahın beşinde uyandı Linda. İnanmaz bakışlarla çevresini inceledi. Korkunç bir susuzluk duyuyordu. Teninin zımpara kağıdına döndüğünü sanıyor, gözlerini açmakta güçlük çekiyordu. Bir

kez daha bakındı çevresine. Küçük, dağınık bir odadaydı. Paul da yatağın ucunda uyuyordu.

Ağır ağır doğrularak sırtına alabileceği bir şey aradı. Hızlı hareket ederse kafasının ikiye ayrılacağından korkuyordu. Yataktaki battaniyelerden birini çekip ona sarındı ve kalktı. Paul hiç kımıldamamıştı. Kapıya yürüdü, dışarı çıkınca ıvır zıvırla dolu bir koridorda buldu kendini. Banyoyu aradı. Burada da her şey eski, paslı ve tozluysa. Tek bir çıplak ampulle aydınlanıyordu içerisi. Soğuk su musluğunu açtı. Koskocaman, siyah bir örümcek lavabonun bir ucundan öbürüne geçti kayıtsızca. Linda dişfırçalarının durduğu bardağı aldı ve dört bardak su içti. Bardakta dişmacunu kokusu vardı ama su iyi gelmişti. Lavabonun üstündeki aynaya baktı. Yüzünün boyaları akmış, kırışıkların içine dolmuştu. Saçı dağınıktı. Bu eve yaraşan bir kadına benziyorum diye düşündü dalgın dalgın.

Yatak odasına dönerek giyeceklerini aradı. Hepsini bulunca çabucak giyindi. Paul'a baktı; derin bir uykudaydı oğlan. Uzun bir süre onu gözledikten sonra paltosunu alıp çıktı.

Sokak soğuk ve sessizdi. Motor kesik homurtular çıkarıp durdu; arabayı çalıştıramayacağından korktu Linda. Sonunda motoru çalıştırabildi ve boş sokaklardan geçerek evine döndü.

Gürültü etmemeye çalışarak içeri girdi, dosdoğru yatak odasına çıktı. Her şey yeni ve temiz görünüyordu gözüne. Sıcak bir banyo yaptıktan sonra yatağa girerek düşündü. Neler yaptığını, Paul'la arasında neler geçtiğini açık seçik hatırlamıyordu ama delikanlıyla yattığı kesindi.

Büyük bir suçluluk ve böyle bir durumun doğmasına olanak verdiği için dehşetle karışık bir şaşkınlık duyuyordu. Evet, iyice sorhoş olmuştu ama özür sayılır mıydı bu?

Sabah David'le ve kendisiyle yüz yüze gelmek zorunda kalacağını bildiği için sonunda uyudu. Linda için hiç hoş değildi bu düşünce.

Boyuna sağdan sola dönerek, sıkıntılı bir uyku uyudu.

5

David hamamdan sabahın sekizinde çıktı. Dinlenmiş, dirilmişti. Bir ara Claudia'ya telefon etmeyi düşündüyse de akşama kadar sabrederek kızın onu arayıp aramayacağını görmeye karar verdi. Arabasını parketti, sabah gazetelerini aldıktan sonra kahvaltı etmek için Piccasilly'ye yöneldi. Eve kahvaltıdan sonra gidecekti.

Kızarmış ekmek, kahve, yumartalı domuz pastırması ısmarladı ve gazeteleri gözden geçirmeye koyuldu. Daily Mirror'ın birinci sayfasındaki büyük fotoğraf ilk anda dikkatini çekti. Yazı, Trafalgar Alanı Yine Birbirine Girdi» başlığını taşıyor, resim, bir kadını yoldan kaldırırma taşıyan iki polisle onların çevresindeki öfkeli kalabalığı gösteriyordu. Taşınan kadının eteği beline çıkmıştı. Saçları dağınık, ayakkabılarından biri ayağından düşmek üzereydi. Fotoğraf olarak başarılı bir resim sayılırdı.

Servöz kız ısmarlananları getirmişti. Tombul

yüzünü müşterinin omuzunun üstüne uzatarak, «Şu kadının haline bak!» diye söylendi. «Bunlara izin vermemek gerek. Gösteriş meraklısı hepsi! Başka hiçbir şey değil.! Hepsini içeri tıkmalı.» Bilinmeyen bir nedenle homurdanarak uzaklaştı. David resme bakıyordu dehşetle. Kadının Linda olduğu kesindi. Gördüklerine inanamayarak başını iki yana salladı. Ne yapıyordu Linda? Ne yaptığını sanıyordu?

Kahveden bir yudum alarak ağzını yaktı, sunturlu bir küfür salladıktan sonra hesabı istedi. Yemek yiyecek hali kalmamıştı.

Servöz kız salına salına geliyordu. «Ne oldu? Beğenmediniz mi?»

David kıza bir sterlin uzatırken, «Hepsi çok güzel,» diye söylendi ve fırtına gibi çıktı.

Arabasının yanında bir trafik polisi duruyordu. Adamı itip geçmek istedi. Polis, «Korkarım ben şu cezayı kesmeden gidemeyeceksiniz, efendim,» dedi. «Bu saatte buraya parkedemeyeceğinizi bilmiyor musunuz?»

David, «Cezayı kesin de iş bitsin,» diye söylendi kabaca.

Asık yüzle oradan uzaklaştı. Linda'ya ne diyeceğini tasarlıyordu. Ne söylemek gerektiğine karar veremedi. Olay öyle gülünçtü ki! Karısı bir gösteri yürüyüşüne katılmıştı demek! Akıl almaz bir şey. Politikadan, hidrojen bombasından ne anlardı Linda? O, evi ve çocuklarıyla ilgilensin, kız arkadaşlarıyla çay toplantıları yapmak ve haftada bir iki kere yemeğe çıkmakla yetinsin! Bomba yasaklansınmış! İşe bak! Ne sanıyordu kendini? Claudia unutulmuştu. Gaz pedalına biraz daha bastı ve yarış hızıyla evine gitti.

Kapıyı Anna açtı. «Bayan Cooper henüz kalkmadı efendim. Çay ister misiniz?»

«Hayır,» diye homurdanan David doğru merdivene yönelmişti. Linda battaniyelerin altına kıvrılmış uyuyordu. David perdeleri açarak odayı ışığa boğdu. Linda hiç kımıldamadı. Kocası odada dolaşarak gürültüyle öksürdü, kadının hala uyuduğunu görünce yanına yaklaşp omuzunu sarstı. Linda gözlerini açınca elindeki Daily Mirror'ı karısının yüzüne tuttu.

«Bu ne demek oluyor?» diye sordu öfkeyle.

Linda birden korkuya kapıldı. Kocası Paul'la arasında geçenleri öğrenmişti demek! Nasıl? Bu kadar kısa zamanda! Kalkıp oturdu. David ateş püsküren bakışlarla bakıyordu yüzüne. Sözlerini bitirmemişti henüz. «Nedir bu rezillik? Tam bir budala gibi görünmek miydi niyetin?» Gazeteyi karısının gözlerinin önünde salladı yine. Linda Dail Mirror'ı çekip baktı. Kocasının neden öfkelendiğini anlayınca büyük bir rahatlık duydu.

«Ama ne korkunç bir resim!» diye haykırdı. «Resim çektiklerinden hiç haberim yoktu.

«Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?» Karısının taklidini yapıyordu David. «Resim çektiklerinden haberim yoktu!» Gazeteyi kadının elinden çekerek yüksek sesle sürdürdü. «Ne işin vardı orada? Niyetin neydi?»

«Yapılacak hiçbir şey yoktu. Kendimi onların arasında buldum birden. Seni çok kızdırdıysam üzgünüm.»

«Kızmadım!» diye bağırırdı David. Öfkelendiği zaman hep bağırırdı. «Gazetelerin birinci sayfalarında karımın resmini görmeye bayılırım. Hele böyle kılıksız, serseri heriflerin arasında,

eteklerin belinde olunca büsbütün hoşuma gider.»

Linda yataktan kalktı. «Burada oturarak senin bağıırıp çağırmanı dinleyecek değilim. Arada bir haftasonlarını evinde geçirsen böyle bir şey olmazdı belki.»

Cümlesini bitirirken telefon çaldı. Linda yüzüne ateş bastığını hissetti birden. Paul olmasın arayan? Açmalı mı, yoksa David'in açmasını mı beklemeli? Erkek sesi duyarsa kapatırdı belki Paul. Arayanın Paul olduğuna kuşkusu yoktu.

David telefona atılıp almacı kulağına dayamıştı. «Alo?»

Linda soluğunu tutarak bekledi ve kocasının şirketten biriyle uzun bir konuşmaya daldığını duydu. David telefonu kapattığında biraz daha sakindi sanki. Linda, «Kahvaltı ister misin?» diye sordu.

«Hayır. Bir iki yere telefon etmem gerekiyor. Bu gece Beauty Maid sabununun reklam kampanyasını başlatacak bir eğlence düzenlemiştik. Onu unutmuşum. Sen saat yedide büroya gel. Birlikte gideriz. Dilerim herkes şu güzel resmini görmüş olmasın.»

Linda yine o eğlencelerden birine gidileceğini duyunca sessizce inledi. Sonra da günlük programını yapmaya koyuldu. Çocuklar döndüğünde evde olmalıydı bir kere; berbere gitmek de gerekliydi.

David de kendi düşüncelerine dalmıştı bu arada. Claudia o geceki eğlenceye gelecekti mutlaka. Partide görünmesi için para verilmişti. Salonda bulunan herkesin dikkatini çekmeden barışabilir miydi kızla? Linda'nın kuşkuya kapıl-

masını istemezdi. Son günlerde evden çok uzak kaldığı için kaygılanmaya başlamıştı zaten. Belki de bir şeyler seziyordu ama David evlilik dışı ilişkilerini yıllardır sürdürüp bir açık vermediğine göre buna akıl erdirmek de güçtü. Hiç değilse görebilecekti Claudia'yı. Telefonun başına oturdu.

Çocuklar tam dörtte döndüler eve. Linda'nın babası hep söylediği saatte söylediği yerde bulunurdu. Linda berberden yeni dönmüştü. Stephen, küçük kemikli gövdesiyle annesinin üstüne atılınca kadını yere devirmesine ramak kaldı.

«Biz çok eğlendik, anne,» diye bağıırıyordu oğlan. «Açlıktan ölüyorum. Çayda ne yiyeceğiz? Anneannem öyle güzel pastalar yapıyor ki!

Küçük kardeşi annesine küçücük bir öpücük verdi. Altı yaşında, utangaç bir çocuktı. «Eve dönmek güzel, anne,» dedi. «Saçın da çok güzel olmuş. Babamla bir yere mi gideceksiniz.»

Linda babasıyla öpüştü, Anna çay servisi yapar, çocuklar oradan oraya koşarak oyuncaklarını yeniden keşfederken baba kız çene çaldılar.

Babası Stephen'la Jane'in haftasonunda yaptıklarını anlatırken yarım kulakla dinliyordu, Linda. Paul'u aklından çıkaramıyordu. Delikanlı onun için neler düşünüyordu acaba? David'in evde olduğu bir saatte telefon ederse ne demeliydi?

Sonunda babası gitti, Anna da çocukları akşam yemeğine çağırırdı. Linda giyinmeye girdi o zaman. Tam evden çıkacağı sırada telefon çaldı.

Arayanın Paul olabileceğini düşününce yüzüne ter bastı. Almaca uzanan eli titriyordu. «Alo?»

«Ben Monica, şekerim! Nasılsın? Neler yapmışsın sen! Neymişsin meğer! Dün bizden ayrılırken nereye gideceğini hiç söylemedin? Seni gidi seni! David ne dedi?»

«Haa,» dedi Linda, «David biraz sıkıldı.»

Monica bir kahkaha attı. «Hiç üzülme, tatlım. Jack ve ben sana hayranız. Bu gece yemekten sonra birkaç arkadaş gelecek. Sen de David'i alıp gelersen çok seviniriz.»

«Biz bu gece bir partiye gitmek zorundayız, Monica. Yeni bir sabunun reklam kampanyası onuruna verilen bir parti. Kaçta biter hiç bilmiyorum.»

«Zarar yok, güzelim. Kaçta kurtulabilirseniz o zaman gelirsiniz. Bizi tanırsınız, sabahlara kadar otururuz.» Linda'nın karşı çıkmasına olanak bırakmadan, «Hoşçakal, gece görüşürüz,» deyip kapadı.

Linda almacı yerine bıraktı. Jack'le Monica'yı pek sevmezdi aslında. David'e haber vermezse olmazdı. David gitmek isteyecekti herhalde.

Evden çıktığında sikkindi. Başı da ağrıyordu. Telefon etmediği için Paul'a biraz kızılıyordu ama bir yandan da rahatlık duyuyordu. Oğlanın aramasını istiyordu yine de. Aramazsa, gece yaşanan olay bir gecelik bir adilik, yatakta geçirdikleri birkaç saattan başka hiçbir ortak yanı olmayan iki insanın arasındaki bayağı bir ilişki olacaktı. Ancak Paul telefon ederse onu bir daha göremeyeceğini, yanlış bir iş yaptıklarını, aralarındaki ilişkinin sonu olamayacağını da söylemeliydi çocuğa. İçini çekti. Kendine olan say-

gısını —bir ölçüde de olsa— böylece kazanabilirdi belki.

Her şey öyle beklenmedik bir zamanda olup bitmişti ki. Kocasından başka bir erkekle ilişki kurabileceğini hiç düşünmemişti o güne kadar. Paul denen oğlan da ondan o kadar küçük, tanıdığı, dostluk ettiği insanlardan o kadar farklıydı ki. Nasıl olmuştu bu iş? Epey düşündü, sonunda evliliğinde tam bir doyum bulamadığına, bu eksiklikten ötürü öyle davrandığına karar verdi. Suçluydu. Paul'u kafasından atacak, David'le arasındaki durumu düzeltmek için çaba harcayacaktı.

Claudia partiye geldiğinde saat dokuzu geçmişti. David bütün gece kapıyı gözlemiş, derken kızı yanbaşında buluvermişti. Claudia'nın olağanüstü bir güzelliği vardı bu gece. «İyi akşamlar, Bay Cooper,» diye mırıldandı.

David gafil avlanmıştı. Yanında birkaç gazeteciyle karıları, bir de Linda vardı. O afallayınca Claudia hafifçe gülümsedi. Kümedekiler soran bakışlarla bakarak tanıştırmayı bekliyorlardı. David, «Tanıştırayım,» dedi sonunda. «Bayan Claudia Parker, Beauty Maid güzelimiz.»

Claudia topluluktaki herkese gülümsedi. Yüzü pembeleşmiş, gözleri parlamıştı. David kızın birazcık sarhoş olduğunu ilk anda farkettiler. Tehlikeli denebilecek kadar açık yakalı bir tuvalet vardı sırtında. O kümedeki kadınlar, birinin ansızın onlara meydan okuduğunu sezmişcesine, sırtlarını dikleştirip göğüslerini göstermeye çalıştılar. Erkekler kızın güzelliğinden etkilenmişlerdi.

Ufak tefek, boncuk gözlü bir gazeteci olan Ned Rice yeni gelen konuğa sokuldu. «Beauty Maid sabunu hakkında gerçek düşünceniz nedir, Bayan Parker?» Gözleri Claudia'nın göğüslerindeydi.

Claudia adamın umutlarını boşa çıkarmadı. Uzun kirpiklerini kırpıştırdı, kışkırtıcı bakışlarından biriyle bakarak, «Aslında,» diye mırıldandı, «ben oyuncuyum. Onun için sabun konusunda bir uzman gibi konuşamam. Oyuncuyum ve az önce Conrad Lee'yle konuşuyordum. Bana yeni filminde rol verecek.» Zafer kazanmışçasına bakıyordu David'in yüzüne.

Ned Rice çok ilgilenmişti. «Çok güzel! Magazin sayfasına sizinle ilgili bir yazı koydurabilirim belki.»

«Ah, gerçekten çok iyi olur!» Gülümsüyordu Claudia. «Size telefon numaramı vereyim.»

David'in dayanacak hali kalmamıştı. Kızın koluna yapışarak, «Bize izin verir misiniz?» diye söylendi. «Bayan Parker burada görevli olarak bulunuyor. Biraz sonra sabunumuzu tanıtacak sizlere. Gösteri yakında başlayacaktır, onu Phillip Abbottson'a götürmeliyim.»

«Buyurun, Bayan Parker,» dedi Ned Rice. «Daha sonra görüşürüz. Bu işi konuşalım.»

«Evet, tabii.» Claudia herkesi ısıltılı gülüşlerinin sonuncusuyla selamlayıp David'in peşinden yürüdü.

Oradakilerden yeterince uzaklaşınca, «Sen sarhoşsun,» diye hırladı David. «Şimdiye kadar neredeydin? Saat sekizde burada bulunman gerekirdi.»

Kız soğuk soğuk baktı. «Dinle sevgili David,

benim hayatımda senin yerin yok. Onun için beni rahat bırak lütfen.»

David, «Orospu,» diye tısladı. Kızın kolunu tutan parmaklar kasılmıştı.

Claudia kısık sesle söylendi. «Kolumu bırakmazsan olay çıkaracağım. Ne yapıp ne yapamayacağımı senden öğrenecek değilim. Emirlerinden bıktım artık. Ben senin karın değilim, sorulan her soruya karşılık vermek, günün her saatini nasıl geçirdiğimi açıklamak zorunda da değilim.»

Phillip Abbottson aynı anda onlara doğru koştu.

«Ne oluyor?» diye söylendi sertçe. «Sen bir saat önce burada olacaktın, Claudia. Gösteriye başlamak için seni bekliyoruz. Hemen değiş, lütfen,» David'e garip bir bakışla baktıktan sonra kızı alıp yürüdü.

O arada Ned Rice sokuldu David'in yanına. Tombul, renksiz karısı salonun ucunda Linda'yla konuşuyordu. Çarpık çarpık gülümseyerek, «Sizin Bayan Parker bitirim,» diye mırıldandı. «Bahse girerim ki çok ateşlidir; kaplan gibi kadın.»

David sinirlenmemeye çalıştı. «Doğrusunu istersen bilemeyeceğim.»

«İyi öyleyse, öyleyse ben şansımı denersem bir sakıncası yok.» David'e bir dirsek attı. «Bilirmisin, bu yıldız adaylarının hepsi aynıdır. Gazeteye seninle ilgili bir yazı koydururum dedin mi, sen söylemeden donlarını indirirler! İstemeye bile gerek kalmaz!»

Bayan Rice'la Linda onlara doğru yürüyünce David bu söze karşılık vermek zorunluluğundan kurtuldu.

Ned karısının tombul omuzunu okşadı sevgiyle. «Eğleniyor musun, güzelim?» Sonra da parmağını suçlarcasına sallayarak «Ya siz?» diye Linda'ya sordu. «Neler yaptınız? Bu sabah gazetelerin birinci sayfalarına geçtiniz?»

David bu heriften gitgide daha az hoşlanmaya başlıyordu.

O arada ışıklar karardı, salonun bir ucuna kurulan platform bir spot lambasıyla aydınlandı. Phillip Abbottson mikrofonun önünde duruyordu. Salondaki konuşmalar kesilir kesilmez, Beauty Maid sabununu tanıtan uzun bir konuşma yapmaya başladı. Usta bir reklamcıydı. Phillip Abbottson, bir kalıp sabunu bir altın külçesi gibi göstermeyi başarıyordu. Konuşmasını bitirince dinleyiciler nazikçe alkışladılar. Alkış kesilince Abbottson yana çekilerek, «Şimdi de sizlere Bayan Beauty Maid'i sunuyorum!» diye açıkladı.

Perdeler aralandı, mermer bir banyonun, sabun köpüklerinin, kısacası reklam filminde kullanılan dekorun içinde oturan Claudia görüldü. Ten rengi mayoyu giymişti yine. Gelgelelim köpüklerin arasından mayo falan görünmediğinden herkes kızın çıplak olduğunu sanıyordu.

David birden heyecalandığını farkettti. Claudia seyircilerine bakarak gülümsedi, sonra da televizyon filminde yaptığı konuşmaya başladı. Ned Rice, David'in kulağına eğilmiş açık saçık espriler yapıyordu. Bayan Rice, «Ne şeker kız,» diye mırıldanarak Linda'ya döndü. Linda boşluktaki bir noktaya bakıyor, bir önceki geceyi düşünüyordu.

Claudia söyleyeceklerini bitirince erkeklerden coşkun alkışlar, kadınlardan, kıskançlık be-

lirtisi olan kesik gülüşler geldi. Derken Claudia perdelerin arkasında kaldı ve sözlerini hala bitirmemiş olan Phillip yeniden mikrofonun başına geçti.

David karısından ve Rice'lardan özür dileyip platformun arkasına dolandı. Mermer banyo boşaltılmıştı, arkada küçük bir kapı görünüyordu. Bir an kararsızlık çektikten sonra kapıyı açtı. Claudia orada durmuş kurulanıyordu. Çok küçük bir büroydu o oda; Claudia da her zamanki dağınıklığıyla giyeceklerini oraya buraya atmıştı. Üstünde o ten rengi mayo vardı hala; ikinci bir ten gibi yapışan mayo.

Kuşkulu bakışlarla baktı David'e. «Yine ne var?»

David kızın yanına sokulup omuzlarını tuttu. «Özür dilerim,» dedi, «Artık soru sormayacağım sana.»

Claudia gözlerini iri iri açarak baktı. «Söz mü?»

«Söz!»

Ancak o zaman gülümsedi kız. Kollarını adamın boynuna dolayarak, «Öyleyse oldu,» dedi «Bağışladım seni,»

David eğilip Claudi'yı öptü. Kızın üstünde su damlacıkları vardı hala. Islak mayoyu aşağı çekti. «Olmaz,» diye fısıldadı Claudia. «Burada olmaz budala! Her an biri girebilir içeri! Senin salonda olmadığını da hemen farkedeler.

David kızı bırakıp kapıyı kilitlemeye gitti.

Claudia kıkır kıkır gülüyordu. «Delisin, David! Gerçekten çılgınsın sen!»

David onun göğüslerini avuçlarına almış, öpmeye koyulmuştu. Claudia usulca inledi. «Pe-

ki, peki Allah'ın çılgını! Ne istersen yap! Benim umurumda değil!»

6

David'le Linda oraya vardıklarında Monica'nın evindeki eğlence iyice hızlanmıştı. Aşağı yukarı on kişi vardı içeride; türlü türlü insanlar. Çünkü Monica — kendi deyişle— karışık, renkli topluluklardan hoşlanıyordu, irice bir kadındı Monica; kırkına yaklaşıyor, hiç değilse görünüşte kırktan uzaklaşmak için olanca gücüyle savaşıyordu. Göz alıcı bir kızılılıkla ışıldayan saçları gürdü, nemli havalarda kıvrır kıvrır olurdu,. Bir Elizabeth Arden tabakasının altına gizlediği yüzü de kırmızıydı. Karşısındakini hemen hemen kişiliği kadar etkileyen ağır bir koku sürerdi hep.. Tiz ve cırtlak bir sesle konuşur, konuştuğu kişi kim olursa olsun, sözlerini, tatlım, hayatım, amanın Tanrım' larla noktalar.

Öte yandan Jack sessiz bir adam sayılırdı; biraz da içine kapalı. David'den biraz daha yaşlıydı ama yıllardır yakın dosttular iki erkek. Pipo içerdi. Uçları kıvrık akçıl bıyıkları vardı. Süed yelekler ya da ona benzer spor şeyler giyerdi hep. İnsan onu kırsal bir kesimdeki büyük konağının arazisinde, iri bir köpekle yürüyüş yaparken görür gibi olurdu. Garaj sahibiydi oysa,, birkaç garajı vardı. Gençliğinde araba yarışçısı olmaya çalışmış, kendini öyle görmüştü. Şimdi bi-

le, sanatı unutmamak için yarış pistlerinde iki üç tur atıyordu arada.

Linda kapıdan girer girmez Monica koluna yapıştı. Kadını herkesin toplandığı salona götürerek övünçle, dramatik bir havayla tanıttı. «Bu bayan da yeni ve ünlü bombacımız!»

Linda çok sıkılmıştı. Monica yeni bir bombardıman uçağından söz eder gibi konuşmuştu. Orada bulunanların çoğunu tanıyordu, hepsi ona seslenip selam verdiler. Tanımadığı tek bir çift vardı salonda. İri yapılı, çok esmer bir erkekle beyaz denecek kadar açık sarı saçlı, burnu havada, gençten bir kadın. Monica o dramatik açıklamasını bitirir bitirmez yabancı konuklarını tanıttı.

«Jay ve Lori Grossman. Amerikalı dostlarım. Jay, Conrad Lee'nin yeni filmini yönetecek.»

«Öyle mi?» dedi Linda. «Ben de o filmde rol alacak olan bir kızla tanıştım bu akşam, ilginç bir rastlantı, değil mi?»

Jay bir kaşını kaldırarak, «Gerçekten ilginç,» diye mırıldandı. Kelimeleri yaymadan, uzatmadan, güzel bir New York ağzıyla konuşuyordu. «İlginç çünkü başrolü oynayacak erkek oyuncudan, başka kimseyle anlaşmış değiliz.»

«Eh,» dedi Linda gülümseyerek, «belki de kız bir takım yanılısamalar, sanrılar içinde yaşıyordur.»

Jay, «Adı neydi?» diye sordu, «öğrenelim bakalım.»

Linda'nın alnı kırıştı. «Doğrusunu isterseniz aklımda kalmadı. Kocam bilir herhalde. Şirketin reklam filmlerinden birinde oynadı son günlerde.»

Monica o arada David'i de kapıdan alıp gelmiş, yabancı konukları onunla da tanıştırmıştı. Şirketin partisinden ayrıldığından beri çok neşeliydi David. Kolunu karısının omuzuna atarak Grosman'larla konuşmaya başladı.

Linda onun sözünü keserek, «O kızın adı neydi, sevgilim?» diye sordu. «Beauty Maid şeyini yapan kızcağızı soruyorum.»

«Ne dedin?» David suçluluk duygularına kapılmıştı bir anda. «Neden sordun?»

Linda tuhaf bir bakışla baktı kocasına, Belki de David'e öyle gelmişti. «Soramaz mıyım?» dedi. «Mutlaka bir nedeni olması mı gerekir?»

David, o kısacık sessizlik süresince gerginliğin arttığını farkettili, cılız bir kahkaha atarak, «Elbette gerekmez,» diye söylendi. «Adı Claudia Parker.»

Jay başını iki yana salladı. «Adını bile duymadım.»

David, «Nedir?» diye sordu. «Ne oluyor?»

«Hatırlarsan Bayan Parker bir filmde rol alacağını söylemişti. «Yapımcı Conrad Lee'nin yeni filmini Jay yönetiyormuş. Kızı tanımıştır diye düşünerek ondan söz ettim. Ama Bayan Parker filmde oynamıyor, ya da oynamayacakmış.»

David soğuk bir tavırla karşı çıktı. «Filmde rol aldığını söylemedi. Conrad Lee'yle konuştum, beni beğendi dedi yalnızca.»

«Haa!» Gülüyordu Jay. «İş anlaşıldı. Conrad o zavallı piliçlerle konuşur habire. Dalgasını geçiyor. Aslında — aramızda kalacak haa!— baş kadın oyuncuyu çoktan seçtik. On altı yaşında bir İtalyan kızı. Hiç tanınmamış bir kız. Ama uygun bir kız arıyoruz, diye açıklama yaparsak film için

reklam oluyor. Conrad da kızlarla konuşmaktan hoşlandığına göre... Herkes mutlu.»

David kaşlarını çatarak baktı. «Boşuna umuda kapılan zavallı kızlardan başka herkes.»

Jay omuz silkti. «Filmcilik böyledir. Konuşmaya gelirken neler bekleyebileceklerini onlar da bilirler. Bilmeyenler de kısa sürede öğrenir.» O dakikaya kadar hiç ağzını açmamış olan karısına döndü. «Öyle değil mi, tatlım?»

Lori Grossman başını öne arkaya salladı. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Hep böyle anlamsız bir yüzle duruyordu. Yüzü, boyalı bir oyuncak bebeğin yüzüydü.

Jay, «Ben de Lori'yle tanıştım,» diye sürdürdü. «Oyuncuydu. Rol alabilir miyim diye geldi, beni aldı. Üçüncü karım. Öncekiler de oyuncuydular. Onlarla aynı şekilde tanışmış olabilirim. Artık hatırlamıyorum doğrusu.

Lori de ağzını açtı sonunda. Yayıp bir güneyli şivesiyle konuşuyordu. «Bir içki daha içmek istiyorum tatlım.»

«Elbette, güzelim.» Jay ayağa kalktı. «Siz de bir şey ister misiniz, Bayan Cooper?»

«Bana Linda deyin lütfen. Evet, bir cintonik getirebilirseniz çok sevinirim.»

Jay içkileri getirmeye gitti. Monica geri gelip Linda'ya el koyarak onu başka bir topluluğa götürdü. Gazeteden kestiği resmi herkese gösteriyordu.

Lori uzun, biçimli bacaklarını birbiri üstüne attı.

David «Amerika'nın neresindensiniz?» diye sordu.

«Georgia'lıyım, Tatlım.» Uzun kirpiklerini kırıştırtıyordu. «Ama beş yıldır Hollyvood'da oturuyorum.»

David kadını inceledi. Claudia'dan büyüktü herhalde; yirmi yedi falan vardı. Vogue dergisindeki o zayıf fotomodollere benziyordu; her şeyi kusursuz. David kadının onu isteklendirdiğini farketti. Kusursuzluğu, yatakta nasıldır sorusunu uyandırıyordu insanın kafasında. O güzel sarışın topuz yerinde kalıyor muydu acaba? Bu kadının topuzunu dağıtabileceğini düşünemiyordu. «İngiltere'de ne kadar kalacaksınız?» diye sordu.

Lori o yayık konuşmasıyla, «Bilmem,» diye söylendi. «Birkaç ay kalırız herhalde.» Sorulara karşılık verdikten sonra söyleyecek söz bulamıyordu anlaşılan.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından, «Bir gece sizi ve eşinizi evimizde ağırlamak isteriz,» diye mırıldandı.

«Aa, çok seviniriz.» Kaplama oldukları hemen belli olan iki sıra düzgün, beyaz diş gösteriyordu gülünce.

Jay içkileri getirdi, David'e dönerek, «Güzel karınız nerede?» diye sordu.

Lori dudaklarını sarkıttı. «Bu içkinin buzu yok, tatlım.»

«Buzu boş ver,» dedi Jay. «İngiltere'deyiz, bebeğim, İngilizler buz sevmezler pek.» David'e dönerek sürdürdü. «Dinle, biraz sonra Candy Club'da birkaç arkadaşla buluşacağız biz. Linda' yı da alıp hep birlikte gidelim mi?»

«Biz bu akşam iki ayrı toplantıya katılmış olduk. Linda yorgunsa bilmem ama ben varım. Gidip sorayım.»

«Mutlaka gelmelisiniz,» dedi Jay. «Lori'yi çaça yaparken göreceksiniz! Linda'yla ben konuşurum.» Yürüyüp gitti.

Lori, «Ama şekerim,» diye söylendi, «buzsuz nasıl yapıyorsunuz siz?»

David güldü. «Genellikle buz bulundururuz. O kadar yabancı değiliz. Tükenmiştir herhalde.»

Lori burnunu kırıştırdı. «Ben buz severim,» diye bildiride bulunduktan sonra boşluktaki bir noktaya dikti gözlerini.

David saatına baktı; on ikiyi geçiyordu. Claudia yatağında olmalıydı şimdi. Küçük bürodaki sevişmeleri sona erince, doğru eve gideceğini söylemiş, «Başka bir şey yapacak hal bırakmadın ki,» diyerek sakalaşmıştı. Claudia'ya bir telefon etse miydi adaba? Çok geç olduğuna karar verdi; kızı uyandırmak istemezdi. Zaten kimseye duyurmadan konuşabileceğine de emin olamazdı. Candy Club'a gitmek hiç kötü olmayacaktı. Lori Grossman'ın çaça'sını görmek daha da iyi olabilirdi.

Jay Grossman kulaktan kulağa sırtarak geliyordu. Linda da yanındaydı. Gözünü kırparak, «Bana kimse hayır diyemez,» diye şakalaştı. «Biz hazırız. Kalkalım mı?»

David'le Linda'nın Grossman'larla gideceğini anlayınca birden buz olmuştu Monica. «E aşkolsun yani! Daha iki dakika önce geldiniz!»

Yine de hep birlikte çıkıp David'in Jaguarına doluştular.

Lori bileklerine kadar inen, kara elmas denen cinsten bir vizon giymişti. David, Claudia'ya bir vizon ceket almaya söz verdiğini hatırladı. Hemen yarın almalıydı ceketini. Kız o akşam

çok tatlı davranmıştı. Tatlı demek doğruysa tabii.

Linda'yla Jay çok iyi anlaşıyorlardı. Amerika'yla ingiltere'nin arasındaki farktan, okullardan, çocukların nerede daha iyi öğrenim gördüklerinden söz ediyorlardı. Jay'ın üç çocuk babası olduğu anlaşıldı; üçü de eski karılarından. Bir ara, ünlü yönetmen David'e seslendi. «Hey, senin karın bulunmaz bir kadın. Hem güzel hem akıllı. Müthiş!»

Linda kendini çok daha iyi hissediyordu şimdi. Başındaki ağrı geçmiş, yorgunluğunu giderecek, keyiflenmesine yetecek kadar içmişti. Enikonu neşeliydi. Paul'u kafasının en uzak köşesine itti ve Jay'le yaptığı konuşmaya verdi kendini.

Gece kulübünün kapısına gelmişlerdi. Amerikalıların çoğu gibi, Jay de kapıdan girerken kendini göstermesini bildi. Koşup gelen garsonlara, Bay Lee'nin masasına oturacaklarını söyledi.

Ünlü yapımcı Lee Conrad elli yaşlarında, uzun boylu, konuşkan bir adamdı. Beyaz Rus ve Fransız kırmasıydı. Güneşte iyice yanmıştı, kafasında tek bir saç yoktu ve o loş ışıktaki bile, karşısındakinin içini okuduğu izlenimini veren delici bakışlarla bakıyordu.

Ondan başka altı kişi daha vardı masasında. Ayağa kalkıp Lori'ye sarıldı, Linda'yla tanıştırlılınca eğilip elini öptü. Soluğu sarmısak kokuyordu.

Garsonlar zaten kalabalık olan masanın çevresine dört iskemle daha yerleştirmeye çalışırlarken Jay de yeni gelenleri tanıştırmaya çalı-

şıyordu. Gelgelelim orkestra insanın kendi ağzından çıkana duymasına bile olanak vermediği için boş çabaydı onunki.

David sonsuz bir şaşkınlık ve öfkeyle Claudia'ya bakıyordu. Conrad Lee'nin yanında oturuyordu Claudia; saçları dağılmış, tuvaletin askılarından biri omuzundan aşağı kaymış, göğüslerinin arasındaki ayırık göz önüne serilmiş. Conrad Lee'nin öbür yanında, tombulca bir esmer oturuyordu. Bir kolunu da onun omuzuna atmıştı yapımcı, kızın etli sırtını çimlikliyordu ara sıra.

Jay'e bakarak, «İki güzel bir arada,» dedi, göz kırparak ekledi: «Bu kızlara filmde rol verebiliriz belki.»

Jay bir kaşını kaldırarak Linda'ya döndü. «Ne demek istediğimi anlıyor musun?» Gülümsüyordu.

Linda, «Demin sözünü ettiğim kız şurada,» diye fısıldadı.

«Anladım,» dedi Jay. «Uçmayı başarabilirse bu filmde de rol alabilir belki. Yoksa hiç şansı yok!»

Claudia o anda gördü David'i. Şaşkınlık ya da korku duymayacak kadar sarhoştı. Elini sallayarak «Merhaba!» diye bağırdı. «Dünya ne küçük değil mi?»

David, tanıştığımız gün de aynı sözlerle seslenmişti diye düşündü ve öfkeli bakışlarla baktı.

Conrad, Lori'yi dansa kaldırmıştı. Derken Jay de Linda'ya seslenerek dansetmelerini önerdi. Onlar da kalktılar.

David kızın yanındaki boş iskemleye geçti.

«Aşâğılık kahpe!» diye söylendi fısıltıyla. «Doğru eve gidip yatağa girecektin ha! Gecenin sonunda bir yatağa gireceksin herhalde! O kesin.»

Claudia gözlerini iri iri açarak baktı. «Neler söylüyorsun, sevgilim! Eve gitmiştim ben. Dosdoğru eve gittim ama Conrad Lee telefon etti, bana vereceği rol konusunda kesin bir karara varmak için bir daha görüşmemiz gerektiğini söyledi. Eh, ben de mesleğimi düşünmek zorundayım. Öyle değil mi?»

David, «Sarhoşsun,» diye hırladı tiksintiyle. «Sokak kadınlarından farkın yok. Conrad'ın sana o sittiri boktan filminde rol vereceğine inandın mı gerçekten? Daha akıllı olacağını sanırdım.»

Claudia soğuk bir bakışla baktı. «Sen şuradan çekip gidemez misin, David? Bıktırdın artık. Kıskanıyorsun, hepsi bu. Zaten bana nazik davranman için önündekinin eline geçmesi gerek!»

David kıza bir tokat atabilmek isterdi. Claudia öfkeli bakışlarla bakıyordu. Çok kısa süren bir sezgi anında, karşısında oturanın güzel Claudia'sı değil, iyice gelişmiş, cömertçe sergilenmiş bir gövdeyle onun üstünde yükselen, katı, hesapçı bir surat olduğunu görür gibi oldu.

«Memelerin dışarı sarkacak!» diye hırladı.

«Tut ki öyle... Ne çıkar? Senden başka kimseyi görmeyecek mi benim memelerim?»

David'in öbür yanında oturan tombul esmer adamın koluna yapışmıştı ansızın. «Siz de yapımcı mısınız?» diye sordu, iri iri açılan gözleri kanlanmıştı.

David, «Hayır!» diye karşılık verdi sertçe.

Conrad'la Lori masaya döndüler. David oturduğu yerden kalktı. Lori çok uzun boyluydu. O soğuk, uzak tavırla öylece duruyordu. Claudia'nın kadını kıskanç bakışlarla süzdüğü David'in gözünden kaçmadı. Lori'nin kolunu tutarak, «Bir dans daha?» diye mırıldandı. «Senin şu ünlü çaça'nı görmek isterim.»

Claudia ona pis pis baktıktan sonra bütün şirinliğiyle Conrad'a döndü.

Lori, «Dansetmeye bayılırım,» diye söylendi, piste yollandılar.

Gerçekten çok güzel dansediyordu. Bir itirafta bulunarak, «Eskiden Las Vegas'ta dansözdüm,» diye açıkladı.

Sabahın ikisinde, Linda esneyerek kocasına seslendi. «Artık gitsek iyi olacak. Ayakta duracak halim kalmadı.»

Onlardan başka kimse gidici değildi. Herkese iyi geceler dilediler, David, hesaptan paylarına düşeni ödemek isteğiyle Jay'e bir iki banknot uzattıysa da Jay parayı almadı. Claudia sarhoş gülüşüyle güle güle dedikten sonra bütün dikkatini —şimdi onun kadar sarhoş olan— Conrad Lee'ye yöneltti yine.

Jay onları arabaya kadar geçirdi. Telefon numaraları alınıp verildi, pek yakında görüşmek umudunu belirterek ayrıldılar.

Yola koyulunca Linda arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. David —aslında öyle düşündüğü için değil de öfkesini birinden çıkarmak zorunda olduğu için— sert bir çıkış yaptı: «O yönetmen bozuntusuyla pek sıkı fıkı oldun. İyi anlaşıyorsunuz görüyorum.»

Linda gözlerini açtı. «Sen o pespaye sabun
— 66 —

fotomodeliyle ne kadar iyi anlaşıyorsan biz de o kadar anlaştık herhalde.»

David karısına öfkeli bir bakışla baktı. «Ben onunla beş dakika bile konuşmadım. Ne demek istediğini anlamıyorum.»

«Bırak bunları, David.» Linda içini çekti. «Onunla beş dakika bile konuşmadın çünkü Conrad Lee'yle gelmiş olmasına çok bozuldun. Onu kim olsa anlardı. En aptal insan bile.» Bir an duraladıktan sonra merakla sordu. «O kızı herhangi bir yere götürmüş müydün daha önce.»

David ateş püsküren bakışlarını yoldan ayırıyordu. «Çok saçma bir soru.»

«Merak ettim de. Kızla çok ilgileniyordun. İlk partide de onu bir yana çekip fısıllama konuştu.»

«O kız şirketten para alıyor, Linda. Gösteride bir terslik olmasın diye didiniyordum ben. Hepsi bu.»

İkisi de sustular. David radyoyu açtı.

Linda, «Aksayan nedir?» diye sordu birden. Hızlı konuşuyordu, çekingendi. «Nedir ters giden, sevgilim?»

«O ne demek? Hangi terslik, hangi aksaklık?»

«Bizim aramızdaki. Ne oluyor bize? Neden bu kadar uzaklaştık birbirimizden?»

David radyoyu kapadı. «Birbirimizden uzaklaştığımızı farketmemiştim.»

Linda pencereden dışarı baktı. Parkın içinden geçiyorlardı ve arabanın yanından kapıp giden ağaçlar korku veren karaltılardı. «Ne tuhaf, David... Yıllar önce başlamış olmalı bu. Ne sen farkettin, ne de ben. Olanları değiştirmek için

hiçbir şey yapmadık. İkimiz de. Şimdi iki yabancı haline geldik. Paylaştığımız tek şey çocuklar.»

«Sen çok yorulmuşsun, saçma sapan konuşuyorsun.»

«Saçma sapan,» diye yineledi Linda. «Gerçekten öyle mi düşünüyorsun sen?» Yanaklarından gözyaşları süzülüyor, sessizce ağlıyordu. «En son ne zaman seviştin benimle? Ne zaman öyle bir istek duydun?»

«Haa, bütün iş orada desene.»

Linda gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu. «Hayır, bütün iş orada değil. Ama o da var tabii.»

David arabayı yolun kıyısına çekip durdu, oturduğu yerden dönerek karısına baktı. Ne diyebilirdi? Sen artık bende hiç istek uyandırmıyorsun diyebilir miydi? Ya da, «Claudia yatakta senden çok daha iyi,» dese? Evet, Linda haklıydı aslında. Gerçekten birbirlerinden çok uzaktılar.

Karısı, «Balayımızı hatırlıyor musun?» diye sordu.

Evet, balayını hatırlıyordu David. İspanya, Linda'nın yanında geçen sıcak, nemli, zevkli geceler. Gencecik bir Linda, erkeğinde çeşitli istekler uyandıran bir Linda. «Evet,» diye söylendi usulca «balayımızı hatırlıyorum.»

«Neden yine öyle yaşamayalım? Neden eskisi gibi olmasın her şey?» Yalvarırcasına bakıyordu.

«İkimiz de on yıl yaşlandık, Linda. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz biliyorsun.»

«Evet, biliyorum.» Paul beni on yaş gençleştiriyor diye düşündü Linda. Çekici bir kadın

olduğumu, erkeklerin beni hala isteyebileceklerini hissettiriyor. Benden hoşlandığını, beni istediğini hissettiriyor.

David, «Bir an önce eve gitsek iyi olacak.» diye söylendi. «Sabah erkenden büroya gitmek zorundayım.»

«Olur, gidelim.» Neden beni kollarına almıyorsun, diye düşünüyordu, neden arka kanepeye geçip sevişelim demiyorsun?

Huzursuz bir sessizlik içinde döndüler eve. Söylenmeyenlerin söylenenlerden çok daha fazla olduğunu ikisi de anlıyorlardı.

Ev soğuk ve karanlık göründü Linda'ya. Çocuklara bakmaya gitti. Jane tortop olmuştu uyurken; başparmağı ağzındaydı. Stephen üstündeki örtüleri atmış, yataktan düşmesine de ramak ıkalmıştı. Oğlunun üstünü örtüp alnından öptü usulca. Öyle saf, öyle masum bir görünüşleri vardı ki! Canım yavrularım, diye düşündü. Ufacıksınız daha, tertemizsiniz.

David duş yapıyordu. Linda soyunup yatağa girdi. Söylediği sözlerden ötürü David bu gece onunla yatmaya niyetlenmiş olmasın?

Hayır, David'in öyle bir niyeti yoktu. Yatağa girdi, ışığı söndürüp iyi geceler diledikten sonra hemen uyudu.

Linda müthiş bir öfke içinde yatıyordu yerinde. Ben elimden geleni yaptım, diye düşündü. Onunla açık açık konuşmaya çalıştım ama aldırıyor. Durumumuz hiç umurunda değil sanki

Sabah, karanlık ve yağışlı bir sabahtı.

David saat yedide kalktı, Linda'yı uyandırmadan yıkandı, tıraş olup giyindi. Saat sekizde evden çıkmıştı.

Linda sekizden az sonra uyandı. Jane yatağın yanında durmuş mırıl mırıl konuşuyordu. «Biraz senin yatağına gelebilir miyim, anneciğim? Sana sarılabilir miyim birazcık?»

«Elbette gelebilirsin, güzelim.»

Jane yatağa girer girmez dert yanmağa başlamıştı. «Stevie'den nefret ediyorum, öyle kaba ki! Pis! Keşke oğlanlar da kız olsalardı.»

Linda gülümsedi. «Evet, onu çok iyi düşünmüşsün.»

Sabah saatleri ev işlerinin telaşı içinde geçti. Çocukların okulu ertesi gün açılacaktı, yapılacak pek çok şey vardı, önlükler, üniformalar hazırlanacak, oraya buraya atılan kitaplar toplanacak, her şey temizlenip düzene sokulacaktı.

Düşünecek zaman bile bulamamıştı Linda. Öğleden sonra da çocuklarını semt sinemasında oynatılan çizgi filme götürmeye söz vermişti.

Paul'den hiç ses yoktu. Linda hem seviniyor, hem biraz kırgınlık duyuyordu.

Sinemadan dönünce David'e telefon etti. Kocasını büroda değildi. Gelince onu aramasını rica ederek kapadı.

Jay Grossman da eve telefon edip bir numara bırakmıştı. Bırakılan numarayı çevirdi. Jay, «David ve sen yarın akşam bizimle yemeğe çıkar mısınız?» diye sordu. «Lori, Savoy Grill'e gidelim diye tutturdun. Prenses Margaret'in sık sık orada yediğini işitmiş. Bitişik masada oturup onu göreceğimize hiç kuşkusu yok!»

Linda güldü. «David'e bir sorayım. Sen geç bir saatte bir daha arayabilir misin lütfen.»

David ancak yediden sonra telefon etti. «Bu akşam geç geleceğim,» diye açıkladı.

«Ne kadar geç?»

«Ne bileyim canım! Herhalde on iki falan.»

«Nereye gideceksin ki?»

Adamın sesinde öfke seziliyordu. «Ne oluyor? Beni sorguya mı çekiyorsun?»

Linda da soğuk bir sesle karşılık verdi. «Sorguya çekmiyorum ama neden gecikeceğini sormak hakkımdır sanıyorum.»

Kısa bir sessizliğin ardından, «özür dilerim,» dedi David. «Hakkındır elbette. Sanırım yorgun olduğum için huysuzlaştım. Aslını söylemek gerekirse geç saate kadar Phillip'le konuşmak zorundayım.»

«Onu eve getirsene. Burada yemek de yiyebilirsiniz.»

«Yok, sağol. Bitişikten bir şeyler getirtiriz biz. İşimizi bir an önce bitirmeye bakalım.»

«Sen bilirsin. Gece görüşürüz öyleyse.»

«Beni bekleme sen.» Bir anlık bir sessizlikten sonra, «Çocuklar nasıl?» diye sordu.

«İyiler. Yarın okula başlayacakları için heyecanlanıyorlar.»

«Onları benim için öp. Hadi hoşçakal.»

«Güle güle,» Linda telefonu kapatırken esnedi. Bu gece erkenden yatmalı diye düşünürken Jay'ın daha geç bir saatte telefon ederek ertesi akşam için karara varıp varmadıklarını soracağı aklına geldi. Hemen telefona uzanıp David'in numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldıysa da açan olmadı.

Linda, «Hay Allah,» diye söylenerek Phillip'in özel telefon numarasını aradı. David onun

bürosundaydı herhalde. Phillip'in büro numarasını deftere geçirmemişlerdi ama ev numarasını buldu. Oraya telefon etti, karşısına Phillip'in karısı Mary çıktı.

«Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi Linda. «Bana Phillip'in büro telefonunun numarasını verebilir misin acaba?»

«Vermesine veririm de...» Mary biraz şaşırmişti sanki. «Az sonra evde olacaktır sanıyorum. Büroda kimse kalmamıştır bence.»

Bu kez şaşırmak sırası Linda'daydı. «Peki ama Phillip bu akşam David'le olmayacak mıydı?»

«Yoo, hayır. Eve geliyor. Annesini yemeğe çağırmıştık. Az sonra burada olur.»

«Yaa,» dedi Linda usulca. «Ben yanıldım herhalde.»

«Bir dakika bekler misin? Bir araba sesi duydum. Sanırım Phillip geldi.»

Linda büyük bir uyuşukluk içinde bekledi. Yumruk yemiş gibi hissediyordu kendini. Demek David yalan söylemişti. Yalan söylüyordu. Neden? Ne zaman başlamıştı yalan söylemeye? Ve neden ancak şimdi, o da kocasını başka bir erkekle aldattıktan sonra öğreniyordu bunu? David de başka bir kadın bulmuştu herhalde. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Phillip'in hışırtılı sesi geldi kulağına, «Merhaba, Linda, sorun nedir?»

Linda neşeli bir sesle karşılık vermeye çalıştı. «Sorun falan yok, Phillip. Yalnız David'i bulmaya çalışıyordum. Bu akşam seninle çalışacağını söylemişti gibime geliyor ama yanlış hatırlıyorum herhalde. Yanılmışım.»

Phillip, «Ne yazık ki sana yardımcı olamayacağım,» diye söylendi sıkıntıyla. «David çok erken çıktı bugün.» Son anda akıl etmişçesine ekledi. «Bay Smythson'la ya da kuzeyden gelenlerden biriyle çıkmış olabilir. Bu hafta şirkette bir sürü konuk var.»

«Sağol Philip,» dedi Linda. Onu korumaya çalışma, demek isterdi ama, «Mutlaka öyle olmuştur,» diye bitirdi.

Buydu demek. Kafasındaki bütün soruların karşılığı. Hepsı birbirine bağlıydı. Geceleri geç gelmeler, hafta sonlarında iş yolculuklarına çıkmalar. Ve David'in karısından uzak duruşunun nedeni. Bilinç dışı bir sezgiyle Paul'un yatağına girmesine yol açan da buydu. Her evlilikte, kadının yol kavşağına geldiği, başka bir erkekle yatıp yatmamaya karar verdiği bir nokta vardır denir; kararın şöyle ya da böyle olması, evliliğin o andaki durumuna bağlıdır.

Doğruymuş diye düşündü Linda. David'le aramdaki ilişki gerektiği gibi olsaydı o çocuğun yüzüne bir kere baksam bile ikinci kez bakmazdım. Ağlamaya başladı. Her şey öyle ters gidiyor, öyle büyük bir haksızlık gibi görünüyordu ki Paul da telefon etmemiş, suçuna bir de hakaret eklemişti.

Kendini kanapenin üstüne atarak hıçkırmaya başladı. «Erkeklerden nefret ediyorum,» diye hıçkırıyordu. «İğrenç, bencil, aşağılık hergeleler...»

David salı sabahı uykudan uyandığında kafasında tek bir düşünce vardı. Evden bir an önce çıkıp bir telefon bulmak ve Claudia'yı aramak.

Saat yediydi, Linda derin bir uykundaydı. Öyle derin bir uyku ki bir an için evdeki telefonu bile kullanmayı düşündü. Ancak bunun çılgınlık sayılacağını farkedince vazgeçti.

Tıraş oldu, duş yaptı, çabucak giyinip çıktı. Ancak Baker Street'e girdikten sonra durdu. Claudia'nın evindeki telefon boğuk bir sesle çalıyordu ama açan yoktu. David epey beklediyse de sonuç alamadı. Claudia ya evden çıkmış, ya da çok derin bir uykuya dalmıştı herhalde.

Arabasına atladı, ani bir kararla kızın oturduğu sokağa saptı.

Bu kez de, sonuç alamadan çaldığı kapının zili oldu.

«Orospu!» diye mırıldandı kendi kendine. «Küçük orospu! Aşağılık karı!»

Bir süre kapıda bekledikten sonra bunun yararsız olduğunu anlayarak arabasına bindi ve ekşi bir suratla büroya sürdü.

Her yarım saatta bir Claudia'yı aradı, her arayışta öfkesi biraz daha arttı. Sonunda, on bir sularında Claudia'nın hizmetçisi çıktı karşısına.

«Bayan Parker'ı rica edebilir miyim?»

Kadın, «Galiba uyuyor,» diye karşılık verdi. «Az bekleyin hele. Gidip bakayım.» Kısa bir sessizlikten sonra, «Yokmuş,» diye bildirdi. «Haber falan bırakacak mısınız?»

«Saat kaçta çıktığını biliyor musunuz acaba?»

«Hiç bilmiyorum. Bana kalırsa dün çıkmış olmalı. Yatağı bozulmamış çünkü.»

«Sağolun,» dedi David. «Haber bırakmama gerek yok.»

Claudia'nın Conrad Lee'nin yatağında yattığını düşündü; o güzel o kusursuz gövdenin Conrad'a yapıştığını, çok usta olduğu sevişme sanatını göz önüne sererek hareket edişini. Küçük, kısık çığlıkları, iniltilerini, boğuk bir sesle sıraladığı açık saçık sözleri duyar gibi oldu.

Ondan sonra her saat başında aradı Claudia'yı. Hizmetçi çıkarsa konuşmadan kapatıyordu. Claudia'ya böylesine önem verdiği için kendine de kızırıyordu bir yandan. Bundan önce ilişki kurduğu kadınlara köklü duygularla bağlanmadığından söz ederdi övünçle, bundan gurur duyardı. Onlardan bıktığı zaman her birini silip atabildiği için kendisiyle övünürdü. Gelgelelim bu kez başkaydı. Ne yaparsa yapsın aklından çıkaramıyordu Claudia'yı.

Sonunda, saat dörtte Claudia açtı telefonu. İçeriden, sonuna kadar açılan bir pikabın sesi geliyor, Claudia çok neşeli bir sesle konuşuyordu. Kızın «Aloo?» deyip bir an bekleyişini «Alo, kimsiniz?» diye seslenişini, sonunda, «Kim olursan ol, senin de ananı!» diye bağırışını dinledi, sonra da almacı yerine bıraktı.

Hiç gecikmeden ayrıldı bürodan, arabasına

atlayıp Claudia'nın evine yöneldi. Kızla telefonda kavga etmek istememişti. Onu görmek, uyduracağı masalları dinlemek, yalan söylerken yüzünü görmek istiyordu.

Kapıyı Claudia açtı, karşısında David'i bulunca şaşkın, biraz da suçlu bakışlarla baktı. Daracık beyaz bir pantolon, bol bir kazak giymişti. Yüzünde boyadan iz yoktu. Biraz yorgun görünüyordu ama pırıltılı yeşil gözlerinde sonsuz bir canlılık, bir zafer ışıltısı vardı.

«Bakın kim gelmiş!» diye haykırdı. Bu ne sürpriz. Gir hadi, gir!»

David kızın peşinden yürüdü. Frank Sinatra bas bas bağırarak «Gel Benimle Uç,» diye haykırıyordu pikaptan. Masanın üstünde yarım şişe viskiyle pembe tüylü oyuncak bir köpek duruyordu.

«Bir içki ister misin, David?»

David, «Gün ortası,» diye söylendi soğuk bir tavırla. «Saat dört daha.»

Claudia yaramazlık yaparken suçüstü yakalanan çocuklar gibi, «Aman be sende!» diye mırıldandı. «Tutucu herif!»

Kendine kocaman bir viski doldurdu, bir sigara yakıp yere oturdu. «Evet, David? Ne konuşacağız?»

«Konuşacak çok şey var!» David öfkeyle dolaşıyordu odada. Gözdağı verircesine «Pek çok şey!» diye bitirdi.

Claudia kıkır kıkır güldü. «Amaaaan, aldatılmış koca rolünü bırak kuzum. Söyledim sana. Ben kimseye bağlanmam dedim. Hiçbir erkek bana ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemez dedim.»

David kıza bakarak başını iki yana salladı. «Anlamıyorum seni. Aşağılık orospular gibi davranıyorsun.»

Claudia yüzükoyun yere yatarak sigarasından bir soluk çekti, dumanı adamın yüzüne üfleyip, «Bugün çok keyifliyim.» diye söylendi. «Hiçbir şey keyfimi kaçıramaz. Sen bile.» Sonra da sırtüstü dönüp gerindi, siyah kazağın altındaki göğüslerin kabarıklığını göz önüne serdi. David çok iyi tanıdığı, sınımsız bir istek dalgasının gövdesine yayıldığını hissetti.

«Conrad Lee büyük bir adam. Benim için bir şeyler yapacak.»

«Yapacak, evet,» diye söylendi David acı acı. «Yatakta yapacak yapacağını.»

«Bu hafta bir deneme filmi çevirmemi istiyor. Ona ne dersin?»

«Maval derim.»

«Hadi canım, seninki kıskançlıktan başka bir şey değil. O beni yıldız yapacak. Görürsün bak.»

«Kendini kepaze ediyorsun. Filmin yönetmeni, Conrad'ın boş zamanlarını nasıl değerlendirdiğini açıkça söyledi. Senin gibi küçük kızları kandırarak eğleniyor.»

«Ben küçük bir kız değilim, kocaman bir kıyım. Bu işleri bilmez de değilim.»

«Yatakta nasıldı?»

Göz göze geldiler. Claudia'nın yeşil gözleri kocaman, pırıl pırıl idi. «Sana hiç benzemiyor,» diye fısıldadı. «Senin gibisine hiç rastlamadım.» Kavga sona ermişti.

Sevişmeleri ağır, yumuşak ve sevecendi. Birbirlerine sarılarak halının üstünde yattılar.

Claudia adamı öperken, «Anlamaya çalış,»

dedi. «Seni sevmediğim anlamına gelmez bunlar. Onunla yattığım zaman hiçbir şey duymuyorum. Hiç önemi yok. Domuzun biri o, ihtiyar bir domuz. Gelgelelim o filmde rol almak istiyorum, tatlım. Öyle çok istiyorum ki mutlaka başaracağım. O filmde rol alacağım diyorum sana!»

David kızın yumuşak göğüslerini okşadı. «Öyle güzelsin ki, senin yanında olduğum sürece, daha önce ne yapmış olduğun umurumda değil. Peki bebek, o kadar istiyorsan bu filmde rol al bakalım. Ama bundan böyle ne onunla, ne de başkasıyla yatmanı istemiyorum. Yoksa sana öyle bir dayak atarım ki...»

Kız büsbütün yapıştı. «Keşke dövsen. Senin dövmen ne güzel olur kimbilir!»

David olamaz diye düşündü. Bu kadar kısa bir süre sonra ve öncekinden de zevkli. Kaplan gibi bir dişi bu kız. Çırılçıplak soyup bir kafese koymalı, hayvanat bahçesinde sergilemeli. Herkes görsün; görmeyen inanamaz çünkü. Kafese de bir tabela asmalı: «Yiyecek vermeyin; yalnız erkekle beslenir.»

Claudia olmadık bir soru sormuştu durup dururken; «Karın çok güzel bir kadın, değil mi?»

«Güzeldi. Belki hala güzel.»

«Kaç yaşında?» Tam kadınca bir soru.

David karısını konu etmeye hevesli değildi. «Otuzun üstünde.»

«Otuz yaşına geldiğimde ben neye benzeyeceğim kimbilir.»

Telefon çalınca soruya karşılık vermek zorunluluğu ortadan kalktı. Claudia isteksizce uzandı almaca.

Alçak sesle, «Aaa, merhaba,» derken David'e göz attı çabucak. O zaman da David arayanın kim olduğunu merak etti. «Çok iyi olur,» diyordu Claudia. «Aşağı yukarı kaçta?» Almacı kulağıyla omuzunun arasına kıştırarak önündeki masadan bir sigara almaya çalıştı. «Olur. Yarın akşam görüşürüz öyleyse.» Telefonu kapatırken, «Açlıktan ölüyorum,» diye haykırdı. «Bu gece çok güzel, çok şık bir yerde yemek yemek isterdim.»

David olağan bir tavırla konuşmaya çalışarak sordu. «Kimdi o?»

Claudia sorunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiği halde soruya soruyla karşılık verdi: «Kim kimdi?»

«Haa, onu mu soruyorsun?» Karşılık verirken yarım saniye gecikmişti. «Menacerim canım! Yarın akşam karısıyla tanıştıracak beni. Evine çağırdı. Yemeğe.»

«Dostluk göstermiş doğrusu. Seni yemeğe çağırıyor durup dururken.»

Claudia hiç sinirlenmeden, «Evet, durup dururken,» diye söylendi. «Aslını ararsan ben bugün erken bir saatte onu aramış ve bu Conrad Lee işini konuşmak istediğimi söylemiştim. Şimdi banyo yapacağım ben. Sonra yemeğe çıkabilir miyiz? Yoksa hemen eve dönmek zorunda mısın?»

David kızın yalan söylediğini seziyordu ama tartışmanın yararı olmazdı. «Eve dönmek zorunda değilim desem sevinecek misin?»

«Elbette, öyle olmasa sormazdım.»

«Bir telefon ederim. Nereye gitmek istediğini söylersen masa da ayırtırım.»

«Bu gece şık bir yere gidelim lütfen! Bir değişiklik olsun! Hep kıyı köşe yerlerde saklanmak zorunda kalıyoruz. Tut ki bizi gören oldu... ne çıkar? Ne de olsa Bayan Beauty Maid'im ben. İş gereği buluşmuş olabiliriz. Carlos'a gidelim!»

Carlos son aylarda açılan, şık kişilerin uğrağı olan çok pahalı bir lokantaydı. Mutlaka gitmelisiniz denen yerlerden. Claudia'yı oraya götürmekle saçma bir iş yapacağını, gereksiz bir tehlikeye atılacağını biliyordu David. Hiç kuşkusuz, tanıdığı insanlara rastlayacaktı orada, öte yandan, Claudia'nın yanında görünmek hoşuna gidecekti; bu kızın onun malı olduğunu anlayacaktı herkes. Ayrıca, Claudia da oraya gitmek istiyordu ve şu ara erkeğı parmağının ucunda oynatabilirdi ve onu ikisi de biliyorlardı. Kız yapacağını yaptığı halde David yine ona gitmişti koşa koşa. Onun için de boruyu çalan Claudia'y dı şimdi. David onun çaldığı havaya göre oynayacaktı.

«Peki istediğın, olsun. Telefon edip bir masa ayırtırım, sen git de güzelleşmene bak.»

Claudia küçücük bir öpücük kondurdu. «Bir tanesin, sevgilim.»

David kızın kıkına bir şaplak indirdi. «Hemen gidip giyinmezsen hiç çıkamayacağız bu evden!»

Claudia kıkır kıkır gülererek banyoya koştı.

David akşam gazetelerini okudu, sonra da lokantaya telefon ederek masa ayırttı. Linda'ya telefon etmek ona büyük bir suçluluk duygusu verecekti ama sonunda evinin numarasını çevirdi. Karısı nereye gideceğini sorunca da huysuzlaştı. Bundan ötürü vicdan azabı duyunca ço-

cukların hatırını sormak zorunda kaldı. Sonra da çarçabuk son verdi konuşmaya.

Claudia epey geç çıktı banyodan. Bambaşka bir kız olmuştu. Pırıltılı sarı saçları, tasarlanmış bir dağınıklıkla kabartılmıştı. Yüzünün boyası kusursuzdu. Dümdüz bir siyah elbise giymiş, boynuna sıra sıra siyah boncuk takmıştı. Göz kamaştıran bir güzellik.

Bunu kıza da söyledi David. O da kırılarak gülümsedi, ekzotik bir kuş gibi oradan oraya sıçrayarak cilveler yaptı. «Doğru dürüst bir yere gideceğimiz için öyle seviniyorum ki! Hem de seninle! Keşke daha sık yapabilirsek bunu.»

Lokantaya giderlerken sıkıntıya kapıldı David. Aptallık etmişti. Bu geceyi nerede geçirdiği Linda'nın kulağına gidecekti mutlaka. O zaman ne yapacaktı? Linda son günlerde yakınmaya başlamıştı zaten. Claudia'ya bir göz attı. Kız radyonun düğmelerini çevirerek güzel bir müzik arıyordu.

«Carlos'a gideceğimize kırlara doğru açılısak da güzel bir kır lokantası bulsak. Ne dersin?»

Claudia soğuk bakışlarla baktı. «Ödlelik edeceğini biliyordum zaten. Sen açıl kırlara doğru. Beni şu taksi durağında bırak. Hep kuytu köşelere saklanmaktan bıktım artık.»

«Pekala, Carlos'a gidelim.» Linda'nın canı cehenneme. Belki de duymazdı. Son duyan evdeki karıdır demezler miydi hep?

Lokanta çok kalabalıktı. Şef garson ayırttıkları masanın birkaç dakika sonra boşalacağını söyleyince bara geçtiler. Claudia birkaç kişiyle

selamlaştı. David hiçbir tanıdığa rastlamadığına seviniyodu.

Bir kız, ince uzun bir delikanlıyı da peşinden sürükleyerek onların masasına sokuldu. Güneşte iyice yanmıştı, çok zayıf ve enikonu güzeldi. «Hayatım!» diyerek Claudia'ya eğildi. «Bir içim su olmuşsun. Nerelerdesin sen? Hiç görmüyorum.» Delikanlıyı yanına çekti. «Jeremy'yi hatırlıyorsun değil mi?» Jeremy kıpkırmızı kesilerek, «Merhaba,» diye kekeledi, sonra da sustu. «Bir düşün!» diye sürdürdü kız. «Nişanlandık biz!» Delikanlının kaburgalarına bir dirsek attı. Jeremy'nin çok sıkıldığı belliydi.

Claudia da, «Shirley'ciğim!» diye haykırdı. «Çok sevindim!» David'i göstererek, «Bu Bay David Cooper, Shirl.» dedi. «Çok eski bir dost.»

Shirley küçük, güneşyanığı elini uzattı, el sıkıştılar.

«David, Shirley'nin nişanlısıyla tanışmalısın. Bay Jeremy Francis.»

Jeremy birkaç santim yaklaştı. «Tanıştığımıza çok sevindim.» Kırmızı lekelerle kaplı kum rengi bir yüzü vardı.

«Oturun da birer içki için,» dedi Claudia. «Kutlamalıyız.»

Bir yerlerden iki iskemle daha bulup oturdular. Kızlar hemen başbaşa vererek giydiklerinden ve genel olarak giyimden söz etmeye başlamışlardı. Sayın Jeremy Francis iskemlesinin ucuna ilişmiş, tedirginlik içinde oturuyordu. Çok uzundu, dizleri David'in dizlerine çarpıyordu masanın altında.

Shirley konuyu değiştirmişti bu arada. «Çok ama çok büyük bir düğün yapacağız. Jeremy'nin

ailesini tanımayan yok.» Pırlantalarla çevrilmiş iri zümrütü Claudia'nın yüzüne uzatarak, «Yüzüğüme bak!» dedi. «Asprey'sden aldık.»

«Harika,» dedi Claudia. «Bayıldım. Çok sevindim, ikinizin adına çok sevindim.»

Shirley anlamlı ve cilveli bir bakışla David'e bakarak, «Artık sıra sende,» diye söylendi.

Claudia güldü. «Benim evlilik konusundaki düşüncelerimi bilirsin, Shirl. Bana yaramaz. Ben yalnız yaşamayı seviyorum tatlım. Jeremy'yi senden önce görseydim belki ama...»

Jeremy kıpkırmızı kesildi ve övgünün gerektirdiği ölçüde kasıldı.

David ayağa kalkmıştı. «Sanırım masamız hazır, Claudia.»

Shirley onlara imrendiğini gösteren bir sesle «Ay, siz yer ayırtmış mıydınız?» diye sordu. «Bizim aklımıza gelmedi. Bir masa boşalsın diye saatlerce beklemek zorundayız şimdi. Oysa ben açlıktan ölüyorum!» Bir iki saniye kararsızlık çektikten sonra, «Birlikte yiyemez miyiz?» diye sordu. «Seni nicedir görmedim. Claudia! Çok eğlenirdik.»

David, «İki kişilik bir masa ayırtmıştım.» dedi suratsızca.

«Zarar yok canım. Sıkışıklığa aldırmayız biz. Öyle değil mi, Jeremy?»

Jeremy aptal aptal bakarak başını salladı.

«Sen bir şey demiyorsun.» Claudia'ya dönmüştü Shirley.

Claudia, ne yapabiliriz dercesine David'e baktı, sonra da, «Çok seviniriz,» diye mırıldandı.

Garsonun peşine düşüp masalarına gider-

ken Shirley sağda solda gördüğü tanıdıklara el salladı. «Burası harika bir yer,» dedi Claudia'ya. «Bana öyle geliyor ki bir hafta süreyle şu masalardan birinde oturabilsem, tanıdığım herkes yanımdan geçecektir mutlaka. Ha Londra havaalanı ha burası!» Tiz bir sesle kıkırdadı.

David yemek boyunca surat asıp sessizce oturdu. Jeremy de her zaman söyleyecek söz bulmakta güçlük çektiğinden hep Shirley konuşuyor, Claudia da ona bir iki cümleyle karşılık veriyordu. Queen dergisinin en meraklı okuyucularındandı Shirley. Toplum haberlerini özel bir dikkatle izlediğinden kimin kiminle gezdiğini, en güzel partileri kimlerin verdiklerini çok iyi biliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, Jeremy o partilerin hemen hepsine çağırılan bir delikanlıydı ve Shirley en sıkıcı olayları en ince ayrıntılarıyla anlatmadan edemiyordu. Lady Clarissa Colt iki ayrı partiye aynı tuvaletle gelmişti; seçkin bir ailenin kızı olan Amanda Lawrence'in on sekiz yaşını bitirip sosyeteye katılması onuruna düzenlenen eğlencede şampanya tükenmişti, «Korkunç bir şeydi!» diye inledi. «Bir partide şampanya bitti denmemeli. Asla! Nasıl denir! Utancından yerin dibine girer insan!»

Sıra tatlıya gelince Jeremy nişanlısını dansa kaldırdı. Müzik bir bossa nova olduğu halde, onlar birbirlerine sarılarak büyük bir gevşeklik içinde durdukları yerde sallandılar

«Kalkalım,» dedi David. «O sümüklü kaltağı dinleyecek halim kalmadı.»

Claudia adamın gönlünü almaya çalışarak, «Çok haklısın,» diye söylendi. «Biraz fazla oldu gerçekten.»

«Biraz fazla ha? Eh, buna da biraz fazla denirse...
Kimin nesidir bu kız?»

Claudia'nın dudaklarının ucunda gülüşün ilk izleri belirdi. «Londra'ya ilk geldiğimde bir kulüpte çalışmıştım. Bayan Süslü Don da orada çalışıyordu.»

David şaşırmıştı. «Bir kulüpte mi çalıştın?»

«Para kazanmak zorundaydım, sevgilim. Para denen şey ağaçta bitmiyor bilirsin. Beni buraya getiren oyuncu çocuk hiçbir iş yapmıyordu.. Görebildiğim kadarıyla tabii. Onun için de ben bir kulüpte çalışmaya başladım.»

«Ne iş yapıyordun?»

Claudia, «Yedi Tüllü Dansöz'düm.» dedi gülerek.

«Ne? Şaka ediyorsun herhalde.»

Claudia'nın gülüşü silindi. «Hayır, şaka etmiyorum. Böylesine yetenekli değildim o zaman. Elimden gelen herhangi bir iş de yoktu. Ya o işe girmek zorundaydım, ya da lokantalarda servis yaparak her müşterinin her yanımı mıncıklamasına katlanmak. Soyunmak çok daha kolay geldi bana. Bakabilirlerdi ama dokunamazlardı!»

«Aslında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, değil mi?»

Claudia'nın güzel gözleri uzaklara bakmaya başlamıştı birden. «Kendini sıkıntıya sokup dinlemediğin için. Bütün erkekler gibi, senin de düşündüğün tek şey beni bir an önce yatağa atmaktır her zaman.»

Kısa bir sessizlik oldu, sonra da Claudia yapmacık bir gülüşle güldü. «Özür dilerim. Geçmiş dediğin ne ki? Benimki çok sıkıcıdır zaten. Neden dinleyesin?»

David o soruya karşılık vermeye hazırlanırken Shirley'yle nişanlısı masaya döndüler.

«Jeremy harika bir şey düşündü,» dedi Shirley. «Windsor'da nefis bir kulüp açılmış. Hep birlikte oraya gidelim diyor.»

David ekşi bir suratla baktı kıza. «Sarayda tabii!»

Shirley'nin soluk mavi gözlerinde bir öfke kıvılcımı yanıp söndüyse de hemen toparlanmıştı kız. Yüzünü buruşturup gülererek, «Hayır, tatlım, sarayda değil!» diye kıkırdadı.

«Öyleyse bize hiç bakma,» dedi David.

Jeremy kekeleyerek söze karıştı. «Ge- gel-mek istemediğinize emin misin, ahbap?»

Claudia hemen atıldı. «David biraz yorgun. Siz önden gidin, fikrimizi değiştirecek olursak biz de arkanızdan geliriz.»

«Peki öyleyse,» dedi Shirley. «Ama ne yapıp yapıp gelin lütfen.» Jeremy'nin koluna yapışarak «Hadi yürü, sevgilim,» diye söylendi. «Aşıkları başbaşa bırakalım.»

David'e kötü kötü baktı, Claudia'ya el salladı, Jeremy'yi sürükleyerek çıktı.

Claudia gülmeye başlamıştı.

«Bence hiç gülünç değil,» dedi David. «Onların yedikleri de bizim hesaba geçecek herhalde. Bu güzel gece için teşekkürler.»

Kızın kahkahaları kesilmiyordu. «Özür dilerim, David. Ama bilsen... Gerçekten gülünç. Shirley'yi birkaç yıl önce tanımış olsaydın gözlerine inanamazdın şimdi. Herkesin kadınıydı, kimseye hayır demezdi.»

«Ya sen?» Erkeğin sesi soğuktu.

Claudia'nın gülmesi kesilmişti birden. Bir

kaç saniye adamı süzdükten sonra sakin ve kararlı bir sesle, «Sanırım aramızdaki ilişki burada son bulacak,» diye söylendi. «İlişki denebilirse tabii.» Karşılık vermesine fırsat bırakmadan kalktı, masaların arasından geçerek kayboldu. David hesabı istedi hemen.

«Vay vay! David Cooper!» Amerikan şivesiyle konuşan ses çok gürdü.

David irkildi. Jay Grossman duruyordu yanında, «Oooo, merhaba,» diye mırıldandı huzursuzca.

«Güzel karın nerede?» Jay masanın karşısındaki tabağı, az önce boşalttığı belli olan iskemleyi gösteriyordu.

David kaygılanmıştı. Claudia'nın o masadan kalktığını görmüş müydü Jay? Görmemişti herhalde. Yoksa —pek sıkı fıkı dost olmadıklarına göre— öyle bir soru sormazdı. «Karım evde,» dedi, öbür iskemleleri göstererek ekledi «Benimki bir iş yemeğiydi ama herkes erken kalkmak zorunda kaldı.»

O cümlesini bitirirken garson hesabı getirmişti. Bir avuç para bırakıp kalktı.

Jay. «Gel de Lori'ye merhaba de,» diye tutturmuştu. «Sana rastlayıp da masaya götürmediğimi duyarsa çok üzülür.»

«Ancak beş on dakika oturabilirim,» dedi David. «Linda beni bekliyor.»

Grossman'lar salonun öbür ucundaydılar. David kendi masasının oradan görülemeyeceğini anlayınca rahatladı. Jay tuvaletten dönerken görmüştü onu. Lori, her zamanki gibi kusursuz bir makyaj, kusursuz bir saç tuvaleti ve her zamanki donukluğuyla oturuyordu masada. Pırıltılı

sarı saçlarının her tutamı özenle yerleştirilmişti; yüzü, özenle boyanmış, pürüzsüz, donuk bir maskeydi. Göğüslerinin yarısını göz önüne seren, bej rengi şifon bir tuvalet giymişti.

David, «Sizinle bir daha görüşmek beni çok sevindirdi,» diye mırıldanırken gözleri kadının yakasından ayrılmadı.

Lori erkekleri kışkırtmak için özellikle benimsediği izlenimini uyandıran o yayık, gevşek Amerikan şivesiyle, «Ben de öyle,» diye mırıldandı.

Jay, «Geç otur,» diyordu. «Bizimle bir içki içmeden gidemezsin.»

«Bilmem ki...» David bir bahane uydurmaya çalışıyordu ama bir şey düşünemedi. O arada gözü Lori'nin tuvaletinin yakasına takılmıştı yine. İskemleye oturdu.

Jay, «Ne içersin?» diye sordu.

«Skoç. Buzlu.»

Lori çantasından çıkardığı altın pudriyerinin aynasına bakarak zaten kusursuz olan makyajını tazelerken Jay garsonu çağırdı.

«Akşamüstü Linda'yla konuştum,» diye açıkladı. «Sana danışacaktı da yarın akşam bizimle yemek yiyip yiyemeyeceğinizi bildirecekti.»

«Öyle mi?» Anlamsız bakışlarla bakıyordu David. Kafasının yarısıyla Claudia'nın masadan kaçışını —Ne orospuydu ama!— düşünüyor, öbür yarısıyla da Bayan Soğuk Ahmak Grossman'ı enikonu arzuladığını farkederek kadınla yatmanın nasıl olabileceğini tasarlıyordu. Şu kadını yatağa atmak, o takma kirpikleri, saçta eklenen parçaları, kat kat boyayı çıkarıp altındakileri keşfetmek nasıl olurdu kimbilir. «Geliriz,» de-

di. «Nereye gitmek istiyordunuz?»

«Savoy Grilli'e gitmek istiyordu Lori.»

«Evet.» Lori Grosman pudrierini bir an için elinden bıraktı. «Çok eğleniliyormuş orada. Prenses Margaret'le evlendiği o şirin adama da rastlayabiliyormuş insan.»

David, «Piste çıkıp halkı eğlendirmek için numara yapmıyorlar ama orada yemek yedikleri oluyor,» dedi gülümseyerek.

«Bizim otelde buluşsak olur mu?»

Biraz daha konuştular, sonra da David özür dileyip kalktı. Arabasını kapıya getiren otopark görevlisinin bahşişini verdikten sonra asık yüzle direksiyona geçip oturdu. Bayan Ateşli Yosma Parker'in anasını...! Çok ileri gidiyordu artık. Önce, onu gitmek istemediği bir lokantaya sürüklemiş, ardından o sıkıcı dostlarını başa bela etmiş, derken, bir strip kulübünde dansettiğini itiraf ettiği halde, David o konuda iki söz edince alınganlık göstermiş, sonra da hiç utanmadan onu yüzüstü bırakmıştı. Üstüne üstlük, bir gece önce, yapımcı olarak o şişkoyla da yatmıştı. Kaldırım yosmasının biriydi canım, önüne gelenle yatardı. Dikkat etmezse insan hastalık bile kapabilirdi karıdan. Claudia'nın canı cehenneme. David evine dönecekti.

8

Linda bir süre sonra ağlamayı bıraktı, banyoya girip yüzünü yıkadı. Gözleri şişmiş ve kı-

zarmıştı. Aynadaki görüntüye baktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Evde oturup David'in dönmesini, bir orospunun koynundan çıkıp eve dönmesini beklemek katlanılamayacak bir düşünceydi. Telefon edebileceği kimse yoktu... Evlendikten sonra kız arkadaşlarından uzak kalmıştı. Kimseyi görmüyordu artık; hepsi evlenmişler, ülkenin çeşitli yerlerine yerleşmişlerdi. Annesine telefon etmeyi düşündü ama üzüntüsünü annesine anlatmak da saçmaydı. Annesi David'i başından beri pek sevmemişti zaten; olanları duysa, ben biliyordum deyip biraz da sevinirdi belki. Evlenmeden öncede uyarmıştı kızını. «Unutma ki o adam Yahudidir.» demişti; David'in dini her şeyi açıklayacaktı sanki.

Son çare olarak Monica'yı düşündü; mutlaka biriyle konuşmak gereğini duyuyordu.

Monico soğuk davrandı. «E yani, çok tuhafısın! Evime gelip beş dakika oturuyorsun, sonra da en önemli konuklarımı alıp kaçıyorsun. E iyi doğrusul Aşkolsun yani!»

Konuşmaları pek uzun sürmedi. Linda telefonu kapatırken, allah kahretsin, diye düşündü, çocuk değilim ya! Yeniden almaca uzanarak Paul'un numarasını çevirdi.

Delikanlı açmıştı telefonu. «Alo?»

Linda birden korkuya kapıldı ve hiçbir şey söylemeden kapattı. Birkaç saniye geçmeden onun telefonu çaldı. «Alo?»

«Ben Paul, Linda. Az önce beni aradığını biliyorum.»

Linda şaşırmıştı. «Dinle... Telefon etmeni bekliyordum ben de. Seni görebilir miyim? Bana gelebilir misin?»

Linda, «Ne zaman» diye sordu usulca.

«Hemen gelebilir misin?»

«Bilmem. Bilemiyorum.»

«Lütfen gel. Seninle konuşmak istiyorum.»

«Peki öyleyse. Yarım saat sonra orada olurum.»

«Çok iyi.» Paul evinin adresini de yazdırdı.

Şaşırmıştı Linda. Onuru, seni unutmuş olamaz deyip duruyordu ama delikanlının ondan telefon beklediğini, onu görmek umuduyla yaşayacağını ummamıştı.

Karar değişikliğine olanak bırakmamak için hemen hazırlandı ve Paul'un evine gitti. Arabayla beş dakikalık bir yoldu. High Street'te, bir kasapla bir veteriner muayenehanesinin arasında yükselen, evden bozma bir apartman. Beş kat merdiveni tırmanarak Paul'un dairesini buldu. No. 8. Sarı boyalı kapının yağlıboyalı kabarmaya başlamış.

Zile basar basmaz kapı açıldı.

Linda, «Aslını ararsan neden geldiğimi hiç bilmiyorum,» diye söylenmeye başladı. Paul elini tutup onu içeri aldı.

«Çok güzelsin, Linda. İki gündür telefon etmeni bekliyordum. Aklımı kaçıracaktım.»

«Öyleyse neden beni aramadın?»

«Bak, Linda... Senin durumunu anlıyorum ben. Senin için bir sorun haline gelmek istemem. Bundan sonraki adımı atmak sana düşerdi.»

Linda bu oğlandan en az on yaş büyüktü ama onun yanında çok bilgisiz çok acemi kaldığını farkediyordu.

«Seni hiç tanımıyorum, Paul.»

«Boyuna bunu söylüyorsun.» Boya lekeleriyle kaplı bir blucin ve beyaz balıkçı kazak giymişti Paul. Çok yakışıklıydı.

Linda, girdikleri küçük, loş odanın hem yemek ve oturma odası, hem de çalışma ve konuk odası olarak kullanıldığını anladı. Duvarlar siyaha boyanmış her yana bir sürü resim asılmıştı. Genellikle çıplak kadın tabloları; kimi çerçeveli, kimi çerçevesiz, egzotik yüzler, gür, uzun saçlar, dolgun gövdeler. İçeride eşya olarak İskandinav modern bir yemek masası, bir de kıpkırmızı kumaşla döşenmiş eski bir kanepede vardı. Masanın üstüne tomar tomar kağıt yığılmıştı. Linda kenapeye oturdu. Paul, ona bira ya da 45 derecelik Rus votkası verebileceğini söyledi. Bir arkadaşı Moskova'dan getirmişti votkayı. Linda votkayı yeğledi. Çok sertti votka, Paul içine su katınca tadı berbat olduysa da Linda bardağı boşaltmaya çalıştı. Delikanlı pikaba Billie Holliday'ın bir plağını koyarak onun yanına oturdu.

Linda, «Geçen akşam olanlar,» diye başladı huzursuzca. «Hiç olacak şey değildi aslında. Kocamla kavga etmiştim, içkiyi de biraz fazla kaçırdım...»

Paul uzanıp onun elini tuttu. «Açıklama yapmak zorunda değilsin. Oldu bir kere. Bana sorarsan harikaydı. Şeni utandırıyor... beni bir daha görmeyebilirdin. Onun için telefon etmedim.»

Linda votkadan bir yudum içti. «Yine de açıklamak isterim.» Bir an duraladıktan sonra hızla sürdürdü. «Yanlış bir izlenim edinmeni istemiyorum çünkü.»

«Benim üstümde bıraktığın izlenim son derece olumlu. Sürdüğün koku yatağıma sinmişti.

Teninin kokusu da. O kokuyu hala hatırlıyorum. Attığın küçük çıgıllıklar da kulağımda.» Kadına uzandı. Linda kendini geri çekmeye yeltendiyse de kesin bir tutumla yapmamıştı bunu. Dudakları birleşti ve Linda sürüklenip gitti. Gençti Paul, onu hoşnut etmeye çalışıyordu, güçlüydü. Bu kez sarhoş olduğunu da söyleyemezdi. Paul ona haz vermekten başka bir şey istemiyordu sanki. Bu tutumu, Linda'nın sevişme ustalığını arttırmıştı. İki saat seviştiler; kanepede başlayıp oradan yere, son olarak da yatak odasına geçerek. Sonra da konuşmaya daldılar.

Linda huzur içindeydi, delikanlının korumasına sığındığını hissediyordu. David'i, kocasının ilgisizliğini anlatırken sessizce dinledi Paul. Linda ona anlatabileceği her şeyi anlattı, kendinden, çocuklarından, hayatından söz etti. Sigaralarla içkiler tazelendi.

Paul da kendinden söz etti. Ressamdı, bir yıl önce akademiden ayrılmış ve parlak kağıtlara basılan kadın dergilerinden birinde, sanat bölümü yönetmen yardımcısı olarak çalışmaya başlamıştı. Duvarlardaki tabloları da o yapmıştı. Resimlere Margarethe adında bir kızın modellik ettiğini öğrendi Linda. Acıklı bir hikayeydi bu. Akademide tanışmışlar, birbirlerini delice sevmişlerdi, İsveç'liydi kız. Akademiye yazılıp resim öğrenimi yapabilmek için üç yıl bir ailenin yanında, ev işlerinde çalışmıştı. Çok, çok güzel bir kızdı. Altı ay birlikte yaşadktan sonra evlenmeye karar vermişlerdi. Paul'un annesi ölmüş, kendini emekliye ayıran bir iş adamı olan babası Cheltenham'a yerleşmişti. Gelinini tanıması için Margaret'he'yi babasına götürmüştü Paul. Tanış-

miş ve üç gün sonra evlenmişlerdi. Paul neye uğradığını anlayamamıştı, ikisiyle de bir güzel kavgaya etmiş, bir daha da yüzlerine bakmamıştı.

«Bir türlü inanamıyordum,» dedi. «Diyeceğim o ki babama aşık olamazdı. Adamın parasına göz koydu herhalde. Benim ona verebileceğim bir şey yoktu.»

Linda, «O kıza karşı şimdi neler duyuyorsun?» diye sordu.

Paul, «Bilmiyorum,» diye karşılık verdi asık suratla. «Hayvanın biriymiş gerçi... Düşün, bir gün öğleden sonra evden çıktılar, döndüklerinde evlenmişlerdi.»

«Öyleyse resimlerini neden duvarlarda tutuyorsun hala?»

«Bilmem.» Omuzlarını kaldırarak ekledi. «Bir daha aynı enayiliği göstermemek için herhalde. Baktıkça hatırlamak için. Kızlardan pek hoşlanmıyorum artık. Her biriyle bir iki yere çıkıyorum, sonra işin tadı kaçıyor.»

Linda küçük Melanie'yi anımsadı.

«Öyleyse evli olduğumu bildiğin için hoşlandın benden.»

«Belki de. Yalnız senden gerçekten hoşlanıyorum, sevgilim. Müthiş bir kadınsın.»

Bir süre sessizce yattılar; ikisi de kişisel sorunlarını düşünüyorlardı.

Paul, «Ben en çok neye kızıyorum bilir misin?» diye mırıldandı. «Margarethe'nin babamda Cheltenham'da oturabilmesine, öyle azgın bir karıydı ki! Yatıp kalkmaya onun kadar düşkün olan başka kimse görmedim ben. Babama nasıl

katlanıyor anlamıyorum. Sıkıcı herifin biridir babam.»

Linda, «Annen nasıl bir kadındı?» diye sordu.

«Uzun hikayedir, boşver.»

Genç kadın eğilip Paul'un alnını öptü usulca. «Lütfen anlat.»

*«Seni duyan da psikiyatr olduğunu sanacak.»
Gülüyordu delikanlı. «Uzun hikaye değil de acıklı bir hikaye aslında. Ben on beş yaşındayken kendini öldürdü annem.»*

Uzun bir sessizlik oldu. Linda çok sarsılmıştı. Annen neden kendini öldürdü diye sormak istiyordu ama Paul yan dönüp gözlerini kapatmıştı. «Sıkıcı bir olaydı,» diye mırıldandı. «Seni sıkamak istemem. Başka zaman anlatırım belki.»

Linda bir süre sonra saatına bakıp on biri geçtiğini görünce, «Ben atık gideyim,» dedi. David saat on ikide evde olacaktı.»

Paul yüzünü ona çevirmeden sordu. Bu gece burada kalamaz mısın?»

«Kalamam, Paul. İsterdim ama kalamam. David döndüğünde evde olmalıyım. Merak eder... Geceyi evden uzak geçirmem hiç görülmüş şey değil. Polise falan haber verir.»

Paul, «Ne tuhaf,» diye mırıldandı. «Şu yatağa attığım kızları bir an önce baştan savmaya bakarım hep.» Kadın gibi konuşarak sürdürdü. «Sevgilim, n'olur bırak da bu gece yanında kalayım. Annemle babam benim gün doğmadan eve dönmeyeceğimi bilirler!» İkisi de güldüler.»

«Korkunç bir şey canım! Kovsan da gitmek istemiyorlar. Biriyle yattıktan sonra o insanın yanında durmasına katlanamamak ne kadar kor-

kunçtur bilemezsin. Margarethe'den sonra, sabaha kadar yanımda kalmasını istediğim ilk kadın sensin, Linda. Sen de olmaz diyorsun.»

Linda yavaş yavaş giyinirken Paul yattığı yerden onu gözledi tembelce.

«Müthiş albenisi olan bir kadınsın.» dedi. «Siyah çorap ve siyah jartiyerle karşıma geçsen... O halin gözümün önüne geliyor.»

«Ne yapardın? Fotoğraf mı çekerdin?»

«Hayır, resmini yapardım sanıyorum. Kanepede yatarken. Heyecan veren bir tablo olur. Yapabilir miyim?»

Linda hafif bir utanç duymuştu. «Bir düşüneyim,» diye mırıldandı gülerek.

Sonunda giyinmiş, çıkmaya hazırlanmıştı.

Paul, «Seni bir daha ne zaman göreceğim?» diye sordu.

«Bilmiyorum, Paul. Plan yapmak çok güç benim için.»

«Yarın?»

«Bir şey diyemem, Paul.»

«Ne zaman görüşebileceğimizi söylemeden gidemezsin!»

«Yarın sana telefon ederim.»

Paul iş yerinin telefon numarasını verdi, genç kadını uzun ve ateşli bir öpücükle yolcu etti. Saat on bir buçuktu.

9

Claudia büyük bir öfkeyle çıktı lokantadan. Bir taksiye atlayarak Conrad Lee'nin oteline git-

ti. David Cooper'dan iyice bıktığını farkediyordu. Kafasız pezevenk, kendini ne sanıyordu yani! İlişkileri hiç fena değildi başlangıçta. Claudia evli erkeklerle ilişki kurmaya bayılıyordu; apayrı bir ırktı o herifler. Birini avucunun içine almak da yarışma kazanmak gibi bir şey oluyordu. Ayrıca —ne yazık ki yanlış bir kanı olduğunu sonradan anlamıştı— David'in mesleğinde ilerlemesini sağlayabileceğini sanmıştı. Oysa hiç, ama hiçbir şey yapmamıştı. Bayan Beauty Maid olmaktan en küçük bir yarar sağlamamıştı Claudia. Ayrıca, David doğru dürüst bir armağan bile vermemişti ona. Neredeyse hani? Almaya söz verdiği vizon ceket neredeydi? Söz verip sözünü tutmayanlardandı hergele. Claudia para istememişti —David onu sokak orospusu yerine koyup para vermeyi de önermişti utanmadan!— ama değerli bir armağana burun kıvıramazdı. O apayrı bir şeydi.

«Cimri pezevenk,» diye söylendi kendi kendine. «Lokantadaki hesabı ödemek zorunda kaldığı için az homurdanmadı!»

Taksi otelin kapısında durdu, üniformalı kapıcı onu içeri almak için hemen koşup kaldırıma çıkmıştı ama Claudia adama hiç bakmadan geçerek büyük bir umursamazlıkla resepsiyona yanaştı.

«Bay Conrad Lee'yle konuşmak istiyorum. Bir telefon eder misiniz lütfen?»

İç hatlara bağlı telefonlardan birine yöneldi. Bir iki dakika sonra, santral görevlisi Bay Lee'nin telefonunun cevap vermediğini bildirdi.

Claudia, «Bir de yatak odasındaki hattın arar mısınız?» diye mırıldandı.

Yatak odasındaki telefon da birkaç kere çaldı, sonunda bir erkek sesi, «Alo?» diye söylendi gevşekçe.

«Conrad? Ben Claudia.»

«Kim?»

Kız «Claudia Parker,» diye yineledi sabırla. «Dün geceyi bu kadar çabuk mu unuttun, hayatım?»

Kısa bir sessizliğin ardından, «Haa.» diye mırıldandı Conrad Lee. «Yoo, unutmadım tabii. Nasılsın, bebek? Bir isteğin mi vardı?»

«Sekreterin telefon edip yarın akşam benimle buluşmak istediğini söyledi... Ben de bu gece çok sıkıcı bir herifle çıkmıştım... Bir ara, neden yarına kadar bekleyelim diye düşündüm.»

Adam güldü, çirkin bir sesle öksürdükten sonra, «Dinle bebek,» dedi. «Bu gece başka bir yavru var yanımda.»

Claudia, düşkırıklığına uğradığını belli eden bir sesle, «Yaa.» diye mırıldandı. «Bak ne diyeceğim. Ben geniş kafalı bir kızım, Üçlülere de karşı değilim.»

«Bu söz benim düşündüğüm anlama mı geliyor? Yanılıyor muyum yoksa?»

Kız, kedi yavruları gibi mırıldandı. «Hiç yanılmıyorsun. Dün gece öyle azgındın ki seni ikinci bir kızla paylaşmaya hazırım.»

Conrad, «Bir dakika bekle,» dedi, elini mikrofona üstüne koyarak biriyle bir şeyler konuştu. Sonra da istekli bir sesle sürdürdü. «Hemen yukarı gel, bebek. Bekliyoruz.»

Claudia gülümseyerek telefonu kapadı, ağır adımlarla tuvalete yöneldi. Yirmi dakika süreyle boyanıp tarandı. Çıktığında sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok güzel, çok genç ve çok heyecan verici bir görünüşü vardı. Üstündeki açık yakalı siyah elbise vücudunun bütün güzelliğini ortaya koyuyordu.

Conrad Lee'nin dairesine çıktığında bir on dakika daha geçmişti aradan. Kapıyı yapımcı açtı; hiç bekletmeden. Yeşil ve turuncu çizgili bir robdöşambr vardı sırtında. «Ne cehennemde kaldın?» diye sordu.

Claudia özür dilercesine gülümsedi. Çok güzel olduğunu biliyordu. Kanepeye oturdu, bacaklarını göz önüne sermek için ayak ayak üstüne attı.

«Çok özür dilerim,» diye mırıldandı. «Kızacaksın biliyorum. Ama telefonda söylediğim söz var ya... Üçlüler konusunda... Çok üzgünüm ama yapamayacağım. Bana göre iş değil aslında.»

Yapımcı, anlamsız bir sesle yineledi. «Sana göre iş değil ha?»

«Hayır.» Claudia dudaklarını yaladı, bacaklarını sağdan sola çevirerek eteğinin biraz daha yukarı kaymasını sağladı.

Conrad Lee. «Bana bak,» diye söylendi sonunda «Sen telefon ettiğinde ben o kızı yatağa atmıştım.» Parmağıyla yatak odasını gösteriyordu. «İş tutmuştuk. Sen kalkıp telefon ettin. Et diyen de olmamıştı. Telefon ettin ve size katılabilir miyim dedin. Sen istedin bunu. Ben de güzel bir sahne çevirebileceğimizi düşünerek iyice heyecanlandım, işimi yarıda kestim, tam yarım saat bekledim. Şimdi de gelmiş yapamam

diyorsun!» Sesi yükselmiş, heyecanla bağırmaya başlamıştı.

Claudia ayağa kalktı. «Ne diyebilirim?» Adama sokulup kolunu tuttu. «Dün gece sarhoştum. Ancak sarhoş olduğum halde, unutulmaz bir gece geçirdiğimi hatırlıyorum. Bugün ayıkım. Seni başkasıyla paylaşmak istemiyorsam suç mu bu?»

Yapımcı hayran bakışlarla süzüyordu onu. «Çok uyanık kızsın. Onu baştan sav demeye getiriyorsun yani.» Başıyla yatak odasını gösteriyordu yine.

Claudia gövdesini adamın gövdesine, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. «Evet öyle demek istemiştım.»

Conrad Lee onu kendinden uzaklaştırdı. «Pekala. Yalnız numaranı yuttuğumu sanma. Senin niyetini çok iyi biliyorum ben. İçerideki fıstığı yolcu ediyorsam bunu tek bir nedenden ötürü yapıyorum. Sen ondan çok güzelsin. Onun için de şimdi kızın parasını ödeyip göndereceğim, istediğin bu değil mi?»

Claudia gözlerin iri iri açarak baktı erkeğe. «Ne demek istediğini hiç anlamıyorum. Nasıl istersen öyle yap. Ben yarın akşam da gelebilirim. Şimdi giderim istersen.»

Conrad Lee onu tepeden tırnağa süzdü. «Hayır, gitme. Gir banyoda bekle biraz.»

Claudia uysal bir tavırla banyoya yürüdü. Yapımcı aşağı yukarı beş dakika bekletti onu. Yatak odasından bir kadının öfkeli çığlıkları, ardından da çarpılan kapının sesi duyuldu. Conrad Lee banyonun kapısını araladı. Cırtlak renkli robdöşamrını çıkarmıştı. Güneş yanığı teni ve ha-

zirol durumundaki cinsel organıyla dikilmişti kapıya. «O kariya elli dolar vermek zorunda kaldım,» dedi. «Hadi gel bakalım. Yaptığımız iş ödediğimiz paraya değmeli haaa!»

David arabayı garaja soktu, sonra da kapıyı anahtarıyla açıp eve girdi. Tuhaf bir sessizlik vardı içeride. Linda yatmış olmalıydı. Üst kata çıkarak derin uykulara dalan çocuklarını yokladı. Babası odaya girince uyanan Jane uykulu bir sesle su istedi. David kızına suyunu içirdi; Jane kollarını onun boynuna dolayarak, «Seni çok seviyorum, babacığım,» diye mırıldandı. David çocuğu yatırıp üstünü örttükten sonra kendi odasına yürüdü. Yatak odası boştu. Biraz şaşırmıştı. Linda nerede olabilirdi? Evin öbür odalarının boş olduğunu biliyordu. Bir sinemaya falan gitmişti belki. Gelgelelim Linda'dan beklenmeyecek bir şeydi bu.

Pencereden dışarı baktı, karısının arabasının bahçede olmadığını gördü. Bir pusula bırakılmış mıdır diye arandı, hiçbir yerde pusula yoktu. Anna'nın odasına giderek kapıyı tıklattı. Hizmetçi saydam naylon geceliğini önünde iki üç kat etmeye çalışarak kapıyı açtı. Hemen hemen geceliği kadar siyah olan bir bıyığı vardı.

«Bayan Cooper nerede?» diye sordu David.

«Çıktı,» dedi Anna. «Saat sekiz falan vardı belki.»

«Nereye gittiğini söyledi mi?»

«Hayır.»

«Kaçta döneceğini?»

«Hayır.»

Söylenecek başka söz kalmamıştı.

David yatak odasına döndü. Bir duş yapıp yattı. Gazeteleri okurken uyuyakaldı.

Linda eve döndüğünde o durumda buldu kocasını. Şaşırmıştı o da. David saat on ikide döneceğini söylemişti ve her zaman dediğinden daha geç gelirdi.

Yüzündeki boya silinmiş, saçları dağılmış olduğu için kocasının uykuya dalmış olmasına şükretti. Hemen banyoya girerek soyundu ve bir sabahlık giydi. David uyansa da önemli değildi artık. Musluğu açıp banyonun dolmasını bekledi. Su sesi David'i uyandırmıştı. Neredeydin?» diye sordu karısına.

«Sinemaya gittim. Sen neredeydin?»

«Nerede olduğumu biliyorsun. Sinemalar on bire çeyrek kala dağılır. Bir saattir nerde geziyorsun?»

Linda ona yöneltilen soruyu duymazlıktan gelerek söylendi. «Sen Phillip'in yanındaydın değil mi?»

«Evet. Phillip'in yanında olacağımı biliyordun.»

«Eh, ben de Phillip'in yanındaydım işte.»

David karısına boş boş baktı. «Ne söylüyorsun sen?»

«Sen Phillip'in yanındaysan ben de oradaydım diyorum.»

«Sorhoş musun, Linda?»

«Hayır, sarhoş değilim. Seninle konuştuktan sonra Abbettson'ları aradım. Mary'yle çene çalarken Phillip de eve geldi. Seninle buluşacağını hiç bilmiyordu.

«Haaa!» David çok çabuk düşündü. «Evet, işler biraz karıştı. Ben Phillip'in büroya döneceğini sanıyordum; dönemem dediğini sonradan hatırladım. Onun üzerine taşradan gelen konukları yemeğe götürmek zorunda kaldım.»

Linda bir kaşını kaldırarak baktı. «Az önce Phillip'in yanındaydım demedin mi?»

«Evet. Açıklamaya kalkışsam anlamayacağını biliyordum. Onun için öyle dedim.»

«Doğru düşünmüşsün. Gerçekten anlayamıyorum. Şimdi lütfen izin ver de bir banyo yapayım.»

«Gülünç olma, Linda.» David'in sesi yükselmişti. «Saatlardır evdeyim ben. O herifleri Carlos'ta yemeğe götürdüm, orada Jay Grossman' la karısına da rastladım. Şimdi inandın mı? Yarın akşam onlarla birlikte yemeğe çıkmamızı istiyorlardı, geliriz dedim. Kiminle yemek yediğimi onlara da sorabilirsin istersen.»

Afallamıştı Linda. David doğru söylüyordu belki de. «Aman, aman, peki,» diye söylendi bezginlikle.

David yatak odasına döndü, o da güzelce yıkandı. Ayı ayrı şeyler düşünüyorlardı ikisi. Kimin nerede olduğunu uzun uzun tartışmak ikisinin de işine gelmiyordu. Çünkü söylediği yalanın ortaya çıkabileceğinden korkuyordu her biri.

Linda yatak odasına döndü. David, enikonu güzel kadın, diye düşündü. Gövdesine yapışan pembe bir gecelik giyiyordu karısı.

Sessizliği o bozdu. «Yarın akşam nerede yemek istersin?»

«Benim için her yer bir.»

Jay'in dediğine bakılırsa Lori Savoy Grill'de yemek istiyormuş. Burada konuk olduklarına göre onların isteğine uymak gerekir sanırım.»

«Evet, herhalde.» Linda başucundaki ışığı söndürüp sırtını kocasına döndü.

«Çocuklar neler yaptılar bugün?»

«Değişik bir şey yapmadılar.»

David bir sigara yakarak, «Hiç yorgun değilim» diye mırıldandı.

«Bir şeyler oku öyleyse. Üç ay önce başladığın kitap başucunda duruyor.»

«Canım okumak istemiyor.»

«Işığı söndür ve uyu öyleyse.»

«Geceliğin çok güzel. Yeni mi?»

«Hayır, iki yıldır giyiyorum.»

David uzanıp karısının göğsünü tuttu, Linda hemen kendini çekti.

Hayır, lütfen, diye söyleniyordu kendi kendine, lütfen Tanrım, bu gece değil. Gecelerce burada yatıp bana ilgi göstermesini bekledikten sonra yapamam, ille bu geceyi mi seçmesi gerekirdi?

David karısının yanına sokuldu yine. «Neyin var senin?»

Linda kendini zorlayarak yüzünü ona döndü. «Hiçbir şeyim yok.»

Neyse ki işi fazla uzatmadı David. Karısıyla aşk oyunları oynamaktan çoktan vazgeçmişti. Linda sevişmelerinden en ufak bir haz duymadı. Kullanıldığını hissediyordu. Acaba evlendikten sonra bütün erkekler böyle mi davranırlar diye merak etti bir ara. Evlenmeden önce sevgililerini yarım saat öpüp okşamaya bayılıyorlar, evlendikten sonra şipşak, tamam.

«Harikaydı,» diye mırıldandı David. «Senin için nasıldı?»

Linda hoşnut görünmeye çalıştı. Söylenecek söz bulmakta güçlük çektiğinden kocasının kullandığı, sıfatı yineledi: «Harika.»

David ışığı söndürdü. «İyi geceler.»

Genç kadın, gözyaşlarının akmasına böylece engel olabilecekmış gibi, gözlerini sımsıkı yumdu.

Kocasını Claudia'nın gerçek bir orospu olduğunu düşünerek yatıyordu.

Karısı da Paul'un çok güçlü ve duygulu bir erkek olduğunu düşünerek.

Sonunda ikisi de uyudular.

10

Claudia tembel tembel gerindi. «Sabaha kadar burada kalmak istiyorum.»

Conrad Lee oda servisini arıyordu telefonla. Yatağın ucuna oturmuştu. Yanık derisi midesinin üstünde kat kat oluyor, dazlak kafası terden parlıyordu.

«Burası 206 numara, ben Conrad Lee. Altı dilim tereyağlı, havyarlı kızarmış ekmek istiyorum. Havyar dedimse en iyisinden olsun. Ayrıca bir kova buz, bir bardak süt ve bir çukulatalı dondurma.» Bakışlarını kıza çevirdi. «Sen biri şey ister misin, bebek?»

Claudia başını iki yana salladı.

Yapımcı telefona döndü yine. «Bir çukulata-

lı pastayla çiğ krema da gönderin. Küçük bir sürahi krema. Tamam, hepsi bu kadar.»

Claudia, «Sabaha kadar burada kalacağım,» dedi yine.

«O neden peki?»

«Sabah beni stüdyoya götürmeye söz verdiğin için. Sabaha kadar yanından ayrılmazsam beni atlatamazsın.»

Adam bir kahkaha attı. «Ömürsün kız! Ben üç kere evlenip ayrıldım, kadınlar hakkında bilinmesi gereken ne varsa hepsini bilirim sanıyordum. Ama senin gibisine hiç rastlamadım!»

Claudia da başını arkaya atıp güldü. «Dürüst olmam daha iyi değil mi. Dünkü çocuk değilim ben. Yanlış anlama, senden çok hoşlanıyorum ama bana yardımcı olmaman için neden sayılmaz bu.»

«Ben sana herhangi bir söz vermiş değilim.»

«Yoo, söz verdin. Deneme filmi çevirteceğine söz verdin.»

«Deneme filmi çevirteceğime söz verdim. Ya bombok çıkarsan?»

«Bombok çıkmam.» Gülümsüyordu kız. «Rol yapmasını bilmeyebilirim ama filmde çok güzel çıkarım. Yeni filminin nasıl bir film olacağını düşünürsek, bana göre bir rol bulabileceğin de kesindir.»

Kapı tıklatıldı, biri usulca seslendi. «İsmarladıklarınızı getirdik efendim.»

Conrad yataktan kalkıp şal deseni bir robdöşambr giydi.

Claudia, ııh, çok yaşlı ve çok şişmansın, diye düşünürken, «O robdöşambra bayıldım,» diye mırıldandı.

«Simpson'sdan.» Övgü adamın hoşuna gitmişti. Tuvaletin üstünden bir avuç bozuk para alarak kapıya yöneldi.

Yatak odasına döndüğünde havyarlı ekmeklerden birini atıştırıyordu. «Bu havyar da beş para etmiyormuş. Bir yere gitmek ister misin?»

Claudia yattığı yerde dönerek çarşafa sarınmıştı. «Öleceğimi bilsem o filmde rol alacağım,» diye söyleniyordu kendi kendine. «Bu herifle yatmam başka türlü bağışlanmaz.»

Conrad'ın sorusunu duyunca şaşkın şaşkın baktı. «Saat kaç?»

Yapımcı büyük altın saatına bir göz attı. «Bir buçuk. Neresi açıktır bu saat?»

«Bütün kulüpler dörde kadar açıktır.»

Dışarı çıkarsak ne yapıp edip bununla dönmeliyim diye düşünüyordu. Deneme filmi çekilinceye kadar adamın peşini bırakmayacaktı.

«İyi düşündün,» dedi. «Benim eve de uğrarız. Yarın sabah stüdyoya giderken giyebileceğim bir iki şey alırım.» Yataktan fırladı.

Conrad Lee kızın vücudunu inceliyordu. «Vücudun gerçekten çok güzel,» dedi. «Perdede çıplak görünmeye ne dersin?»

«Hiç düşünmemiştim doğrusu.»

«Düşün öyleyse. Sana göre bir rol var.»

«Deneme filmi çekilsin hele.»

Yeni açılan bir diskoteğe gittiler: Charlie Browns, içerisi tiklim tiklimdi ama Conrad Lee başgarsonun eline beş sterlin sıkıştırdınca zaten dolu olan bir masaya iki iskemle daha sığdırıldı.

Müzik öyle gürültülüydü ki insan kendi söylediğini bile duyamıyor, minik pistte burun buruna duran çiftler şeyk yaparak çılğınca eğleni-

yorlardı. Salonda, birkaç ünlü kişi, uzun, düz saçları ve yüzlerinin yarısını örten uzun kakülleri olan bir sürü genç kız saçları hemen hemen kızlarıinki kadar uzun olan birkaç hafif müzik sanatçısı vardı.

İçerisi karanlıktı.

Oturdukları masada Claudia'nın tanıdığı bir fotoğrafçı da vardı. Kız delikanlıyı bir öpücükle selamlayıp Conrad'a tanıttı. Fotoğrafçı da günün ünlü fotomodelerinden ve gerçekten çok fotojenik olan ince uzun bir kadınla gelmişti.

Claudia yerinde oturamıyordu. Müziğin gürültüsüyle ritmine kaptırmıştı kendini.

Conrad'a dönerek, «Şeyk bilir misin?» diye sordu.

«Ne bilir miyim?»

«Şeyk. Dansedebiiir misin?» Gürültüyü bastırmak için çığlık atarcasına bağıırıyordu.

Kalabalığın arasından geçip piste çıkınca Claudia aşırı hareketlerle kıvrılıp bükülmeye başladı. Conrad olduğu yerde durarak etlerini titretiyordu, içerisi sıcaktı, dazlak kafasından ter damlaları süzölmeye başlamıştı. Claudia, hey allah, diye düşündü, kendini hızlı gençlerden sanıyorsun sen de. Böyle şeyler için fazla yaşlı olduğunu bilmiyor musun? «Çok güzel dansediyorsun, tatlım!» diye bağıırdı.

«Hayatım!» Sesin sahibini çok iyi tanıyordu Claudia. Shirley hemen onların yanında dansediyordu; karşısında da Jeremy, «Yakışıklı arkadaşını ne yaptın?»

Claudia, «Hani siz Windsor'a gidecektiniz?» diye bağıırdı.

«Gittik, tatlım. Gittik ama çok sıkıldık. Kimseler yoktu. Tenha yerde eğlenilmiyor ki!»

Sayın Jeremy Francis başını hızlı hızlı sallayarak bu sözü onayladı.

Conrad şakır şakır terlemeye başlamıştı artık. «Hadi, oturalım, bebek,» diye söylendi güçlkle.

«Birazdan biz de yanınıza geliriz, tatlım. Hangi masadasınız?»

Claudia soruyu duymazlıktan gelerek Shirley'ye el salladı. Shirley'yle nişanlısını yeniden başına sarmak niyetinde değildi.

Yerlerine dönünce onların yokluğunda masaya birkaç kişinin daha sığdırılmış olduğunu gördüler.

Foto model, yapımcıya bakarak, «Son filminizi çok beğenmiştim,» dedi. «Yenisini burada mı çekeceksiniz?»

Fotoğrafçı Claudia'yı dansa kaldırdı. Sıska kızı Conrad'la başbaşa bırakmak akıllıca bir iş olmayacaktı ama dansetmek için can atıyordu Claudia. Giles de çok iyi dansederdi. Kalktılar.

Giles'la kısa süren bir ilişkisi de olmuştu bir ara. Ancak sonunda arkadaşlıktan daha büyük bir zevk aldıklarını farketmişlerdi. Aşık olamazlardı onlar; birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, sıkın olduğu günlerde, bir yerde buluşup dertleşir, canları çekerse geceyi aynı yatakta da geçirirlerdi. Ancak temelde, içine birazcık cinsellik katılmış bacı-kardeş ilişkisiydi onlarınki. Giles İspanyol erkeklerini anımsatan esmer, yakışıklı bir gençti. Kadınlar onun için deli oluyorlardı. Yalnız moda fotoğrafçısı olmakla kalmıyor, sık

sık, sosyetenin resimlerini çekmek için de çağırılıyordu.

«Baba kimin nesi?» diye sordu. «Cindy'nin dediğine bakılırsa Hollywood'un büyük adamlarındanmış. O da Hollywood'un büyük adamlarına tutkun sanırım.»

«Cindy'ye benden selam söyle, bu büyük adama el uzatmasın! Bu keklik benim çantama girdi!»

Bir tören gibiydi onların dansı; cinsellik töreni. Giles durduğu yerde heyecanla titriyordu sanki. Claudia da oryantal dansözlerin göbek atıp kalça sallayışlarını andıran hareketlerle dansediyordu Fotoğrafçı havadan sudan söz edercesine sordu. «Biraz esrar ister misin?»

Claudia oturdukları masaya bir göz attı. Oradakilerin bir ikisi kalkmış, onların yerlerine yeni müşteriler gelmişti. Conrad kollarını sallayarak bir şeyler anlatırken herkese içki ısmarlıyordu. Görünüşe bakılırsa durumdan hoşnuttu.

«İyi olur,» dedi «yaşa sen.»

Pistten çıkıp terasa yürüdüler. Kulübün bu duvarının dışında uzanan teras rüzgarlı ve —kapılarla pencerelere ses geçirmeyen maddeler kaplandığından— şaşılacak kadar sessizdi.

Giles bir sigara yaktı, onu elden ele geçirdiler.

«O kemik torbasıyla yatacaksam kafayı bulmak zorundayım,» dedi genç adam. «İnan bana, ha o kariyı almışsın koynuna, ha mezardan çıkmış iskeleti. Gel gör ki Vogue dergisi için bir sürü resmini çekmek zorundayım, işe uygun bir hava yaratmak gerek aramızda.»

Gülüştüler. Claudia kıs kıs gülerek, «Benim-

kini ister miydin?» diye sordu. «Güzel erkek değil mi?»

«Bir dörtlü yapsak diyeceğim ama korkarım o zaman da sana yapışır kalırım. Onları başbaşa bırakmış oluruz.»

Bunu düşününce gülmekten iki kat oldular. Claudia «Hadi yürü,» dedi sonunda «İçeri dönsek iyi olacak.»

Giles, «Senin zorun nedir? diye sordu. «Küçük bir yıldız olmak niyetindesin sanki.»

«Büyük yıldız, tatlım. Büyük yıldız olacağım.» İçerideki gürültüye, sıcağa, masalarına döndüler. Conrad on dört yaşında Amerika'ya ayak bastıktan sonra ne duruma düştüğünü, neler yaptığını anlatırken Cindy bu sıkıcı konuşmayı cankulağıyla dinliyordu. Sayın Jeremy Francis'le nişanlısı da sokulmuşlardı masaya.

Claudia iskemlesine otururken, «Ne ilginç adam,» diye haykırdı Shirley. «Ne ilginç bir geçmişi varmış!»

Ardından Giles'a döndü. «Merhaba, tatlım.» «Merhaba, Shirley. işler nasıl?»

«Hangi işler?»

«Tamam, geçelim.» Gülüyordu Giles. «Geçelim bebek.»

Jeremy, «Dinle, ahbap,» diye kekeleydi, «Shirley'nin resimlerini çekmişsin. Çok güzel resimler. Fevkalade başarılı resimler doğrusu.»

«Eh,» dedi Giles. «Doğrusu ben de fevkalade başarılı bir fotoğrafçıyım.»

Claudia'yla ikisi katıla katıla gülmeye başladılar yine. Sonunda, Claudia, fotomodelin hayran bakışlarıyla Conrad'ın arasına girmek zorun-

luluğunu duydu. Kolu bir yılan gibi dolandı adamın boynuna, eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yapımcı şaşkın şaşkın bakıyordu. «Şimdi mi?» diye sordu. «Burada ha?»

Kız gevrek bir kahkaha attı. «Niye olmasın? Kimse görmez. İster misin?»

Conrad, «Gerçekten çılgın bir karısın,» deyip boğuk sesle güldü. Hevesini sonraya sakla, emi?»

Açıklanamayan bir nedenle, bütün masaya şampanya ısmarladı durup dururken. Herkes şampanyayla kafayı bulmaya hazırlandı.

«Yarın akşam çok büyük bir parti vereceğim,» dedi Conrad.

Claudia çok sevinmişti. «Sevgilim! Benim için mi yapıyorsun bunu?»

«Senin için... Hepimiz için... Hepinizi bekliyorum.»

Shirley, «Ayy!» diye bağırdı. «Harika! Saat kaçta, nerede hayatım?»

«Otelimde diyelim. Plaza Carlton'dayım. Büyücek bir salon kiralarım. Saat onda falan.»

«Yaşasın!» diye bağırdı Claudia. «Herkes duydu mu? Yarın akşam saat onda. Conrad'ın kulağını öptü. «Ben tuvalete gidiyorum, hemen dönerim.»

Masaların arasından giriş kapısına yöneldi, orada duran görevli kıza. «Bir telefon etmek istiyorum,» dedi.

Kız önündeki telefonu ona doğru itti. «Buyrun edin.»

Saat üçü geçiyordu. Numarayı ağır ağır çevirdi Claudia. Garip bir gülüşle gülümsüyordu. Uykulu bir erkek sesi gelmişti karşıdan. «David,

sevgilim,» diye mırıldandı. «Ben çok eğleniyorum. Ya sen?»

Karşılık beklemeden kapadı, şaşkın şaşkın bakan kıza, «Kocama her şeyin yolunda olduğunu bildirmek istemiştım,» dedikten sonra içeri döndü.

Ertesi sabah, uykudan uyanmak pek hoş olmadı. Conrad'ın, yanında keyifsiz bir ayı gibi uyuduğunu görünce midesi bulanmıştı. Başında bir ağırlık vardı, derisi buruşuk parşömen gibi geliyordu eline. Banyoya sürüklenerek soğuk suyla duş yaptı. Titriyor, enikonu acı çekiyordu ama soğuk suyun yarattığı değişiklik, çektiklerine değmişti.

Sabahın erken saatlarında. Conrad'ın oteline değil onun dairesine dönmüşlerdi.

Duştan çıkınca dikkatle giyindi ve boyandı. Makyajı kusursuzdu, Conrad'la birlikte stüdyoya gidebilirdi artık. Kahveyi ateşe koyup adamı sarstı. Conrad'ın uyanışı hiç güzel değildi. Öksürük tıksırık, gırtlaktan yükselen çirkin hırıltılar, kanlı gözler, ağız kokusu ve ter kokusu.

Yapımcı, «Allah kahretsin, saat kaç?» diye mırıldandı boğuk sesle. Tanımadıkları bir evde uyanan kişilerin evrensel çığlığı.

Claudia, «Onu geçmedi,» diyerek adama bir fincan kahve verdi.

«Telefon nerede?»

Fişten çektiği telefonu yatağın altından çıkardı Claudia.

Conrad sekreterine telefon ederek bir ta-

kım emirler verdi. Giyinmeye çalışırken, «Otele dönmek zorundayım,» diye söylendi.

«Ben de geliyorum.»

«Gelip de ne yapacaksın, bebek?.»

«Deneme filmi için söz vermiştin. Beni atlatmana fırsat vermeyeceğim.»

Yapımcı gözlerini dikip baktı. «Lanet olasıca deneme filmini unutacak değilim, korkma. Ama hemen bugün, şıp diye olmaz ki. Ayarlamak gerek.»

«Birlikte gideriz, sen o işi ayarlarken ben oturup beklerim.»

Başını iki yana sallıyordu Conrad. «Sen hiç pes demez misin?» Yeniden telefona uzanarak sekreterini aradı. «Dinle... bir deneme filmi çekmeye hazır olsun çocuklar. Deneyeceğimiz bayanın adı Claudia...» Boş boş baktı.

Claudia, «Parker,» diye atıldı çarçabuk.

«Parker. En kısa zamanda çekilip bitmeli. Kızın menaceri sana daha sonra telefon edip bilgi edinecektir.»

Almacı yerine bıraktı. «Oldu mu, tatlım?»

Claudia adamı uzun uzun öptü. «Oldu, tatlım. Bana bak, bu geceki partiyi unutmadın değil mi?»

«Parti mi?»

«Parti ya! Hatırlamıyor musun? Otelde vereceğin partiye bir sürü insan çağırdın.»

«Haa, doğru ya! Tamam, onun da çaresine bakarız, şimdilik hoşçakal. Akşama görüşürüz.»

«Tamam. Ben biraz erken gelirim. Bakarsın canın bir şeyler ister.»

«Şu anda, hiçbir şey isteyeceğimi sanmıyo-

rum ama akşama belli olmaz tabii.» Pis bir gülüşle çıkıp gitti.

11

Çocuklar okula, David işe gider gitmez Paul'u aradı Linda.

Delikanlı onu en kısa zamanda görmek istiyordu.

«Bugün olabileceğini hiç sanmıyorum Paul.»

Paul karşısındakinin aklını çelmenin yollarını çok iyi biliyordu. Sonunda, genç adamın öğle tatilinde Green Park'ta buluşmayı kararlaştırdılar. Paul'u ilk kez takım elbiseyle görüyordu Linda. Görünüşünde bir tuhafılık buldu. Herhalde hazır elbise olduğu içindir diye düşündü; hazır elbise, giyeni hep kusurlu gösterirdi.

El tutuşarak dolaştılar ama Linda huzursuzdu. Şapkasıyla paltosunun birbirine çok iyi uymasından, ayakkabılarıyla çantasının timsah derisi olmasından tedirginlik duyuyordu. Paul Bedford'la el ele tutuşup Green Park'ta dolaşırken o ortama uymayan bir kişi olarak görüldüğünü sezmişti. Yaşlı —hiç değilse Paul'dan çok daha yaşlı— olduğunu hissetmiyorsa da, böyle bir duyguya kapılmamak için çaba harcadığı halde, yoksul semtlerde, aşağılık eğlence yerlerinde gezmeye kalkışan zenginlere benzetiyordu kendini.

Delikanlı, «Ne düşünüyorsun?» diye sordu. «Seni sıkı bir şey var.»

— 115 —

«Bilemiyorum, Paul. Yaptıklarım çok yanlış görünüyor bana. Ben evlilik dışı ilişkilere girecek kadınlardan değilim. Bir evim var, çocuklarım var, kocamla daha iyi anlaşmaya çalışmalıyım. Evliliğimizin böylesine kötülemiş olması biraz da benim suçum herhalde. Her şeyi bir yana bırakıp sana bağlanamam. O hiçbir şeyi çözümümez.»

«Asıl derdin nedir, Linda? David olanları duyarsa şu rahat hayatı kaybederim diye mi korkuyorsun yoksa?»

«Hayır. Kendime olan saygımı kaybederim diye korkuyorum.»

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Sonunda, Paul, «Ne demek istediğini pek iyi anlayamadım,» diye söylendi.

«İki ayrı hayat yaşayamam demek istiyorum. Bu işi fazla ileri götürmeden bitirmek istiyorum.»

«Senin gibi birini bulmuşken...» Delikanlının sesi güçlükle duyuluyordu. «Beni bırakamazsın. Senin gibi biriyle tanışmayı umuyordum nicedir. Sıcak bir insansın, bana sıcak bir insan gerek. Çok şey istemem. Seni arada sırada görsem yeter.»

«Yetmez. İkimize de yetmez. Seni bir daha görmek istemiyorum.»

Paul'un tavrı değişmişti ansızın. «Sen de öbürlerine benziyorsun. Aslında katı kalpli bir kaltak olduğunu bilmeliydim. Rahatını kaybedeceğinden korkuyorsun. Kadınların kalbi hesap makinesinden farksızdır zaten. Margarethe'ye bak... Babamın üç beş kuruş parası var diye beni yüzüstü bıraktı. Annem babamdan kurtulmak

için kendini öldürdü, ablam da ondan kurtulmak için başını alıp gitti. Sonra ne oldu peki? Sevgilim evlendi onunla.»

«Çok üzgünüm ama ben senin annenin, ablanın, Margarethe'nin yerini tutamam, Paul. Senin için çok yaşlıyım üstelik. Geçmişî unut, seni mutlu edecek birini bul.»

«İstedğin bu mu?»

«Evet, bu.»

Delikanlı, «Neyse yatakta fena değildin,» diye alay etti. «Bir kocakarı için hiç fena sayılmazsın.»

Linda hemen dönüp yürümeye başladı.

Paul arkasından seslendi. «Şimdi kime tokmaklatacaksın?»

Linda yüzünün kızardığını hissederek arabasına kadar koştu. Direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Paul peşinden gelmemişti. Eve varıncaya kadar hep soğuk gözyaşları süzüldü yanaklarından.

Grossman'lar otelin barında bekliyorlardı. Leylak rengi şifon tuvaleti giyen Lori, pürüzsüz beyaz göğüslerini cömertçe sergilemiş, saçlarını platin rengi bukleler halinde düzenleyip biçim vermişti.

Jay Grossman iyi dikilmiş bir siyah elbise, beyaz gömlek ve siyah örme kravatla karşıladı onları. Çok güzel bir çifttiler.

Cooper'lar da tam saatinde gelmişlerdi. Linda siyah bir elbise giymiş, bej rengi vizon etolünü almıştı. Kısa kesilmiş kızılkahve saçlarının biçimi pek kadınca olmamakla birlikte çok şıktı.

David lacivert elbise, beyaz gömlek, mavi kravat ve mavi safir kol düğmeleriyle oldukça tutucu bir kılıktaydı.

Herkes bir içki içtikten sonra Savoy Grille'e gittiler.

Jay, Hollywood'la ilgili eğlenceli hikayeler anlatarak geceye canlılık kattı, David işten ve politikadan söz etti. İki kadın pek az konuştular. Prenses Margaret'in lokantada olmayışı Lori'yi düşkünlüğüne uğratmıştı. Kolayca anlaşılıyordu bu. Buz bulunmamasından yakınıyor, ikide bir aynaya bakıyordu.

Sonunda, «Gözünü seveyim aynaya bakmaktan vazgeç,» dedi Jay. «Güzel olduğunu hepimiz biliyoruz. Seninle evlenmezdim yoksa.»

Lori bunu duyunca dudaklarını sarkıtıp oturdu.

Kahvelerini içerlerken, Jay, «Hey!» diye haykırdı. «Conrad'ın partisine uğramaya ne dersiniz? Biz bir ara geliriz demiştik. Söz verdik.»

Linda, «Aslında ben biraz yorgunum,» dedi. «Çocuklar bugün okula başladılar. Onların hazırlığı falan filan derken epey yorulmuşum.»

David, «Yapma, Linda,» diye söylendi neşeyle. Bütün gün Claudia'ya telefon etmediği için kendisiyle övünüyor, bundan haz duyuyordu. Küçük orospu, akı başına gelsin hele. Gecenin bir saatinde telefon edip gelip beni affet diye yalvaracaktı.

«Hadi, Linda,» dedi Jay de. «Gel gidelim. Çok güleceğiz. Ona emin olabilirsin.»

«Peki, gidelim öyleyse.»

Lori'yle ikisi tuvalete gittiler. Lori allığını tazeleyip dudak boyasını yenilerken, «Orospu

çocuğu!» diye söylendi. «Geri zekalı sanıyor beni. Elinde avucunda olanın yarısını alayım, kimin geri zekalı olduğunu o zaman anlar.»

Linda, «Özür dilerim, anlayamadım,» diye mırıldandı nazikçe.

«Californla eyaletinin yasaları öyle. Yasanın öyle olduğunu biliyorum.» Bunu söyledikten sonra sessizliğe gömüldü. Dudaklarına parlaklık veren sıvıdan bir tabaka daha sürmeye koyulmuştu.

Onlar girdiklerinde parti iyice hızlanmıştı. En az altmış yetmiş kişi vardı içeride. Ve gelenlerin arkası kesilmemişti. Bir duvarın önüne, pahalı yiyeceklerle dolu bir büfe, salonun stratejik noktalarına üç ayrı bar kurulmuştu. Konukların çoğu, altı kişilik orkestranın çaldığı müziğe uyarak dansediyorlardı.

En yakın bara sokularak birer içki aldılar. Jay oradakilerin pek çoğunu tanıyordu. Yanındakileri tanıştırdı. David'le Linda birbirlerinden uzaklaşıp değişik gruplarla konuşmaya başladılar.

Jay, «Benimle gel,» dedi Linda'ya. «Conrad'ı bulalım. Verdiğim sözü tuttuğumu, partisine geldiğimi kanıtlayayım.»

Conrad'ı küçük bir masanın başında buldular. Çukulatalı dondurmasını kaşıklarken bir yandan da sek Amerikan viskisi içiyordu. Claudia da yanında oturuyordu. Parlak kırmızı renkteki tuvaleti ve yalancı pırlantalarıyla.

Conrad gelenleri büyük bir dostlukla karşı-

ladı. onlara oturacak yer gösterebilmek için masasındakilerden ikisini yerlerinden kaldırdı.

«Bayan Cooper'i tanıyorsun,» dedi Jay. «Linda.»

«Elbette. Tanımaz olur muyum! Partiyi nasıl buldunuz? Bu işleri iyi biliyorum değil mi? Nasıl ama?»

Jay, «Gerçekten de biliyorsun,» diye mırıldandı.

«Merhaba, Bayan Cooper!» Claudia'nın dili dolaşıyordu. Saatlerdir ara vermeden içki içiyordu. «Bay Cooper da burada, mı?»

«Evet, burada,» dedi Linda. «Ona söyleyeceğiniz bir şey mi vardı?»

«Aslını ararsanız, var. Evet.» Masadaki bardaklardan birini devirdi kazayla. Koyu renk içki örtünün üstünde kocaman bir leke bıraktı. "Beauty Maid kampanyasını ne yapabileceğini söyleyecektim ona. Kampanyasını alsın ve kışına soksun! İşte bu kadar.» Yüksek sesle hıçkırdı.

Linda kızı soğuk bir bakışla süzdü. «Haberinizi ona iletirim, yavrum,» deyip Jay'e döndü.

Claudia masadan kalktı, «Ben kendi haberimi kendim iletirim,» diye mırıldandı ve yalpalayarak uzaklaştı.

«Bak hele,» Linda afallamıştı. «Nesi var bunun?»

Jay omuz silkti. «Bilmiyorum. Sevgilinin nesi var, Conrad?»

Yapımcı güldü. «Aklından zoru var. Sana filmde küçük bir rol veririz dedim, başına vurdu »

«Hangi rolü?»

«Tanıtma yazıları geçerken yazıların yanın-

da yarı çıplak bir kadın görünse iyi olabilir diye düşündüm. Şöyle... yırtık elbiseli köle gibisinden bir şey. O küçüğün vücudu bitirim, fotoğrafları da iyi çıkarsa kullanırız belki. Olur mu?»

Jay, «Olur,» dedi gülerek. «Çok kibar bir rol bulmuşsun doğrusu.»

Linda da kalktı masadan. «Bana bir dakika izin verir misiniz,» diyerek yürüdü. Kararsız bir tavırla dolaşarak David'i aradıysa da ne onu görebildi, ne de sarhoş kızı. içini çekti. Üstünde durmaya değmezdi herhalde, iyice sarhoştur kız.

Lori, gözlerinden hayranlık okunan birkaç erkeğin ortasında duruyordu. Linda o yana yürüdü. Lori'nin, «Bizim oralarda zenci sorunu diye bir şey yoktur,» dediğini işitti. «Zenciler yerlerini bilirler ve sınırı aşmazlar. Ne diyorsunuz canım, benim en iyi hizmetçilerimden bazıları da zenciydi!»

Linda, «David'i gördün mü?» diye sordu

«Gördüm.» Kadın ona bakmamıştı bile. «Terasa çıktı.»

Benimki aptallık diye düşündü Linda. Peşine düşmemeliyim. Çocukluk ediyorum. Terasa çıktı, kimseyi göremedi.

Tam içeri girecekken kısık bir kahkaha sesi çarptı kulağına. Bir daha bakınca bir erkekle bir kadın gördü köşede. Birbirlerine sarılmışlardı.

Gölgelere sığınarak biraz daha sokuldu. Sarhoş kız, erkeğin başını tuvaletinden dışarı fırlayan göğsüne çekmeye çalışıyor, adamı okşuyordu.

«Sen bir çılgınsın,» diye mırıldandı erkek. «Senin gibisini hiç görmedim.» Kızın tuvaletini

çekip beline indirmişti. «Öyle özledim ki seni. Bir gece bile sensiz kalmak cehennem oldu.»

Büyük bir sarsıntıya uğrayan Linda gerileyerek uzaklaştı. Onu görmemişlerdi. Salona döndü şaşkın şaşkın. Jay yanına yaklaşıp kolunu tuttuğunda kapıya doğru yürüyordu. «Neyin yar, Linda? Çok kötü görünüyorsun. Ne oldu?»

Adama görmeyen bakışlarla baktı. «Buradan gitmeliyim» diye mırıldandı, Jay'in kolunu iterek kapıya yöneldi.

Yönetmen bir kez daha durdurdu onu. En yakındaki bara götürdü.

«Bayana koskocaman bir konyak verin,» dedi. «Çok çabuk. Şimdi bana ne olduğunu anlat, Linda.» Kadının elini tutmuştu sımsıkı. Yumuşak bir sesle, «Hadi anlat,» diye yineledi.

Genç kadın ona baktı. Bakışları dehşet doluydu. «Bazan bir kaçamak yaptığından kuşkulanıyordum... Arada bir, Manchester'de falan... Ama bu... Benim içerde olduğumu bile bile. Korkunç bir şey.»

Garson konyağı getirdi, Linda iri bir yudum aldı. «Ben... David'i arıyordum. O sarhoş kız bir olay çıkarabilir diye... Uyarmak istemiştim. Lori terasta olduğunu söyledi. Terasa çıktım. İkisi de oradaydılar. Öpüşüyorlardı... Kızın tuvaleti beline inmişti. Birbirlerine öyle şeyler söylüyorlardı ki...»

Jay, «Ey Tanrım!» diye söylendi. «O kaz kafalı pezevenk. Bak Linda, kız sarhoştı. David onu başından savmaya çalışıyordu belki de.»

Linda'nın bakışları alaycıydı. «Sensiz bir gece geçirmek cehennem oluyor diyerek ha?»

Jay, «Ne yapmak istersin?» diye sordu. «Eve götüreyim mi seni?»

Linda başını sağdan sola sallıyordu. «Ne yapabilirim ki? Benim için her şey bitti. Bu evliliği sürdüremem artık. Boşanmak istiyorum. Ondan nefret ediyorum.» Sesi titriyordu. «Eve gitmek istiyorum ama gidemem. Onunla bir daha yüz yüze gelemem. Ne yapabilirim?»

«Bak... Bu durumdayken karar vermen doğru değil. Ben seni eve götüreyim, sonra hemen buraya dönüp David'le konuşurum. Bu gece eve gelmemesini söylerim ona.»

Linda acı acı güldü. «Bir daha asla eve gelmemesini söyle. Söyle ona, kimselere benzemeyen o küçük yosmasına gitsin. Ne isterse yapabileceğini söyle. Çünkü benim umurumda değil artık. Benim onunla en ufak bir ilgilim kalmadı.» Bir yudum konyak daha içti. «Biraz daha durursam ağlamaya başlayacağım. Lütfen götür beni.»

Otelin kapısında bir taksiye bindiler. Linda, David'in ya da Lori'nin onların yokluğunu farkederek meraklanabileceğinden, David'in eve dönmeye kalkışacağından korkuyordu. Jay onu yatıştırdı. «Ben bir saat içinde dönmüş olurum. David senin ortalıkta görünmediğini farketse bile sağa sola bakacaktır. Lori'ye gelince... yokluğumu farketmez.»

Linda. «Ah Jay.» diyerek içini çekti. «Öyle utanıyorum ki. Seni de eğlencenden alakoydum. Üstelik durum öyle adi ki...»

«Utanma.» Jay genç kadının elini tutmuştu dostça. «Seni avutacaksa söyleyeyim, aynı şey benim de başıma geldi. Hollyvwood'un hız-

lı partilerinden birinde Jenny ortadan kayboldu. Jenny birinci karımdı. Her yana baktım. Sonunda ev sahibinin yatağında buldum onu. Ev sahibiyle birlikte. Onun için durumunu çok iyi anlıyorum.»

«Ne yaptın?»

«Enayilik ettim. Bir fırsat daha tanıdım ona. Bir gün eve gelince baktım ki mağazadan paket getiren oğlanı almış koynuna.»

Bir süre sessizce oturdular, derken, «Sanırım bazı kimselere bir kadın ya da bir erkek yetmiyordur.» dedi Jay. «Gel gör ki benim tanıdıklarımın arasında öylesi yok. Korkarım insan neye layıksa onu buluyor bu dünyada. Ben üç kere evlendim, bir tavşan kadar beyni olmayan güzel kadınlar seçtim üçünde de. Benimki de bir hastalık herhalde. Kaz kafalı güzellerle evlenmek.

Linda, kararsız bir tavırla, «Ben de bu hafta David'i aldattım,» diye açıkladı. «On bir yıllık evliliğimizde ilk kez. Düşündükçe çok utanıyorum. Gencecik bir delikanlıydı... Yirmi yaşında bir delikanlı. Neden yaptığımı da bilmiyorum...» Sesi güç duyuluyordu. «David aylardır elini sürmemişti bana. Birbirimizden çok uzaklaşmıştık. Hiç evde durmuyordu... Oldu işte. Ben de onun kadar suçluyum yani.»

«Dinle... Hiçbir zaman suçluluk duygularına kapılma. Hiç yararı olmaz. Şimdi yat uyu. Bakalım sabah ne düşüneceksin. Küçük çocuklarınız var, birden karar verme.»

Taksi evin kapısında durmuştu.

«İyi geceler, Jay... Her şey için teşekkürler.»

«Ben yarın seni ararım, Linda. Güzelce dinlen. Her şey yoluna girer.»

David'i Lori'nin çevresindeki erkeklerin arasında bulmuştu Claudia. Adamın arkasından sokularak gövdesine yapıştırdı, gözlerini elleriyle kapatarak Marilyn Monroe'yu anımsatan bir sesle mırıldandı; «Tatlım, bil bakalım kim geldi.»

Sırtına yapışan gövdeyi tanımamak olanaksızdı. David çok şaşırmış ve çok heyecanlanmıştı. Bu kız gerçekten garip bir etki yaratıyordu onda. Claudia'nın orada olduğunu bilmesi isteklenmesine yetiyordu. Linda'nın görünürde olup olmadığını anlamak için çevresine bakınarak ağır ağır döndü. Linda ortalıkta görünmüyordu.

«Merhaba, Claudia.»

«Merhaba, Claudia.» Onu taklit ediyordu kız. «Biraz daha sıcak bir selam yok mu? Haa, aklıma gelmişken... Sen Beauty Maid kampanyasını al da kışına sok! Ça-ça-ça!»

Lori'nin çevresinde toplananlar ilgiyle dinlemeye başlamışlardı. Lori bile dinliyordu.

David kızın kolunu sımsıkı tuttu; bastırıldığı yeri morartacak kadar sıkı. «Hadi gel,» dedi. «Gidip Linda'yı bulalım.» Kızı peşinden sürüklüyordu.

«Gidip Linda'yı bulalım mı? Dalgı mı geçiyorsun sen?»

David kızı terasa sürükleyip karanlık bir köşeye çekti. Elini çeker çekmez, Claudia kollarını onun boynuna doladı, dudaklarını uzatarak, «Beni özledin mi?» diye mırıldandı. «Sana kızmaya karar vermiştim ama yapamadım.» Kıkır

kıkır güldü. «Biliyor musun, ben çok sarhoşum.»

«Sen küçük bir orospusun! Orospucuk! Beni lokantanın ortasında bırak, geceyarıları telefon et, sonra da sana kızmaya karar vermiştim de! Ya ben ne diyeyim?»

Claudia adamın kulağını geveledi, gövdesini onun gövdesine sürttü.

Tuvaletin beline düşmemesini sağlayan, incecik iki askıydı. David askıları sıyırdı, göğüsler ortaya çıktı, içine hiçbir şey giymemişti Claudia. Erkeğin başını ellerinin arasına alarak dudaklarını göğsüne çekti.

Mantık denen bir şey kalmamıştı artık. Claudia yanındaydı, Claudia'yla sevişemezse olmayacaktı, herkesin çıkıp dolaşabileceği bir terasta olmaları, Linda'nın içeride bulunması hiç önemli değildi. Her yer karanlıktı. Kızı terasın soğuk beton tabanına yatırıp eteğini kaldırdı. Belden aşağısına da iç çamaşırı giymemişti Claudia. Kıs kıs gülüyordu. David'in kızın üstüne atılmasıyla kalkması arasında geçen süre bir iki dakikayı aşmamıştı. «Tanrım!» diye mırıldandı, «Ey Tanrım!»

Claudia yattığı yerde gülüyordu hala.. Tuvaleti beliyle karnının arasında toplanmıştı. Kaygısızca yatıyordu yerde.

David «İçeri girerken ayrı ayrı girmeliyiz,» dedi.

«Hastir!»

«Az önce yaptık ya!» David boyunbağını düzeltti, yüzünde kalan dudak boyası izlerini silmek için suratının her yanında gezdirdi. «Yarın telefon ederim,» dedi. «Bürodan erken çıkıp gelirim belki. Sana bir sürprizim var.»

«Sende sürpriz çok zaten. Her gün şaşırtıyorsun beni! Her zaman hazırolda bekleyen adam!» Bir kahkaha attı. «Televizyonda bir diziye başlık olabilir pekala. Hep hazırolda bekleyen Adam! Başrolde Dick Hampton!»

David kızı öptü. «Hadi, önce sen gir içeri. Doğru tuvalete. Saçın başın berbat,»

«Ah, çok sağolunuz, efendimiz, benden başka bir şey istemediğinize emin misiniz?»

«Yürü hadi, yaramazlık etme. Fırsat bulursam bu gece telefon ederim sana.»

Claudia dilini çıkardı ve iki yana salladı. Dilinin hareketinde ayıp denebilecek bir nitelik, cinsel bir anlam vardı. Sonra da salına salına yürüyerek içeri girdi.

David rahat bir soluk aldı. Ne kızdı şu Claudia! Aradan beş dakika geçince çekinmeden içeri girebileceğine karar verdi. Eğlence hızını almamıştı hala. Yanından geçen garsondan bir içki isteyerek Linda'yı aramaya başladı. Karısıyla birlikte gittiği her partide Claudia'yla karşılaşmak tehlikeli bir alışkanlık haline geliyordu.

Lori'nin ünlü sayılabilecek, tohuma kaçmış bir oyuncuyla dansettiğini gördü. Kalçasını düzenli bir tempoyla sallayıp bel kırıyordu kadın. David'e soğuk bir gülüşle gülümsedi. Gövdesini kullanmasını gerçekten iyi biliyordu. David biraz daha sokuldu.

«Linda'yı gördün mü, Lori?»

«Son gördüğümde terasa çıkıyordu.» Lori'nin yüzünde en ufak bir anlam yoktu. «Seni arıyordu o da.»

David, «Terasa mı?» diye sordu. Yumruk yemiş gibi hissediyordu kendini.

«Evet, tatlım, terasa.» Kalçasını sallayarak ondan uzaklaştı.

Bu kez karısını ciddi olarak aramaya başladı David. Bütün salonu dolaştı, gülüşüp konuşan insan kümelerinin her birine sokulup baktı. Bir kız koluna yapıştı ansızın. David kızı tanıdı. Claudia'nın arkadaşı, lokantada onların masasında oturan kız.

Shirley, «Ay merhaba!» diye haykırdı. «Sen de burada mıydın?»

«Merhaba.» David sağa sola bakınarak suratı lekeli oğlanı aradı.

«Jeremy bana içki getirmeye gitti.» Kolunu bırakmıyordu kız. «Parti harika ama seni burada göreceğimi hiç ummamıştım.»

David, sabırsızlanmamaya çalışarak, «Neden?» diye sordu. Shirley onun ilgisini çekmeyecek kadar zayıftı.

«Ne bileyim canım... Gerçi çok modern, çok çağdaş bir erkeksin ama kıskanç olabileceğini düşünmüştüm ben.»

«Ne demek istiyorsun?» David kolunu kızın elinden kurtardı.

«Eh, Conrad Lee partiyi Claudia'nın onuruna veriyor ne olsa. Senin geleceğini hiç sanmazdım. İş başka, eğlence başka. Değil mi? Senin eğlence, Conrad'ın işi olduğu da kolayca anlaşılıyor. Hah, Jeremy içkimi almış.» Elinde bardakla gelen Jeremy'ye doğru yürüyerek, «Yine görüşelim.» diye mırıldandı.

Claudia ne Conrad Lee'den söz etmişti, ne

de partinin onun onuruna verildiğinden. Şırfıntı! Opospu!

Linda'yı aradığını unutmuştu. Claudia'yı aramaya başladı yine. Bazı şeyleri açıkça bilmek zorundaydı.

Jay partiye dönmüştü. Çok düşünceliydi. Bir erkeğe evine gidemeyeceğini söylemek kolay iş değildi. Adam burnunun üstüne bir yumruk indirebilirdi pekala. David'in salonun ucunda bir kızla konuştuğunu gördü.

Yakışıklıydı herif; iri yarı, esmer. Kadınların beğenecekleri erkeklerden. Lori, herhalde yatakta müthiştir demişti ama Linda'nın anlattıklarına bakılırsa pek öyle sayılmazdı. Ayrıca Lori, gördüğü hemen her erkeğin yatakta müthiş olacağını düşünür ve bunu açıklardı. Jay'in yatakta pek başarılı olmadığını söylemeye getiriyordu herhalde. İş! bir an önce bitirmek için hızlı adımlarla David'in yanına yaklaştı. Durumu açıkladı çabucak. David haberin gerektirdiği ölçüde sarsılmıştı. Önce kendini savunmaya, bir yanlışlık olduğunu ileri sürmeye çalıştıysa da Jay karısının söylediklerini kelimesi kelimesine yineleyince sustu.

«Çok aptalsın,» dedi Jay. «Eşi bulunmaz bir karın var. Mutlaka zamparalık edersen onun burnunun dibinde yapma bari.»

«Ne düşünüyor Linda?»

«Boşanmaktan söz etti.»

«Saçma. Neyi kanıtlayacak? Bir eğlencede bir kızla öpüşmüşüm. Neyi kanıtlar bu? Eve gideceğim. Kendi evimden kovamaz beni.»

Jay omuz silkti. «Sana engel olamam. Öğüt verebilirim olsa olsa. Linda çok sarsılmıştı. Bu

gece eve gidersen durumu büsbütün berbat edersin. Sabaha kadar bekle. Yarın ikiniz de daha sakın kafayla düşünürsünüz.»

«Eve gideceğim. Linda'yı bilirim ben. Şimdi çok sinirlidir ama her şeyi açıklayabilirim.»

Jay öfkeli bakışlarla baktı ona. «Senin bu gece eve gitmeyeceğine söz vermiştim.»

David de ateş püsküren bakışlarla karşılık verdi. «Vah vah! Kötü etmişsin, çünkü ben doğru eve gidiyorum.»

Birkaç saniye öfkeli bakışlarla bakiştılar, sonra da, «İyi geceler, avanak,» dedi Jay. «Sevgiline iyi geceler demeyi unutma. Ararsan Conrad'ın yanında bulursun. Büyük yapımcının kışını yalıyordur»

Bu hava içinde ayrıldılar birbirlerinden.

12

David eve gelip de anahtarı kilide sokunca kapının açılmadığını farketti. Yanlış bir anahtar kullanmadığına emin olmak için bir kibrit çakıp baktı. Anahtar kilitte yağ gibi dönüyor, ancak kapı açılmıyordu. O zaman anladı. Kapıyı içeriden sürgülemişti Linda. Arka kapıya dolaştı, o da sürgülüydü. Korkunç bir öfke bürüdü yüreğini. Ön kapıya dönerek parmağını zile bastırdı. Zilin sürekli zırlıtısı evin her yanından duyulacak kadar güçlüydü ama kapı açılmadı. David parmağını bir kere daha bastırdı düğmeye. Ve bu kez üç dört dakika öylece tuttu. Üst kat pen-

cerelerinden biri aydınlandı. Hizmetçinin odası. Anna'nın aşağı inip onu içeri alması için sabırsızlanıyordu. Gel gör ki hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra o ışık da söndü.

Çok kızmıştı. Linda yataktan kalkıp Anna'ya kapıyı açmamasını söylemişti besbelli. Kapıyı tekmeledi, ayağını acıtmaktan başka bir sonuç alamadı. Olacak şey değil, diye düşündü hırsla, evi kendi malı sanıyor bu kadın!

«Linda, beni dinle!» diye bağırdı. «Enayi değilim ben. Kapıyı açmazsan karakola gideceğim.»

Ne ışık yandı, ne karşılık veren oldu. Ne yapmalı? Kapıyı yumruklamaya girişti bu kez. Yararsız. Zile davrandı yine. Derken, üst katta ağlayan bir çocuğun sesi yayıldı geceye. Ne yapacağına karar veremedi bekledi. Çocukları uyandırdığı için suçluluk duyuyordu ama asıl suçlu Linda'ydı. Neden açmamıştı kapıyı? Yeniden zile bastı. Sürgünün çekilip kapının birkaç santim aralandığını görünce çok şaşırdı. Kanadı ardına kadar açmak istediye de olmadı. Zincir takılıydı.

Linda bembeyaz, öfkeli bir yüzle bakıyordu aralıktan. «Git buradan,» dedi. «Sana baktıkça midem bulanıyor.» Bezgin ve kayıtsız bir sesle konuşmuştu.

«Uzatma, Linda. Aç kapıyı. Bırak gireyim de açıklayayım. Olay yapmaya değmez. Çok sarhoştum...»

«Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek de istemiyorum. Küçük yosmana git ve beni rahat bırak.»

Kapıyı kocasının suratına çarptı.

David sövdü saydı, kapıyı yumruklayıp ba-

ğirdı. «Pişman olacaksın, Linda! Gidersem geri dönmeyeceğim!»

Linda kapıdan uzaklaşmıştı. Büyük bir öfkeyle arabasına bindi. Ve aynı öfkeyle yola koyuldu.

David oteldeki partiden ayrılınca Jay Linda'ya telefon ederek onu uyarmıştı. Sonra da esmer bir elçiyle danseden Lori'yi yakalayarak bir köşeye çekti.

«David'in o karıyı terasa götürdüğünü görmüşsün sen. Gevezelik etmesen olmaz mıydı? Neden söyledin Linda'ya?»

Lori büyük bir aldırılmazlıkla baktı. «Neden söz ettiğini hiç anlayamadım, hayatım. Ortalıkta dönen bir şeyler mi var?»

«Evet, var.» Jay sıkıntıyla omuz silkti. «Sen gerçekten görüldüğün kadar sarhoş musun?»

Kadın kaşlarını çatıp dudaklarını sarkıttı. «Bana hiç iyi davranmıyorsun, Jay. Seninle neden evlendim bilmem.»

«İki vizon, bir cincillà, büyük bir ev ve yüzme havuzu desem nedenini hatırlayabilir misin acaba?»

Lori ayağa kalktı: ellerini gövdesinde gezdirerek şifon tuvaletinin —olmayan— kırıışıklarını düzeltti. «Ben dansedeceğim. Demin çok tatlı, çok önemli biriyle dansediyordum, aramıza girdin.»

Yürüyüp gitti; çok güzel, çok kayıtsız. Jay başını iki yana salladı çaresizlikle. Bu kadın ya iyice geri zekalıydı, ya orospu, ya da ikisinin karışımı.

Conrad'la yanındakilerin oturduğu masada gürültü gitgide artıyordu. Sarhoş kahkahaları, dökülen içkiler. Claudia'nın masanın üstüne çıkarak dansetmeye başlayışı, erkeklerin onun eteğinin altından bakarak içine hiçbir şey giymediğini görmeleri patırdıyı iyice arttırmıştı» Sarhoşların kışkırtmalarıyla yüreklenen Claudia sırtındaki tuvaleti sıyırmaya girişti.

Jay o sahneyi izliyordu. Çok ayıktı. Salondakilerin bir maymun sürüsünden farksız olduklarını düşündü. Tiksinmişti gördüklerinden.

Claudia'nın parasız gösterisini kaçırmak istemeyen bir sürü erkek masanın çevresinde toplanmıştı. Gözleri yuvalarından uğrayacaktı. Lori'yle danseden yabancı elçi kadını da sürükleyerek o yana koştu. Claudia'nın üstünde tuvaletinden başka hiçbir şey olmadığından striptiz pek uzun sürmemişti. Tuvaleti bir tekmeyle yere attı. İzleyiciler ağır bir tempoyla el çırparken dansetmeye başladı. Övünçle sergiliyordu gövdesini. Erkekler masaya biraz daha yaklaştırmaya çalışırken, böylesine bir kusursuzluğu görmekten kıskançlık duyan kadınlar erkekleri oradan uzaklaştırma çabasına girişmişlerdi.

İncecik beyaz çizgileri olan siyah pantolon ve siyah ceket giyen biri kalabalığı aralayarak masaya yanaştı. Çok sıkkin görünüyordu. Dehşet dolu bakışlarla, otel idaresinin görevlilerinden biri olduğunu anlattı Conrad'a. Yapımcı iyice sarhoştı, çek git dercesine elini salladı. «Bu... bu bayan hemen giyinmezse polis çağırmak zorunda kalacağız, efendim.»

Claudia adama bakarak dilini çıkardı. Sergilenmeyen bir tek dili kalmıştı zaten.

Sonunda polisler geldiler, Claudia'yı bir battaniyeye sararak karakola götürdüler ve halka açık bir yerde, ahlaka aykırı sayılabilecek bir çıplaklıkta görüldüğü için gözaltına aldılar.

Ertesi sabah bütün gazeteler bu haberi verdiler. Claudia yıldız olmuştu bir günlüğüne. Bir basın toplantısı düzenledi, sayısız fotoğrafı çekildi. Conrad da kendiliğinden doğan bu reklam furyasından yararlanarak Claudia Parker'a yeni filminde rol vereceğini açıkladı. Kızın menacerini aradı, günde 80 sterline anlaşarak iki günlük bir sözleşme imzaladı.

Claudia çok sevinmişti. Öğle saatlerinde karakoldan çıktığında gözlerinde bir zafer parıltısı vardı. Yine resimleri çekildi, sonra da stüdyo şoförünün kullandığı bir arabaya binerek stüdyoya yollandı. Saç biçimi ve makyaj denemeleri yapılacaktı. Conrad'ı görmedi. Becerikli delikanlılar ele almışlardı onu. Ayıktı ama birden ulaştığı başarı başını döndürmüştü. David eskisi kadar çekici görünmüyordu artık. Soğuk bir tavırla, «Ne var? Ne istiyorsun?» diye sorarken birden heyecanlandı. «Hey, gazetelerde çıkan resimlerimi gördün mü?»

David kızın peşinden eve girdi ve hemen kendine bir içki hazırlamaya koyuldu. Claudia bir dakika önce takındığı soğuk tavrı unutmuş, oradan oraya zıplayarak heyecanla anlatıyordu. Ne de olsa David başka bir kadının malıydı ve ona gelmişti çünkü.

«Bu gece yemeğe çıkaracağım seni. Nereye gitmek istersin?»

Claudia güldü. «Eeee, tabii! Birden yıldız oldum diye benimle görünmek istiyorsun ar-

tık! Karını düşünmüyor musun bu gece? Casuslarından biri bizi görebilir diye kaygılanmıyor musun?»

«Artık karımı düşünmene gerek yok. Ayrıldım ondan.»

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Bir süre sonra, kız David'e sokularak dudaklarını uzattı. Uzun uzun öpüştüler. «Karını benim için mi bıraktın yoksa?»

«Senin için, evet.» David ellerini kızın sırtından aşağı indirip kıcını okşadı. «Dün gecedен sonra senden ayrı kalamayacağıma karar verdim. Sen o aptalca striptiz numarasına kalkışıp onca erkeğin karşısında çıplak kalırsın ha! Sabah gazeteleri görüp de olayı öğrenince karar verdim. Ya birlikte yaşarsınız, yahut bu kızı unutursun dedim kendi kendime. Linda'ya da söyledim. Boşanmak istiyorum dedim açıkça. Sonra da sana geldim.»

Claudia duyduklarına inanmakta güçlük çekerken, başını sağdan sola sallayıp duruyordu. «Benim için karını bıraktın ha? Müthiş!»

David, kararlı bir sesle, «Onu boşayıp seninle evleneceğim,» dedi.

Claudia odada dolaşmaya başlamıştı. «Evlenmek istemiyorum ben. Yine de önerine teşekkür ederim. Heyy! Artık istediğimiz yere gidebilir, istediğimizi yapabiliriz ha? Harika!»

David de kızın peşinden gidiyordu. «Ne söylediğimi anlamadın mı? Seninle evleneceğim dedim.»

Güldü kız. «Benimle evlenmeni istemiyorum ki. Evlenmek zorunda değilsin.»

«Evlenmek istiyorum.» Claudia'ya sarılmış-

tı. Kız gövdesini sımsıkı saran turuncu bir pantolonla kazak, deri çizmeler giymişti. «Bak, dinle, tatlım. Bir noktayı iyice açıklamak isterim. Ben düğün çanları sahnesinde oynamaya niyetli değilim! Hiç ama hiç değilim! Onun için, çok büyük bir işmiş gibi, evlenelim, evlenelim deyip durma lütfen. Seninle evlenmek istemiyorum. Bağışmaya başlayacaktı neredeyse. David onun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayarak konuyu değiştirdi.

«Nereye gitmek istersin? Canının istediği herhangi bir yere gidebiliriz.»

Claudia turuncu bir kedi gibi gerindi. «Yorgunum ben. Giyinip sokağa çıkmak zoruma gidecek.»

Şaşırmıştı David. «Bir yere gidemiyoruz diye söylenip dururdun hep. Şimdi nereye istersen gidebiliriz diyorum, gitmek istemiyorsun.»

Claudia bir koltuğa çökerek bacaklarını yandan sarkıttı. «Şeker isterim diye ağlayan, eline bolca şeker verilince de kusuncaya kadar yiyen çocukları bilmez misin sen?» Kıs kıs güldü.

«Nedir bu tavrın, Claudia? Bugün senin için neler yaptığımı anlamıyor musun?»

Kız omuz silkti. «Neden benim için olsun? Bana sorarsan kendin için yapmışsındır. Nerede oturacaksın şimdi?»

«Bir kat tutacağım. O zamana kadar burada kalırım diye düşünmüştüm. Sonra ikimiz de oraya geçeriz.»

Claudia tırnaklarının sedefli cilasını inceledi. «Koskocaman bir teras katı mı?»

«Ne?»

«Tutacağın kat? Güze! bir teras katı tutar mısın?»

«Bilmiyorum. Ne önemi var ki? Sen öyle istiyorsan bir teras katı ararız.»

Claudia gülümsedi. Sonunda hoşnut olmuştu. «Evet, ben öyle istiyorum. Yarın hemen aramaya başlayabilir miyim? Burası iki kişi için yeterince büyük değil, çok sıkışacağız.» Kollarını erkeğe uzattı. «Suratsız davrandıysam kusura bakma. Bugün çok yoruldum.»

David kızın kollarına atıldı ve her zamanki gibi, bir anda isteklendiğini farkettil.

Claudia uzun uzun öptü onu; sivri tırnaklarıyla ensesini okşayarak, dilini dişlerinin üstünde gezdirerek. David kızı yere yatırmaya çalıştıysa da o kendini kurtararak ayağa fırladı. «Şimdi olmaz, tatlım yemeğe gidelim, döndüğümüzde —bir düşün, birlikte dönebileceğiz!— bol bol zamanımız olacak.»

Pikabı çalıştırdı, odaya 'Stones' müziği yayıldı. Müziğe uyan hareketlerle kazağını çıkarıp attı, sonra da pantolonunu sıyırdı. Altından minik bir sutyenle beyaz çizmelerden başka bir şey çıkmadı.

David büyülenmişçesine izliyordu kızı. «Sen hiç don giymez misin?»

«Neden giyeyim?» Gülüyordu. «Çizgisi belli olursa güzelliğim bozulur. Seni sıkıyor mu bu? Senden başka hiç kimse hoşnutsuzluk belirtisi göstermemişti!»

Yatak odasına daldı. David banyoya dolan suyun sesini işitti. Kızın peşinden gitti. Claudia küvetin üstüne eğilmiş suya köpürtücü tozlar atıyordu. Sutyenini çıkarmıştı ama çizmeler ha-

la ayağındaydı. Adam arkadan sokularak ona sarıldı. Claudia hem gülüyor, hem de onun elinden kurtulmaya çalışıyordu. David de kızı bırakmadan soyunmanın yollarını araştırıyordu. Claudia birden kayarak banyoya devrildi. Gülmekten kırılıyordu artık. Köpüklerin içine gömülmüş, sıırılsıklam olmuştu. Çizmeli ayaklarını küvetin kenarından dışarı sarkıttı. David hızla soyunarak onun peşinden banyoya daldı. Suları taşırmıştı girince.

«Burada oturmak çok eğlenceli olacak,» diye mırıldandı.

13

Yatak odasına gün ışığı dolmuştu. David'in uyuması olanaksızdı artık. Yatağın yarısından fazlasını kaplayan Claudia uykudaydı. Perdeler kapatılırsa uyuyamadığını ileri sürüyordu o. Bu yüzden de, David her sabah çok erken saatte uyanıyordu. Saatine baktı, altı buçuk. Dörtte yatmışlardı. Yorgundu, akşamdan kalmaydı, berbat bir durumdaydı. Artık perdeleri çekse de olmazdı, çünkü bir daha uyuyamayacağını biliyordu

Yatak odası da berbat bir durumdaydı Claudia sırtından çıkardığı her şeyi bir yana atıp öylece bırakıyordu. Onun için de sabahları, bir önceki gün yere fırlattığı şeylerin arasından dolaşmak zorunda kalıyordu insan.

Garip, diye düşündü, altı ay içinde hayatım ne kadar değişti.

Kıza aldığı yeni tuvalet yatağın ayak ucunda, buruşuk bir yumak halinde duruyordu. Pilili kırmızı şifon. Claudia tuvaleti Bond Street'teki bir mağazada görüp beğenmiş, David de ertesi gün kıza sürpriz yapmıştı. Yüz elli sterline patlayan bir sürpriz. Eğilip kırmızı şifonu yerden kaldırdı. Claudia gece bir bardak şarap dökmüştü üstüne. Islanan yer buruşmuş ve lekelenmişti.

Yatak odasından geçilen yeşil mermer banyo da darmadağınktı. Küvet boşaltılmamıştı, kirli, soğuk suyla doluydu. Her yanda koku şişeleri, boyalar, krem kavanozları, taraklar. Lavabonun deliğine düşen sabun, altın yaldızlı musluktan damlayan suyla erimiş, delik, saç kılları ve sıcak sabun parçalarıyla tıkanıp kalmıştı. Pislik temizlense ev gerçekten çok güzel olacaktı. Tam Claudia'nın gönlüne uygun bir yerdi; Kensington'daki yeni bir apartmanın teras katı. Çok pahalıydı gerçi. Kira altından kalkılacak gibi değildi ama Claudia evi çok seviyor, başka bir yere taşınmak istemiyordu.

David küvetin içindeki kirli suyu boşalttı, yerdeki havluları topladı. Bu kız biraz daha düzenli olsa çok sevinecekti. Gelgelelim Claudia için olanaksız görünüyordu bu. Oysa Linda evinde en ufak bir dağınıklık bırakmazdı. Duvarları mermer ve aynalarla kaplı küçük antreden geçerek mutfığa girdi. Burada kirli kahve fincanları, bulaşık tabaklar, ortalığa pis bir koku yayan dolu tablalar.

Neyse ki günlerden cumaydı. Yeni hizmetçi işe başlayacaktı o gün. Son hizmetçileri onların evli olmadıklarını öğrenince hışımına çıkıp git-

misti. Bir de pusula bırakmıştı giderken. «Ben bu pisliğe katlanamam.» David, kadının Claudia'nın pasaklılığından söz ettiğini sanmıştı ama kapıcı işin aslını açıklamıştı sonradan.

Zehir gibi bir çay yapıp iki dilim ekmek yakmayı başardı. Claudia'nın son zamanlarda edindiği teriye cinsi köpek koşarak mutfağa daldı. Sokağa çıkmak istiyordu herhalde. Geceleri genellikle yataklarında yatıyordu o da. Battaniyelerin altına girmeyi de biliyordu. Köpekden nefret ediyordu David. Küçük köpeklerden nefret ederdi.

Sağı solu koklayan hayvanı mutfakta bırakıp yemek odası ve salon olarak kullanılan geniş alana geçti. Burası evin en güzel yeri idi. Bir duvar yerden tavana kadar camdı ve kapı, çiçeklerle, bitkilerle dolu olan terasa açılıyordu. Bir duvarı da mermerdi. Öbür duvarlar aynalarla kaplıydı. Ne var ki orası da korkunç bir karışıklık içindeydi. Gece yemeğe çıkmadan önce arkadaşlarla içki içilmişti orada. Her yanda içki bardakları, dolup taşan tablalar, oraya buraya dökülmüş fındık fıstık kırıntıları, dergiler, Claudia'nın fotoğrafları, yerlerde minderler. Şükür ki her yer temizlenecekti o gün.

Kapıya giderek gazeteleri aldı, kendi Times'ıyla Guardian'ını, Claudia'nın istediği sinema, tiyatro ve moda dergilerinin arasından çekip ayırdı.

Çayını içti, çay çok buruktu; ekmeklerini yedi, ekmekleri yakmıştı; kanlı gözlerle gazeteleri okudu. Biraz sonra giyinip işe gidebilirdi.

Linda erken uyandı. Güneş pırıl pırıldı. Çok güzel bir gün olacaktı.

Yalnız yaşamının küçük hazlarına varmaya başlıyordu yavaş yavaş. Yatakta tek başına yatıp istediği gibi yayılabilmek, istediği saatte uyuyup istediği saatte uyanabilmek, banyoya her istediği an girebilmek.

Kötü günler geçirmişti başlangıçta. Boşanmaya karar vermek çok güçtü. Çocuklarının babasız kalacaklarını düşünmek üzücüydü. Gelgeldim David'in evden ayrılır ayrılmaz Claudia'yla yaşamaya başlamış olması güç kazandırmıştı genç kadına. David'in bunu yapabilmesi çok gecikmeden karar vermesini sağlamıştı.

İyi bir hukuk firması bularak onlara başvurdu. Her şey çok kolaydı aslında.

Ve bugün mahkemeye çıkacak, yargıcın karşısında durarak olanları anlatacaktı. Gerekli kanıtları sağlamak için bir özel dedektif de hazır bulunacaktı duruşmada. Avukatı uzun boylu, yakışıklı, anlayışlı bir adamdı. Herhangi bir aksaklık çıkmayacağına emindi. David kendini savunmayacaktı.

Kılığını dikkatle seçerek giyindi. Koyu kahverengi tayyör, alçak ökçeli pabuçlar, hafif bir makyaj. Aynaya bakınca görünüşünün istediği kişiliği yansıttığını farkettti. Yüzüstü bırakılmış bir kadın; üzgün ancak yürekli.

Çocuklar anneannelerinde kalıyorlardı. Tek başına kahvaltı etti. Rafadan yumurtasıyla kahvesini bitirirken çocuklarının orada olup da evi kahkahalarıyla şenlendirmelerini diledi.

Neyse ki mahkemeden çıkınca o da annesinin evine gidecek, haftasonunu orada geçirdikten sonra pazartesi günü hep birlikte döneceklerdi. Ev onun olmuştu artık. David para konusunda çok iyi davranmış, dostça bir anlaşmaya varmışlardı. Linda, çocuklarıyla kendini geçindirecek kadar para alabiliyordu kocasından.

David her hafta çocuklarını görmeye geliyordu; ya cumartesi ya pazar. Linda onu görmekten kaçınmıştı hep. Son üç ay içinde yalnızca bir tek kere, avukatın yazıhanesinde görüşmüş ve para konularıyla ilgili anlaşmayı konuşmuşlardı.

David'in çocukları görmesi konusunda tek bir koşul ileri sürdü. Ne olursa olsun, kızı ve oğlu Claudia'yla ilişki kurmayacaklardı. David bu isteğe karşı çıkmadı.

Kahvesini bitirdi. Biraz sonra avukatıyla buluşup mahkeme gitmek zorundaydı.

Claudia'da on birde uyandı. Biri kapıyı çalıyordu. Dudak boyası, tırnak cilası, rimel ve fondöten lekeleriyle kaplı saydam pembe sabahlığına sarınarak sersem sersem kapıya yöneldi.

Kısa boylu tıknaz bir kadın duruyordu karşısında. «Adım Bayan Coob,» diye açıkladı. «İş kurumundan yolladılar beni.»

Claudia, «Gelin, Bayan Coob,» dedi esneyerek. «Korkarım içerisi bir felaket ama hiç kuşku yok ki siz altından kalkarsınız.»

Kadını mutfığa götürerek musluğun altındaki dolaba işaret etti. «Ne ararsanız orada bulacaksınız. Kusura bakmayın, sizi yalnız bırak-

cağım. Dün gece çok geç bir saatda yattım da.»

Buzdolabından bir şeftali konservesi çıkararak tabağa boşalttı, pırıl pırıl bir gülüşle, «Kahvaltım,» diye açıkladıktan sonra salondaki dergilerini alıp yatak odasına döndü.

Bayan Coob çenesini kısarak çevresine bakındıysa da herhangi bir şey söylemedi.

Claudia yatağa döndükten sonra gazeteleri karıştırdı tembel tembel... En sevdiği gazete Daily Mail'di; sinema sayfası. O sayfayı büyük bir dikkatle inceleyerek Conrad Lee'yle ilgili bir haber olup olmadığına baktı. Gözleri parlamıştı. Conrad Lee'nin bazı sahnelerin çekimi için İsrail'e yaptığı yolculuğun sonuna geldiğini, film şirketinin çekimi bitirmek için hafta sonunda İngiltere'ye döneceğini açıklayan uzunca bir yazı vardı gazetede.

Yazının çevresini kırmızı kalemle çizerek menacerini aradı. Conrad'ın filminde oynayacağı sahneler çekilmemişti henüz. Çekimi iki gün sürecek olan rolünü oynamasına fırsat kalmadan işler biraz karışmış, filmciler önce İsrail'e giderek oradaki sahneleri çekmek zorunda kalmışlardı. Ne var ki gitmeden önce menecerine söz vermişlerdi: Döner dönmez onun sahnelerini çekeceklerdi.

Güzel haberi menacerine de ulaştırdı. Adam hemen harekete geçeceğini bildirdi. Claudia tembel tembel gerindi. Şu son aylar oldukça eğlenceli geçmişti ama David biraz sıkılmaya başlıyordu artık. Teras katı harikaydı gerçi. Apartman katlarının en güzellerinden! Bütün arkadaşları etkilenmişlerdi. Bir sürü resim çektiymişti burada. Dergilerin birinde, genç manken ve oyuncu Cla-

dia Parker evinde dinlenirken yazılı bir resmi çıkarsa çok seviniyordu.

Giles da o gün saat ikide gelecekti. Amerikalıların erkekler için yayımladıkları dergilerden birine onun fotoğraflarını gönderecekti Giles. David'in geç saatlara kadar çalışmasını diledi. Giles'i hiç sevmiyordu o. Bir zamanlar delikanlıyla düşüp kalktığını bilmediği halde. Hele çıplak resimler çektireceğini haber alsaydı çok kızardı; o bakımdan çok geri kafalıydı. Amerikan dergisi fotoğrafçıya da bir sürü para veriyordu, ona da. Ayrıca, vücudunu göstermek hiç ağır gelmiyordu Claudi'ya. Göstermeye değecek bir vücudu vardı.

Esneyerek arkasına yaslandı. Biraz sonra kalkıp hazırlanmak gerekecekti ama o zamana kadar dinlenebilirdi.

David bürosuna girdiğinde yorgun ve suratsızdı. Sekreteri kaygılı bir yüzle karşıladı onu. «Ah, Bay Cooper, amcanız hemen sizi görmek istiyor. Sekreteri telefon etti, gelir gelmez oraya gitmenizi rica ediyorlar.»

Yine ne olmuştu acaba? Ralph Amca iyi haber vermek için çağırmazdı insanı. Linda'dan ayrılmasını da hiç hoş karşılamamıştı. Yahudi dini boşanmayı asla hoş görmezdi ve canı istediği zaman çok dindar kesilirdi Ralph Amca.

Antika eşyalarla döşenmiş bürosunda ufak tefek, dazlak kafalı bir akbaba gibi bekliyordu. Penny adındaki iri gözlü, sarışın sekreteri David'i içeri alıp çıktı. Şirketteki tek güzel sekreter oydu. İşini bilirdi Ralph Amca.

David girince, «Günaydın,» diye homurdandı. «Geç şöyle... geç otur. Fulla Fealth Fasulyaları işini konuşacaktım seninle.»

«Onların reklam işlerini biz yapmıyoruz artık.»

«Biliyorum. Bildiğim için çağırdım seni.» Müşteriyi neden kaybettiklerini uzun uzun açıkladı. David son zamanlarda pek büyük bir hevesle çalışmıyordu. Hep yorgun görünüyordu, sağlığı bozulmuştu belki. David'in işinin altından kalkamadığını söyleyecekti nerdeyse.

David dikkatle dinleyerek amcasının her sözünü inceledi. Çünkü Ralph Amca söyleyeceğini hep dolambaçlı yollardan açıklardı. Söylemek istediği şeydu aslında: «Bütün gece ateşli bir karıyla güreştiğin için ayaklarını sürüyerek gelme buraya. Ya kışını kaldır ve çalış, ya defol git.» Söylevine son verirken, Fulla Health Fasulyaları şirketinin sahibi Bay Taylor'ın bir gece daha kentte kalacağını, onlarla çalışmamak konusundaki kararını bir kere daha gözden geçirmeyi kabul ettiğini de açıkladı.

«Adamı bu gece yemeğe çıkar,» dedi. «Fasulyalarını reklam etmek için neler tasarladığınızı anlat. İyice ballandır. Herife bolca içki içir, eğlenmesini sağla. Bir bara gidin, konsomatrislerden birini ayarla ona. Ne yaparsan yap ama adamı mutlu et. O işi kaybetmek istemiyorum.»

«Peki efendim.»

David yerinden kalkıp dışarı çıktı. Penny dışarıdaki masasına oturmuş, bacak bacak üstüne atıp yayılmıştı. David'e bakarak gülümsedi. Saf saf bakan mavi gözlerinde açık bir çağrı vardı. David, bu kız gerçekten o ihtiyar akbabayla yatıp

kalkıyor olabilir mi, diye düşündü. Şirketteki söylentilere bakılırsa öyleydi. Şunun bir tadına bakarsak Ralph Amca'ya da nanik yapmış sayılırız, dedi kendi kendine. Kızın masasının üstüne eğilerek, «Seni hep burada mı göreceğim?» diye sordu. «Başka bir yerde görüştüğümüzü hiç hatırlamıyorum.»

Penny ağzını açmış karşılık vermeye hazırlanıyordu ama masasındaki zil çalınca yerinden fırlayarak patronuna koştu. Ralph Amca yeğeninin sekreterine asılabileceğini hesaplamış, onu kendi bürosunun güvenliğine sığınmaya çağırıyordu!

David, çıktığından da asık bir yüzle döndü odasına. Odasına ve uzun etekler giyen, hiç memesi olmayan, fareye benzeyen, solgun yüzlü sekreterine. Kadın ona çalgıncasına tutulduğunu gizlemeye çalışır, bu yüzden de büsbütün göze batardı.

Patronu girince, «Her şey yolunda mı, Bay Cooper?» diye sordu.

«Evet.» David sıkıntıyla masasının başına geçti. Fulla -Beans Fasulyaları'nın sahibi Bay Taylor'ı gezdirip eğlendirmek iç karartıcı bir iş olacaktı.

«Vah vah vah!» Sekreteri ellerini oğuştırmaya başlayacaktı neredeyse. «Tam da bugüne rastlaması!»

«Bugünün bir özelliği mi vardı?»

«Bugün sizin boşanma gününüz.» Gözlerini yere eğmişti. «Şey... yani...»

Öyleydi gerçekten. Büsbütün unutmuştu. Linda'nın bir yerlerde bir mahkeme salonuna girip onu boşayabileceğini düşünmek çok tuhaftı.

Onun orada bulunması bile gerekli değildi. David'e ters gelmişti bu.

Avukatı bir mektup yazarak duruşma gününün saptandığını epey bir süre önce bildirmişti. Formalite gereği, avukatı da orada olacaktı ama David'in gelmesi gerekli değildi.

Sekreteri huzursuz bir tavırla masanın yanında dikiliyordu. «Mutlu günü hatırlattığınız için çok teşekkür ederim. Bayan Field,» dedi.

Kıpkırmızı kesilmişti kadın. «Çok özür dilerim... Biliyorsunuz sanmıştım...» Sesi kısılmıştı. «Bir fincan kahve ister miydiniz acaba?»

«Çok iyi olur, Bayan Field.»

Bayan Field, minnetle ve ağlamaklı bir yüzle çıktı.

David, «Allah kahretsin!» diye homurdandı. «Hay allah kahretsin!»

Mahkeme salonlarının önündeki hol büyüktü, yüksek tavanlıydı, korku vericiydi. Her yanda uzun koridorlar ve merdivenler, sağa sola seyirten insanlar görölüyordu. Genel olarak, hüzünlü bir hava vardı içeride.

Linda'nın başvurduğu hukuk firmasının temsilcisi genç kadını kolundan tutarak bir takım merdivenlerden çıkardı, sonra da eski çağlardan kalma bir asansöre soktu. O yapıda, bir yerden bir yere gitmek epey zaman alıyordu.

«Sizin davanıza öğleden önce bakılacağını umuyorum,» dedi. «Sanırım öyle olacaktır.»

Linda sinirli bir havayla sordu: «Çok uzun sürer mi?»

«Pek uzun sürmez. Durum çok açık. Hiç uzun sürmez sanıyorum.»

Uzun bir koridora ulaşmışlardı. Duvar bo-

yunca dizilen sıralara bakan Linda orada beklemek gerekeceğini anladı. Epey kalabalıktı koridor; bekleyenlerin arasında siyah cüppeli, beyaz peruklu avukatlar da vardı. Hukuk firmasının temsilcisi, «İşte, avukatınız da burada,» dedi.

Bay Brown (seçkin kişi) görünüşünde, güneş yanığı, uzun boylu bir erkekti. Karşısındakini yatıştıran hipnotize eden bir sesle konuşuyordu. Linda'ya yönelteceği soruları da açıkladı kısaca. Genç kadın hasta gibi hissediyordu kendini. Her şey çok iğrençti. Midesi bulanmaya başlayınca, acaba yakınlarda bir tuvalet var mıdır diye düşündü. Oraya gidip kendini bırakmak, bayılarak yerlere uzanmak bir kurtuluş olabilirdi.

«Sıra bize gelmeden salona girip bir iki boşanma davasını izlese iyi olacak sanırım. Duruşmaların nasıl ilerlediğini görmüş olursunuz.»

Linda ses çıkarmadan başını salladı. Hiçbir özelliği olmayan bir kapıdan geçip hiçbir özelliği olmayan bir odaya girdiler. Genç kadın düşkünlüğüne uğramıştı. Kafasında canlandırdığı büyük, görkemli mahkeme salonu imgesine hiç benzemiyordu burası. Dinleyicilere ayrılmış altı sıra, yargıcın oturduğu yüksekçe bir kürsü, yerden bir karış yüksekte olan tanık yeri. Küçük, basit bir oda. Korkunçtu. Herkes omuz omuza, burun buruna duruyordu. Bir evin oturma odasını bir günlüğüne mahkeme salonu yapmışlardı sanki.

Bir sıraya ilişti. Tanık yerinde ufak tefek bir adam duruyor, sorulan sorulara karşılık veriyordu.

«O gün, karınızla Bay Jackson arasında cinsel bir ilişki olduğunu biliyor muydunuz?»

«Evet, efendim.»

«Eşyalarını toplayıp evi terkettiği gün müydü bu?»

«Evet, efendim.»

«Evliliğinizden olan Jennifer ve Susan adlarındaki çocukları size mi bıraktı giderken?»

«Evet, efendim.»

Böyle sürüp gitti. Ufak tefek adam peş peşe sorulan sorulara anlamsız bir yüzle karşılık veriyordu.

Yargıçsa gerçek bir bilge tavrıyla oturuyor, başını sallayarak bakarken bir baykuşu andırıyordu. Sorgu bitip de kanıtlar sunulunca, mırıltı denebilecek kadar alçak sesle söylendi.

«Boşanma isteği kabul edilmiştir. Çocuklar babada kalacaklardır. Bundan sonraki davacıyı getirin lütfen.»

Anlamsız bir yüzle oturan adam gülmeye başlamıştı ansızın. Sırtını dikleştirdi, büyük bir mutluluk içinde salondan çıktı.

Ondan sonraki davacı renksiz, cansız, aşağı tabaka Londra'lıların şivesiyle konuşan bir kadındı. Joe'yu — kadınların karşı koyamadıkları seks düşkünü kocasını — boşamak istiyordu. Linda, haksızlık bunda, diye düşündü. Suçsuz olanlar biziz ve biz bu çirkin odada durup hayatlarımızın en gizli yanlarını açıklamak zorunda kalıyoruz.

Davacı kadının avukatı soruyordu; «Karı koca ilişkiniz başlangıçta normal miydi? Yeterli oluyor muydu?»

— 149 —

Renksiz sarışın, «Hem de nasıl!» diye karşılık verince, odanın ucundan, bastırılmaya çalışılan çapkın bir kahkaha yükseldi.

Sonunda sıra Linda'nın davasına geldi. Genç kadın titreyerek duruyordu davacı yerinde. Herkesin omuzunun dibinde olduğunu hissederek dehşete kapılıyordu. Dinleyicilere kızıyordu. Bunların gözlerini dikip bakmalarına, kulak kesilerek dinlemelerine neden izin veriliyordu sanki? Haksızlıktı bu. Yemin ettikten sonra sorulan sorulara karşılık vermeye başladı. Dosdoğru önüne bakarak, kısık, boğuk bir sesle konuşuyordu. Yargıç kendisine sunulan belgeleri kısaca inceledi. Linda'nın avukatı, aslında gerçekleri ortaya koyan, evet diyerek yanıtlayabileceği sorular soruyordu boyuna. Sonunda, soracak başka sorusu olmadığını bildirdi.

Yargıç gözlüklerini düzeltti, Linda'yı birkaç saniye süreyle süzdükten sonra, «Boşanma isteği kabul edilmiştir,» dedi. Çocuklar annenin yanında kalacak, nafaka konusu yargıcın odasında konuşulup karara bağlanacaktır.»

Bitmişti işte. Kendinde bir sersemlik hissediyordu Linda. Avukatı yanına gelip kolunu tuttu. «Kutlarım,» diye fısıldadı.

Giles gecikmişti. Her zaman gecikirdi zaten. Geldiğinde her yanından fotoğraf makineleri sarkıyor, çok yorgun görünüyordu. «Bana hemen okkalı bir kahve ver,» dedi. «Korkunç bir sabah oldu! Saatlardır ormanda sütyen resmi çekiyorum!»

Bir koltuğa çökerek bacaklarını odanın orta-

sına uzattı. «Bu ev gerçekten bitirim. O herife katlandığına değecek neredeyse.»

«Neredeyse ha?» Claudia büyük bir ustalıkla boyanmıştı. Çok açık renkte mat bir fondöten, nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan bir allık, kahverengine kaçan açık bir dudak boyası ve gözlerini çok iri gösteren bir göz makyajı.

«Evet, neredeyse dedim. Herif çok hıyar be kızım. Sen de çok güzel olmuştun. Bu resimleri gece çekebilseydim keşke. Kaça kadar çalışabiliriz?»

«Efendim eve gelinceye kadar herhalde. Ne kadar kıskanç olduğunu bilirsin. Beşte bir telefon eder, saat kaçta döneceğini öğrenirim.»

«Terasta çılgınca bir şeyler çekmek istiyorum. Ön planda sen, arkada Londra'nın silueti. Saçlar falan uçuşacak... Anlarsın işte.»

«Tamam, güzel olacak.» Pembe bir gömlek, altın tokalı kemerli göbeğinin üstünden geçen pembe bir pantolon ve beyaz çizmeler giyyordu Claudia.

Fotoğrafçı, «Kılığın çok iyi,» dedi. «Böyle başlayalım, azar azar çıkarırsın.»

Kız, «Anlat,» diye mırıldandı. «Aşk hayatın nasıl gidiyor? O sıska mankenle mi geziyorsun hala?»

«Evet. iki haftada bir ayrılıyoruz ama bir süre sonra birbirimize dönüyoruz yine.»

«Elime aldığım her derginin kapağında onu görüyorum. Şaşılabacak şey doğrusu. Çünkü aslına bakarsan o kadar güzel sayılmaz. Yalnız çok fotojenik.»

«Öyle. Suratı fotoğraf makinesi için yapılmış sanki. Fotoğraf makinesini gördü mü birden

canlanıyor, aydınlanıyor. Yoksa durgun bir yüz. Bizim aşkımız neden sürüyor bilir misin? Karı aslında benim makinemle düzüşüyor çünkü. Sonunda ortaya çıkan ürün de müthiş oluyor. Adım dillerde geziyor artık. Onun resmini çektim mi kötü bir şey çıkması olanaksız.»

Telefon çaldı. Claudia'nın menaceriydi arayan. Çok heyecanlıydı, gülüyordu. Evet, haber doğrudu. Filmciler hafta sonunda dönüyorlardı gerçekten. Claudia'ya ertesi hafta iş düşecekti herhalde.

«Yönetmen bugün geliyor,» dedi. «Ondan kesin bir gün almaya çalışacağız.»

«Harikal» Çok sevinmişti Claudia. Altı aydır bu günü bekliyordu.

Telefonu kapatınca, Giles, «İş başına, tatlım.» dedi. «Yoksa uyuklamaya başlayacağım.»

Üç ayrı fotoğraf makinesi kullanıyor ve çok hızlı çalışıyordu. Kendini işine veriyordu bütünüyle. Yaptığı işin bir parçası oluyordu. Claudia da fotoğraf makinesinin önüne geçince çiçek gibi açılıyordu tabii. Dudaklarını sarkıttı, gülümsedi, dişlerini göstererek kaplan gibi hırladı; çocukça bir saflıkla aralanan dudakları pırıl pırıl, iri gözleri baştan çıkartıcıydı. Pembe gömleğin düğmelerini açtı. Altına bir şey giymemişti.

Bir süre sonra, «Gömleği çıkar,» dedi Giles. «Kollarını memelerinin önünde kavuştur. Tamam! Çok iyi! Şimdi hırlarcasına bak bana. Çok güzel! Bir bacak biraz kıvrılsın, şaşkın şaşkın bak. Harikal Şimdi ellerinle ört memelerini. İri gözlü bebekler gibi bak. Nefis!»

Resim çekiyordu peş peşe. «Çok güzelsin, bebek! Şimdi bana arkayı dön ve başını hızla çe-

vir. Saçlar savrulsun! Tamam! Müthiş! Hey, dinle bak! Islanmaya razıysan çok güzel bir şey çekebilirim. Gömleği giy, hortumu tutacağım üstüne! Çok etkileyici bir resim olacak.» Çiçeklerin sulanmasında kullanılan hortumu alarak suyu açtı. Claudia hem kıkır kıkır gülüyor, hem çığlıklar atıyordu. «Ay! Dur! Çok soğuk.» Giles hortumu elinden atıp makinesine sarıldı.

Haklıydı. Gerçekten etkileyici bir görünüm elde etmişti. Islak giyecekler iyice yapışmıştı. Claudia'nın tenine. Sertleşen göğüsbaşları rahatça görülüyordu.

Terasta bir saat kadar çalıştıktan sonra, «Harika!» dedi Giles. «Artık içeri girelim, tatlım. Buradakiler nefis olacak.»

Makineleri yüklenerek kızın peşinden banyoya girdi. O ıslak giyeceklerini çıkarıp saçlarını iki tokayla ensesinde toplarken her hareketini izledi. Claudia düşün altına girmişti. Su damlaları tenine değip minicik dereler gibi akarken gövdesi pırıl pırıl parlıyordu. «Başını arkaya at,» dedi Giles. «Gözlerini kapa ve suyun altında dur. Harika! Kollarını başının arkasında kenetle. Tamam, şekerim, çok güzel!»

Banyodaki işlerini bitirince, «Şimdi de yatak odasında birkaç poz çekelim,» dedi Giles. «Ondan sonra tamam.»

Claudia tüylerle bezenmiş siyah şifon sabahlığını giyip saçlarını omuzlarına döktü. Saydamdı sabahlık, gövdesini siyah bir sis bulutu gibi sarmıştı.

«Yatağın tam ortasına yat. Başını kaldır bir dizini kır. Hayır, bebek, sol dizini lütfen. Tamam... Dudaklarını ıslat ve gözlerime bak. Ha-

yır, çok sert bakıyorsun Şa'apılmış gibi bak.»

Bir iki poz çektikten sonra makinesini yere bıraktı. «Dinle... Bu resimlerin iyi çıkmasını gerçekten istiyor musun sen?»

«Elbette. Ne var? Ne oldu ki?» Doğrulup oturunca sabahlığın önü açılmış, kusursuz göğüsleri göz önüne serilmişti.

«Bakışlarında bir terslik var. Olmuyor. Fazla çaba harcıyorsun sanki. Gevşe biraz.»

Claudia gerindi. «Gevşeyebileceğim kadar gevşedim.»

«Evet, anlıyorum. Ben ne istiyorum bilir misin? Kaymağı az önce mideye indiren kediler gibi bakmanı istiyorum.»

«Kaymağı yedir öyleyse.»

«Hah, benim niyetim de oydu.»

Rahatça, kolayca, yaptıklarına önem vermezcesine seviştiler. Giles hemen kalkıp fotoğraf makinesine sarıldı. «Öylece kal! Tamam. Şimdi oldu işte. Şimdi otantik oldu.»

David saat beşte telefon etti. Fulla Fasulyaları sahibi Bay Taylor'ı gezdirirken Claudia'yı yanlarına alıp almayacağını düşünmüştü bütün gün. Sonunda almamaya karar verdi. O da gelirse müşteriden çok kızla ilgilenecek, bu da gece eğlencesini amacından saptıracaktı.

«Ne yapıyorsun, sevgilim?» diye sordu. Claudia kıs kıs güldü. «Hiç, yatıyordum.»

Gece konuk ağırlamak zorunda olduğunu açıkladı. «Zararı yok,» dedi Claudia. «Ben yapacak bir şey bulurum nasıl olsa.»

«Erken uyusan... Dönünce seni uyandırırım.»

Claudia bir kakhaha attı. «Hey, David, ken-

dimi evli karılar gibi hissettim birden. Yanında bir kız mı var yoksa? Bir yavru mu ayarladın kendine?»

«Rica ederim Claudia, aptallık etme.»

«Kızma, hayatım. Ben'im umurumda değil. Senin yaptığını ben de yapabilirim.»

«Beni dinle! İş yemeği diyorum sana. Sen kiminle ne yapmayı düşünüyorsun?»

Kız bir an duraladıktan sonra, «Amerikan Cumhurbaşkanıyla şa'apmayı düşünüyorum,» dedi.

«Ne?»

Claudia güldü. «Şaka ediyorum canım! Tamam, anladık. İnandım sana. Güzel bir yemek ye. Ben bir iki arkadaşı eve çağırırım herhalde. Burada oturup efendimizin dönmesini beklerim.»

David, «Sen bilirsin,» diye söylendi isteksizce. «Erken yatsan çok daha iyi olur ama...»

«Sen de babam gibi konuşmaya başladın haa!» Erkeğin sesini taklit ederek sürdürdü. «Erken yatsan çok daha iyi olur çocuğum!»

David duymazlıktan geldi. «Daha sonra bir daha ararım seni. Uslu dur.»

«Başüstüne, efendim. Başka bir emriniz var mıydı, efendim?»

«Hadi güle güle.» Telefonu kapamıştı adam. Kızın konuşması sinirine dokunmuştu. Claudia'yı hala kıskandığı için kızılıyordu biraz da. Eve konuk çağırmasına da kızmıştı. Fasulyacı Bay Taylor'a ateşli bir konsomatris bulup herifi erkenden baştan savmaya karar verdi, gömleğini değiştirip tıraş olmak için şirketteki özel banyosuna girdi.

Bayan Field kapıyı tıklatıp çekingen bir ta-

vırla aralayarak patronuna iyi akşamlar diledi. David de çıplak göğsünü göstererek ödüllendirdi kadını. Bayan Field kıpkırmızı kesildi. David sekreterinin kimseyle yatıp yatmadığını merak etti. Hiç erkek görmemiş miydi bu karı? Görmemişti herhalde, olacak şey değildi. Dizlerine kadar inen pembe donlar giyerdi. Steno almak için karşısına oturduğu zaman görmüştü donu. Ayrıca, pide gibi memeleri vardı. Pide gibi memeleri olan çirkin bir kızla kim yatarı? David bir gün çok çirkin bir kızla yatmıştı. Suratı sivilceli, şaşı gözlü çürük dişli bir kızdı ama onun bir memeleri vardı... David'in gördüğü en iri memelerdi. Bacakları da müthişti, yatakta da bitirimdi. Yine de yalnız bir kere yatmıştı kızla. O surat dayanılacak şey değildi.

Bay Taylor'la da bir kere tanışmıştı David. Orta yaşlıydı Bay Taylor; şişmanlamaya başlamıştı, kumral saçları epey seyrelmişti. Açılan tepesini örtmek için saçını arkaya tarayıp kafasına yapıştırıyordu. Kaba bir Lancashire şivesiyle konuşuyordu. Şişman bir karısı ve analarına benzeyen iki oğlu vardı. Sıkıcı herifin biri.

David adamı otelinin barında bulacağını söylemişti. Bay Taylor yalnızken bira içiyordu ama David gelir gelmez viskiye döndü. Müşteriye sevimli görünmeye çalışıyordu David. Gelgelelim Bay Burt Taylor'ın gözüne girmek için içkileri peş peşe yuvarlamak, açık saçık bekleneni yapmaya çalıştı, Burt de coşkun kahkahalarla karşılık verdi. Arada bir göz kırparak dostluk gösterilerinde bulunuyordu. Yemek yiyecekleri lokantaya gitiklerinde David yolu tutmuş, Burt da çoktan olmuştu. Sarhoş olmuştu yani.

David arada bir işten söz etmek istiyordu ama Burt o konuyu da karı kız lafına getirmeyi büyük bir ustalıklı becerdi. Reklamcıların ellerinden sürüyle yavru geçtiğine emindi, David de işi dolayısıyla ne ateşli fıstıklar tanımişti kimbilir.

«O küçük mankenler, fotomodeller,» dedi. «İşe alınmak için seninle yatıyorlar tabii. Öyle değil mi?» David karşı çıkmadı.

Sonunda kol kola girip yalpalayarak ayrıldılar lokantadan. Burt eski şarkılar mırıldanıyordu. David adamın sırtına bir şaplak indirerek, «Hadi, öyleyse bir yerlere gidip eğlenelim,» dedi.

Aşırı boyalı, yorgun konsomatrisler ve zamparalık etmek hevesine düşen neşeli taşralılarla dolu olan pahalı bir pavyona gittiler. Şefgarson —kaypak tavırlı, yakışıklı bir Kıbrıslı— masalarına sokuldu. Pek cici, pek nazik iki bayanla dostluk kurmak isterler miydi acaba?

Burt, «Elbette isteriz,» diye gürlledi. «Yalnız dikkat et, pek de nazik olmasınlar!» Kahkahaları ortalığı çınlatıyordu.

Kızlar bir iki dakika sonra geldiler. Biri etine dolgun, uzun boylu, kızıl saçlı, otuz yaşlarında bir kadındı. Yeşil kadife tuvaleti askısızdı. Öbürü ufak tefek, biraz da çekingen görünüşlüydü. Tuvaletinin yakası etsiz göğüslerini hemen tümüyle göz önüne serecek kadar açık olduğu halde, utangaç bir havası vardı. İkisi de David'e sırnaştılar ama o izin isteyerek masadan kalktı. Claudia'ya telefon edeceğini hatırlamıştı. Telefonda ayık görünmeye çalışıyordu. Gelgelelim karşıdan gelen gürültü ve müzik sesi öyle kor-

kunçtu ki konuşmayı olanaksız kılıyordu neredeyse. Bir erkek açmıştı telefonu. Kimliği bilinmeyen erkek biraz beklemesini istedi ve gitti. Claudia'yı aramaya gitmişti o gizemli ses.

David almacı sımsıkı tutarak bekledi. Ansızın kapıldığı korkunç öfke kanındaki alkolü dışarı atmıştı sanki. Damarlarındaki zonklama içtiklerini dışarı pompalıyordu. Claudia telefona geldiğinde neredeyse ayık sayılırdı.

Kız, «Mer'aba, tatlım,» diye mırıldandı. Sesi kumru sesini andırıyordu. «Neredesin sen? Ben çok eğleniyorum. Burada bir parti oluverdi birdenbire.»

«Telefona çıkan kimdi? Kim var orada?»

«Amaan, ne bileyim canım! Bir sürü insan var. Hadi, gecikmeden gel sen de! Hadi, hayatım.» Telefonu kapadı.

David bir iki dakika telefon kulübesinde durdu, sonra da Burt Taylor'dan bir an önce kurtulmaya karar vererek masaya döndü. Hesabı David ödeyeceği için Burt şampanya ısmarlamıştı tabii. İki kadını iki yanına almıştı ve son derece mutlu görünüyordu.

David en iyisi şu kızıl saçlı yosmayı bir yana çekerek Bay Burt Taylor'ı hiç gecikmeden onun başına sarmak, adamı bir an önce evine götürmek, diye düşündü. Burt Taylor'ın kızıl saçlı yosmayı daha genç olan zayıf kıza yeğlediği kolayca anlaşılıyordu.

Güney Amerika'dan gelme döküntü bir orkestra vardı pavyonda. Kızıl saçlı kadına eğilerek, «Dansedelim mi?» diye sordu. Ucuz bir koku sürünmüştü kadın, kokudan yanına varılmış-

yordu. Dansederken de karnını erkeğin karnına dayıyordu.

David onu kendinden biraz uzaklaştırmayı başarinca. «Bana bak,» dedi. «Açıktan birkaç sterlin kazanmak ister misin bu gece?»

İlgilenmişti kadın. David önerisini açıkladı. Pazarlık ettiler, anlaşıp masaya döndüler. Masaya varmadan önce parayı kadının eline sıkıştırdı.

Burt Taylor biraz sıkkın görünüyordu. David'i bir yana çekerek, «O kıza senden önce ben göz koymuştum, arkadaş,» dedi. «Siska kızı istemem.»

David gülümsedi. Kolay olacaktı bu iş. «Hiç merak etme,» diye mırıldandı. «Kızın akli da sende.»

«Eh!» Çapkın bir gülüşle gülüyordu Burt. «Öyleyse burada oyalanmaya gerek kalmadı.»

David, yarım saat sonra evde olabilirim,» diye düşünerek Burt'un omuzunu okşadı. «Ben hesabı isteyeyim.»

Linda mahkemenin kapısında gazetecilerle, fotoğrafçılarla karşılaştı. Öbür kadın'ın Claudia Parker olması boşanmayı ilgi çekici bir haber haline getirmişti.

Foto muhabirlerinden biri, «Buraya kadar mısınız?» diye seslendi. Linda adımlarını açarak hızla yürüdü. Avukatı kolundan tutuyordu. Fotoğraf makinelerinin çıtırtıları işitildi.

«Ne istiyorlar bunlar? İnsanı rahat bırakmazlar mı? Ben önemli bir kişi değilim ki.»

Avukat geçen bir taksiyi durdurarak kadını

bindirdi. «En iyisi buradan uzaklaşmanız. Ben sizi ararım. Bir kez daha kutlarım.»

Linda yalnız kalacağı anı geciktirmeye çalışarak, «Sizi bir yere bırakabilir miyim?» diye sordu.

«Hayır, sağolun. Bürom şuracıkta biliyorsunuz, Güle güle, Bayan Cooper.» Yürümeye başladı, taksi de yola koyuldu.

Şoför, «Nereye gideceğiz, bayan?» diye sordu. Linda büyük bir sersemlik içindeydi. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki düş gördüğünü sanıyordu. Şoför biraz sabırsızlanmıştı. «Bayan nereye gideceğimizi söyley misiniz?»

Doğruca istasyona gitmek istemiyordu Linda. Yarım saat kadar bir yerde oturup bir içki içebilirse biraz gevşerdi belki. «Dorchester'a, lütfen,» dedi.

Bar, çoğunluğu iş adamlarından oluşan müşterilerle doluydu. Bir köşede boş bir masa buldu, bir şeri ısmarlayarak içkisinin tadını çıkarmaya çalıştı. Öğle yemeğini de orada yemeğe karar vermişti. Özgür olmanın tadını çıkaracaktı. Füme som balığı, böf strogonof ve şantiyeli çilek yiyecek, belki şampanya bile ısmarlayacaktı.

«Vay vay, Linda Cooper değil mi bu?» Linda başını kaldırıp baktı, bir iki saniyelik bir şaşkınlığın ardından, «Jay!» diye haykırdı. «Seni tanıyamayacaktım az kalsın. Nerede yandın böyle?»

Yönetmen gülümseyerek masaya oturdu. «İsrail'deydim. Yeni döndüm. Aylardır görüşemedik. Nasılsın?»

«Çok iyiyim.» Linda da gülümsüyordu.

«David?»

«David'i bilmem. Yarım saat önce boşandık.»
Jay şaşırmişti. «Yaptın demek? O geceden ötürümü?»

«Evet, o geceden ötürü. Birlikte yaşıyorlar şimdi.»

«Bak hele sözünün erisin gerçekten.»

«Lori nasıl?»

«Lori çok mutlu. Texas'lı bir petrolcüyle evlendi. Adam her hafta iki vizon alıyor karısına. Onun için de çok mutlu.»

«Siz de boşandınız demek.»

«Evet. Yine boşandım ben. Amerika'da bu işler çok çabuk bitiyor. Nevada'ya gitti ve altı haftada boşandı. Hemen ertesi gün de bu milyonerle evlendi. Neyse ki benden nafaka ya da tazminat istemedi. Şansım varmış. İlk iki karıma para yetiştirmekte güçlük çekiyordum zaten.» Güldü. «Sen birini mi bekliyorsun?»

«Yoo.»

«Öyleyse benimle yemek yer misin?»

Linda gülümsedi. Jay'dan hoşlanıyordu. «Tabii, seve seve.»

«İyi.» Ayağa kalkmıştı adam. «Ben bir iki şeyi ayarlayayım, hemen dönerim.»

O gidince Linda pudrierini çıkardı hemen. Yüzünü inceleyip dudak boyasını tazeledi. Keşke biraz daha şık, biraz daha boyalı olsaydım diye düşündü. Mahkemeye gideceği için gösterişsiz bir kılık seçmişti özellikle. Jay çok yakışıklı bir adamdı. David'den ayrıldığından beri tek bir erkekle, tek bir gece gezmışti Linda. Hem avukatının uyarısından ötürü, hem de herhangi bir erkeğe ilgi duymadığından. Paul olayı da sarsmıştı

onu. Evde oturmayı ya da evli arkadaşlarına uğramayı yeğliyordu. Onu gece gezmesine götüren erkekten de hiç hoşlanmamıştı. Üstelik herif onunla yatmak istemişti hemen. Adamın konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla, dul kadınların gece gezmelerini yatakta bitirmeleri bekleniyordu.

Jay masaya döndü. «Tamam, her şey ayarlandı. Nerede yemek istersin?»

Bulundukları yerde kalmaya karar verdiler ve lokanta bölümüne geçtiler. Jay İsrail'de geçirdiği günlerle birlikte çalıştığı kişilerle ilgili eğlenceli şeyler anlatıyordu. Linda çok eğlenmişti.

Kahvelerini içerlerken kadının elini tutarak, «Hay allah,» diye söylendi. «Yalnızca bedeni değil, kafası da olan bir kadınla konuşmak ne güzelmiş. Seni çok beğeniyorum, Linda. Çok iyi bir kadınsın.» Linda sık sık gülüşle güldü. Jay' in onu çok (iyi) bir kadın olarak görmesini istemezdi. (İyi) kadın denince alçak ökçeli rahat pabuçlar giyen, hep hırkayla dolaşan anaç biri geliyordu akla.

Jay saatına bir göz attı. «Ohoo! Saat üçe gelmiş. Ben kaçmalıyım.» Hesabı istedi. «İstasyona bırakayım mı seni? Stüdyonun arabalarından biri dışarıda bekliyor.»

«Hayır. Yolunu çok uzatmış olursun. Ben bir taksi bulurum nasıl olsa.»

«Öyle istiyorsan peki. Ama seni taksiye bindirmeden bırakmam.»

Lokantadan çıkarak lobiye geçtiler. Orada bekleyen bir kadınla adam Jay'e selam verdi. Kadın uzun boylu, güzel bir sarışındı, erkek de kı-

sa boylu, tıknaz, kırmızı suratlı biri. Adam, «Öğle yemeğine gelemeyişinize üzüldük, Bay Grossman,» dedi. «Sizi müşterimizle tanıştırayım. Bayan Susan Standish.»

Bayan Susan Standish yönetmenin gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Küçük beyaz dişleri vardı ve gülünce büsbütün güzelleşiyordu. Jay de gülümsedi. Bayan Standish'i tepeden tırnağa süzerken gözlerinde beliren ilgi kıvılcımı Linda' nın dikkatini çekti. Jay uzun boylu sarışınlara tutkundu anlaşılan.

«Şimdi geliyorum,» diyerek Linda'yı kapıya çıkardı. Birlikte yemek yemeğe söz verdiği halde atlattığı anlaşılan çift hakkında hiçbir şey söylemedi. Kadının yanağını öperek, «Yine görüşelim, Linda,» dedi. «Ne zaman dönüyorsun sen?»

«Pazartesi döneceğim. Bu keyifli yemek için teşekkürler.»

Jay taksinin kapısını açmıştı. «Ben seni ararım öyleyse.»

Telefon çalınca Claudia yattığı yerden kalkmadan, tembelce uzanarak almacı kaldırdı. Kısa bir konuşma yaptıktan sonra gülerek kapadı.

«Yaşadık, tatlım,» dedi Giles'a. «Gönlümüzce eğlenebiliriz bu gece. Baba çok geç gelecekmiş.»

«Ne duruyoruz öyleyse? Bir parti verelim. Hemen telefona geç. Önce bakkalı ara ve içki getirt.»

Akıllarına geleni aramaya başladılar. Kimi çağırdıkları, neden çağırdıkları belli değildi. Gi-

les, «Kaçık bir kız vardı hani,» diyordu. «Dizlerinin üstüne kadar çıkan o korkunç çizmelerle gezerdi hep. Ufak tefek bir şey. Neydi adı?» O kızı aramaya başlıyor, onu bulmadan, çağırılacak altı kişi daha hatırlıyorlardı. Claudia gövdesine yapışan lame bir tulum giydi. Şaşırtıcı bir kılık. Giles onun yatağına uzanarak biraz kestirdi. Sonra da konuklar gelmeye başladılar.

David ikinci kez telefon ettiğinde parti iyice hızlanmıştı. Claudia dut olmuştu. Gelenlerin yarısını tanıımıyordu. Müzik öylesine gürültülüydü ki alt kattakiler üç kere telefon etmişlerdi. Ancak son arayışlarında telefona çıkan sosyete kızı öyle edepsizce konuşmuştu ki bir daha sesleri çıkmadı. Aynı sosyete dilberi salondaki kanepenin üstünde işsiz bir cam temizleyicisinin gönlünü ediyordu şimdi, herkesin gözü önünde.

Giles, «Parti bitirim,» dedi. «Baba gelince ne olacak?»

«Baba ya eğlenceye katılacak, ya da geldiği yere dönecek.»

«Hayatım! Beni çağırman ne büyük incelik!»

Claudia olduğu yerde dönerek konuşan kızı tanımaya çalıştı. «Shirley! Tatlım! Nasılsın?»

«İyiyim, şekerim. Çok iyiyim. Nefis bir tatil yapıp döndüm.»

«Şey nerede? Sayın... bilmem kim.»

«Onu savdım, şekerim. Şimdi nefis bir adam buldum. Dünyalar tatlısı! Bir görsen şaşıırırsın.»

«Bir içki alsana, hayatım. Sen de eğlenceye katıl. Bu gece bizim gecemiz...»

İspanyola benzeyen bir erkek arkasından

yaklaşıp beline sarılınca konuşmayı kesmişti. Claudia. Adam, «Sen çok güzel,» diyordu. «Ben seni yerim.»

«Eh,» dedi Shirley. «Seni emin ellerde bırakıyorum. Hadi, sonra görüşürüz.»

Adamla boğuşan Claudia'yı bırakıp yürüdü. Claudia ilk kez görüyordu bu delikanlıyı. «Beni rahat bırak, hayvan herif!» diye bağırdı. Çok güçlüydü adam. «Sen çok güzel,» diye söylendi övünçle. İngilizcesinin pek kıt olduğu belliydi. Claudia'yı kollarının arasına alıp öpmeye başladı. Kız, «Ağzın kokuyor!» diye bağırarak kurtulmaya çalışıyordu. Adam daha da sıkı sarıldı, bir kere daha öptü. David de o anda girdi eve. Eşikte kalmış, dehşete kapılmıştı. Claudia'yı ilk bakışta ayırt etti, odanın karşısına koşarak İspanyol delikanlıyı hırsla çekti. Sonra da adamın suratına iki yumruk indirdi. Delikanlı yere yığıldı. Burnundan kan boşanmıştı.

«Seni küçük şıfıntı!» diyerek elinin tersiyle Claudia'nın yüzüne de vurdu.

Olanları kimse farketmemişti. Patırdı korkunç, herkes sarhoştı.

David, «Bu insan artıklarını buradan çıkar!» diye hırladı. Claudia yanağını oğuşturuyordu. Gözleri iri iri açılmış ve yaşarmıştı. Canı yandığı için, başka bir nedenle değil. «Seni orospu çocuğu,» diye hırladı o da. «Nasıl vurursun sen bana? Hangi cesaretle?»

«Canımın istediğini yaparım. Satın almadım mı seni? Burasını boşalt diyorum!»

«Canın cehenneme be!» Claudia İspanyol delikanlının yanına diz çökerek onun kanlı başını kollarının arasına aldı.

«Seni uyarıyorum, Claudia, çok ileri gidiyorsun.»

Claudia bu sözleri duymazlıktan gelerek delikanlının başını okşadı.

David birkaç saniye öylece durduktan sonra, «Tamam!» diyerek yatak odasına yöneldi. Giles da çoktandır geciktirdiği orgazma ulaşmaya karar vermişti o anda. Ne yazık ki David'in yatağının ortasındaydı. David yüksek sesle sövdüyse de hiç umursamadı. Ancak altında yatan zenci kız cıyaklayarak yakınmaya başlamıştı. Giles işine baktı.

David dolabın üst raflarından bir bavul indirdi, giyeceklerini oradan buradan çıkararak yerleştirmeye başladı. Elinden geldiği kadar çok eşya sığdırmaya çalışıyordu bavula.

Zenci kızla Giles yatakta doğrulmuşlardı. Kız üstüne başına çekidüzen verirken, «Bazı insanlar da çok kaba oluyorlar,» diye homurdandı. «Paldır küldür dalıyorlar.»

Giles alaycı bir havayla eğilerek selam verdi. «Bu gösteri sona erdi, bundan sonraki gösteri saat dörtte.»

Odadan çıktılar.

David kapıyı kilitleyerek eşyalarını toplamaya girişti. Sonunda üç bavul doldurdu. Soğuk bir öfkeye kapılmıştı. Kapıyı açtı, bavullardan ikisini yüklenerek apartmanın girişine bıraktı. Parti son hızla sürüp gidiyordu. Üçüncü bavulu almak için döndü.

«Gülegüle, sevgilim!» Gürültüyü bastıran bir nara atmıştı Claudia. Salonun ucundan ona doğru geliyordu. Tulumunun önündeki fermuar neredeyse beline kadar açılmıştı. Göğüsleri hap-

sedildikleri yerden kurtulmaya çalışıyorlardı sanki. Saçı dağılmış, yüzüne kan bulaşmıştı.

«Çok güzelsin,» dedi David. «Neysen öyle görünüyorsun şu anda! Sarhoş bir orospu.»

Güldü kız. «Hastır git!» diye bağırdı. «Defol git ve bir daha gelme! Mıymıntı herif!»

Giles da ona katıldı. «Söyle, güzelim, söyle! Şunun haddini bildir!» Tulumun içine sokmuştu elini. Claudia ayıp bir el hareketi yaparak sırtını döndü.

David evden çıktı.

14

«Bana bak, şekerim; Ne olduğunu öğrenmek istiyorum.» Claudia'nın sesi soğuktu. «Bu adamlar İsrail'den döneli on gün oldu. Kesin bir tarih vermeleri gerekir artık.»

Öbür uçtan gelen karşılık pek umut verici değildi. «Kesin bir şey söylemiyorlar işte.»

«İki gün çalışacağımı söylemişlerdi ama! Hatırlarsan sözleşme imzalamıştık.»

«Evet. Biliyorum ama iki günlük ücretini peşin ödemişlerdi. 160 sterlini aldın. Seni filmde oynatmak zorunda değiller.»

Claudia öfkeyle homurdandı. «Ne biçim menacersin sen? O filmde oynayacağım söylendi bana. Film önemli bir film ve bana senin bulduğun üç dakikalık rollerden çok daha fazla yarar sağlar. Yapamayacaksan söyle. Yapacak birini bulurum.»

— 167 —

Menacerin sesi bezgindi. «Ben elimden geleni yapıyorum.»

«Senin elinden gelen yeterli değil öyleyse. Vazgeçtim, bırak. Kendi işimi kendim görürüm ben. Conrad Lee'ye telefon edeceğim.» Almacı çarparak bıraktı. «Allah'ın cezası menacerler! İnsanın parasını almaktan başka bir iş yapamazlar.»

Evin durumu korkunçtu. Yeni hizmetçi de eğlence gecesinin sabahı ayrılmıştı işten. Aslında, o geldiğinde eğlence sona ermemişti. Kadın kapıyı açıp da karşısında Claudia'nın lame tulumunu giyen kızıl saçlı delikanlıyı görünce şöyle bir bakmış, gerisin geri dönüp gitmişti.

Güzel bir eğlence olmuştu doğrusu. Tam üç gün sürmüştü. Claudia pek fazla bir şey hatırlamıyordu ama Giles müthiş bir şenlik olduğunu söylüyordu.

David eve dönmemişti. Telefon etmemiş, onu görmeye kalkışmamıştı. Ancak gidişinden bir hafta sonra, sekreteri olduğunu söyleyen sıçan gibi bir karı kapıya dayanıp onun adına gelen mektupları istemiş, bundan böyle postadan çıkanların büro adresine gönderilmesini rica etmişti. David'i hiç aramıyordu Claudia. Bir bakıma, gittiğine seviniyordu. Biri her hareketini gözlemeye başlayınca kısıtlandığını hissediyordu insan.

Aslında, Claudia başına buyruk olmayı seven, bağımsız bir kızdı. David'le yaşamaya başlamışsa David karısından ayrıldığı, olur demek kolayına geldiği için başlamıştı. Kendiliğinden doğmuştu durum. Bütün faturaları ödeyen, ona sürüyle giyecek alan, para kaygısından kurtul-

masını sağlayan birinin bulunması da hoşuna gitmişti. Şimdi yine çalışması gerekecekti herhalde. Yıllardır kimseye bağlanmadan rahatça yaşamasını sağlayan gizli işine dönmeyi düşünüyordu. Ancak Conrad'ın filminde rol alır, yıldız olur ve yoldan para kazanırsa çok daha iyi olurdu tabii.

Yine de, öbür işi —belki de tehlikeli olduğu için— müthiş bir heyecan, bir keyif veriyordu ona. Arkadaşlarından hiç biri, hiç kimse bilmiyordu ne yaptığını. Sıkıca korunan bir gizdi bu. David'le yaşamaya başlamadan önce, bütün tanıdıkları onun nasıl olup da böyle rahatça geçindiğini merak etmiş ancak hiçbir şey öğrenememişlerdi. İşini severek yapıyordu. Değişik peruklar takıyor, yüzünü, yüzünün çizgilerini, ağzını burnunu depdeğişik gösteren makyaj hilelerine başvuruyordu. En güzel pornografik filmlerde başrole çıkıyordu. Renkli filmler! Dört yılda otuz film çevirmiş, her filmden sekiz yüz, dokuz yüz sterlin kazanmıştı. Yüzünü, kişiliğini değiştirmekte öyle ustaydı ki filmleri yapanlar bile üç ayrı kadın olarak tanıyorlardı onu. Röntgenci ruhu taşıyan seyircilerin çok beğendiği, filmi yapanların dört elle sarıldıkları üç ayrı kadın. Yeniden çalışacaksa, bir telefon etmek yeterdi.

Ben Evette —ya da Carmen, yahut Maria— dedi mi her şey tamamdı. Parasını nakit olarak alır, adamları telefonla arardı. Onlar adresini bilmezlerdi. İyi işti doğrusu.

Gelgelelim yine aynı işte çalışmak istediğine pek emin değildi. Karşındaki oyuncudan hiç hoşlanmıyordu bazan. Oynadığı rolün tadını çı-

karacak bir havada değilse o da epey kötü oluyordu.

Hayır, en iyisi Conrad'ın filminde rol almaya bakmaktı. İşi menaceri bitiremezdi o bitirdi. Conrad onu görmek isterdi herhalde. Evet, elbette!

Yapımcının ilk gelişinde kaldığı otele telefon etti ama bu kez oraya inmemişti Conrad. Stüdyoya telefon etti, adını öğrenmek isteyen bir sekreterle konuştu. Aradığınızı Bay Lee'ye söylerim diyordu kadın. Claudia yapımcının nerede kaldığını öğrenmeye çalıştı. Ne var ki sekreter, nazik olduğu kadar kesin bir tutumla, «Bay Lee' nin adresini bildirmemize izin verilmedi,» diye söylendi. «Ancak aradığınızı mutlaka bildiririm.» Pek iyi olmamıştı bu; Claudia yapımcının kendisiyle konuşmak istiyordu. Giles adamın yerini öğrenirdi. O günlerde, ülkenin en büyük dergilerinden birinde çalışıyordu fotoğrafçı. Görünüşe bakılırsa, dergidekilerin arayıp da bulamadıkları kimse yoktu. Herkesin adresini, yerini biliyorlardı. Fotoğrafçının atölyesine telefon etti, telefon açılmadı.

Sonunda, «Allah kahretsin,» diye homurdanarak yerinden kalktı. Postadan bir sürü fatura çıkmıştı yine. David evden ayrıldığından beri hiçbir fatura ödememişti. Ev ve eşya onun adına olduğundan, adama zorla para ödetmenin de yolu yoktu. Conrad'ı ele geçirip yıldız olmaya bakmalıydı. Tek çare buydu. «O kel kafalı akbabayı bir ele geçirsem gerisi kolay,» diye mırıldanarak güldü. «Parmağımın ucunda oynatırım onu.»

Linda annesinin evinde düşündüğünden çok daha fazla kaldı. Orası öyle sakin, öyle dinlendirici bir yerdi ki. Çocuklar bütün gün bahçede oynuyor, o da evde oturup annesinin pervane gibi çevresinde dolaşmasına izin veriyordu. Büyük bir rahatlığa gömülmüştü. Londra'ya dönünce yeni bir hayata başlamak zorunda kalacağını bildiğinden, bu geçiş dönemini elinden geldiğince uzatmak istiyordu.

Annesi, kızının temelli orada kalmasını önermişti. «Evi sat,» diyordu Linda'ya. «Buraya hepimiz sığarız.»

Linda bu öneriyi kabul etmedi. Annesiyle babasının evi geçici bir sığınak olabilirdi olsa olsa. Orada kalmak çok çekici bir fikir gibi gelse bile yanlış bir iş yapmış olurdu. Çocukların yetiştirilmesine varıncaya kadar, her işi annesi üstlenir, her şeyi annesi yönetir ve Linda o evin büyük kızı haline gelirdi. Gömülüp kalırdı orada.

Bir cumartesi David geldi. Ayrıldıklarından beri ilk kez karşılaşıyorlardı.

«Birkaç kere eve telefon ettim,» dedi. «Yoktunuz, merak ettim. Sizi burada bulabileceğimi düşündüm.»

Linda soğuk ve tutuk bir sesle karşılık verdi. «Neden gelmeden önce buraya telefon etmedin? Neden haber vermeden geldin?»

Tedirgin olmuştu David. Ve her zaman kendinden emin olan David'in tedirginliğini, açıklama yapabilmek için söyleyecek söz aramasını izlemek tuhaf bir duygu verdi Linda'ya. «Çocuklarımı görmek istedim,» dedi adam. Sesinde belli

belirsiz bir öfke vardı. «Arada bir çocukları görmek hakkına sahibim biliyorsun.»

Zayıflamıştı, yorgun görünüyordu. Durup dururken, «Claudia'dan ayrıldım,» diye söylendi.

Linda anlamsız bir yüzle baktı. «Yaa?»

«Sen çok güzelleşmişsin.»

Doğruydu. Kırılarda yaptığı uzun yürüyüşlerin etkisiyle yüzüne renk gelmiş, berbere gitmekten vazgeçtiği için omuzlarına salıverdiği saçlarını ince bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı. Bol gömleği ve bedenine oturan pantolonuyla çok ince görünüyordu.

Omuz silkerek, «Çocuklar bahçede,» dedi. «şimdi çağırırım.»

David eski karısının kolunu tuttu. «Claudia' dan ayrıldım dedim.»

Linda sabırsızca silkinerek kolunu kurtardı. «İlk söylediğinde duymuştum. David. Çocukları çağırayım.» Yerinden kalkıp odadan çıktı.

David bütün gün orada kaldı. Linda'nın annesiyle babasına dil döküyor, çocuklarla türlü oyunlar oynuyordu, Linda, bütün şirinliğini gösteriyor, diye düşündü sıkıntıyla. Kalkıp gitse de kurtulsam.

David akşamın altısında gitti. Linda'nın annesi eski damadını akşam yemeğine alıkoymak istemişti ama Linda, «Sakin haaa!» diye tıslayınca sesini çıkarmadı. Ancak David gittikten sonra, «Aslında seninle barışmak istiyor,» diye mırıldandı. Aslında kocana dönmen gerekir, diyordu. Linda annesini tanırdı. Babası daha da açık sözlüydü.

Stephen erken yatmak istemediğini söyleyerek ayak direyince, «Bu oğlan babasız büyü-

memeli,» diye söylendi. Gecenin daha geç bi. saatında, annesi, «Zavallı David çok mutsuz görünüyordu,» dedi.

Linda daha fazlasına dayanamayacaktı. Annesiyle babası onun durumunu anlamıyorlardı, iyi niyetliydiler ama anlayamıyorlardı.

Ertesi sabah Londra'ya dönmeye karar verdiğini açıkladı, pazartesi sabahı da, babasının öğütleri, annesinin gözyaşları arasında, çocuklarını alıp trene bindi.

Kendi evinde olmak da hoşuna gitti. Çocuklar nicedir ayrı kaldıkları kitaplarıyla oyuncaklarına kavuştukları için sevinmişler, evin içinde, «O benim!» ve «Hey, şuna bak!» çığlıkları yükselmeye başlamıştı.

Anna telefon edenlerin adlarını bildirdi. Jay Grossman da iki kere aramıştı Linda'yı. Telefon numarası bırakmıştı. Linda adamı aramadı. Aramak isterdi ama, beni gerçekten görmek istiyorsa bir kere daha telefon etmeye çalışır diyordu.

Monica da telefon etmişti o yokken. Kocasından ayrıldığından beri görmemişti kadını; o karı koca David'in arkadaşlarıydılar. Monica'yı aradı. Kadın çok sevinmişti. Nasılsın, hayatım?» diye haykırdı. «Küçük bir yemek veriyorum. Gelir misin? Gelirsen çok sevineceğim.»

Linda kararsızdı. «Ne zaman?»

«Yarın akşam, tatlım. Mutlaka görüşmeliyiz. Ne zamandır görmedik seni. Gelir misin?»

«Bilmiyorum, Manica. David'i de çağırdınız mı?»

«Aşkolsun! Sen beni ne sanıyorsun! Çağırmadık. Hiç laf dinlemem, yarın akşam sekizde

bekliyorum. Gecikme sakın.»

Karar verilmişti. Eğlenirdi belki de. Monica hep ilginç insanlar çağırırdı evine. Yarın bir berbere gitmeli, sonra da yeni bir elbise almalı. İnsan arasına karışmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Claudia, Giles'in atölyesinin ucundaki divana uzanmıştı. Fotoğrafçı, gövdesine yapışan bir vücutçorabından başka bir şey giymeyen esmer bir kızın resimlerini çekiyordu.

Claudia uzun uzun esnedi. «Neden telefonu açmıyorsun sanki? Buraya kadar gelmekten kurtulurdum.»

Giles ona bakmadı bile. Bütün dikkatini işine vermişti. Birkaç dakika sonra işini bıraktı, modele biraz dinlenmesini söyleyerek Claudia' nın yanına yanaştı. Bir sigara yakıp kızın ağzına verdi. Claudia derin bir soluk çekince tıkanır gibi oldu. «Allah belanı versin!» diye homurdandı. «Bu saatte esrar içilir mi?»

Giles sigarasını geri alarak güldü. Benden istediğin neydi?»

Claudia, «Seni görmek istedim,» diye karşılık verdi cilveyle.

«Dalgayı bırak, işim var. İsteddiğin nedir?»

«Aslını ararsan,» yattığı yerde gerindi, «Conrad Lee'nin telefon numarasını arıyorum. Sen dergiye bir telefon edersen onlar bilirler diye düşündüm.»

«Yine o herifin peşine takılacaksan durumun kötü olmalı.»

Sinirlenmişti Claudia. Şu Giles çekilmez olu-

yordu bazan. «Durumum hiç kötü değil,» dedi. «Herifin peşine takılacağım falan da yok.»

Giles güldü. «Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, kızım.»

«Aman! Nasıl unutabilirim?»

Birbirlerine dik dik baktılar. «Peki,» dedi fotoğrafçı. «Takma kafanı. Numarayı bulurum.» Dergiye telefon ederek numarayı öğrendi. Claudia numarayı bir yana yazdı, «Sağol sevgilim,» diyerek gülümsedi.

«Bir şey değil, sevgilim. Şimdi yollar bakalım. Benim işim var.»

Claudia alışverişe çıktı. Sırmalarla bezenmiş beyaz bir elbise, sivri ökçeli dore pabuçlar aldı. Bu pabuçların modası geçmişti ama kadını kadın gibi gösteren ayakkabılardı doğrusu. Berbere gitti, saçını topuz yaptırdı. Eve dönünce banyoyu doldurdu, içine ağır bir koku dökerek suya gömüldü. Yüzünü boyaması tam iki saat sürdü. Kusursuz olmalıydı makyajı. Giyinip hazırlandığında saat yediye gelmişti. Giles'dan aldığı numarayı çevirdi. Karşısına çıkan kişinin aksanını hemen tanıdı. Conrad Lee!

Gülümsedi. Her şey gönlünce olacaktı. Serinkanlı iş kadını sesiyle konuştu. «Bay Lee'yle mi görüşüyorum.»

«Benim!» Adamın sesi serti.

«Ben Star dergisinden arıyorum. Bay Lee. Bildiğiniz gibi, bu hafta kapağımıza sizin resminizi koyacağız. Sizinle kısa bir konuşma yapmak, birkaç soru sormak istiyorduk.»

Yapımcı dostça konuşmaya başlamıştı. «Resmimi koyacaksınız demek! Olur, sorularınıza karşılık vermeye çalışırım.»

Kendini beğenmiş domuz! «Çok teşekkür ederim, Bay Lee. Adresinizi vererseniz hemen gelebilirim. Uzun sürmez, sizi ancak birkaç dakika oyalayacağım.»

Şaşırmıştı adam. «Telefonla sorsanız olmuyor mu?»

«Ah, hiç olmaz, Bay Lee. Yüz yüze konuşmalıyız ki tepkilerinizi gözümle görebileyim.»

«Peki, peki!» Adresini verdi, Claudia onun söylediklerini yazarken kahkahalarla gülecekti neredeyse.

Son bir kez aynaya bakıp kendini hayranlıkla süzdükten sonra kapıcıyı çağırarak bir taksi çevirmesini söyledi.

Conrad, Belgravia'da bir ev tutmuştu. Koskoca bir yer. Kapıyı beyaz ceketli bir uşak açtı ve kızı çalışma odasına aldı. Conrad köşe minderi gibi yuvarlana yuvarlana gelinceye kadar on beş dakika beklemek zorunda kaldı. Yapımcının etli dudaklarının arasında kalın bir puro, sırtında yeşil bir smokin ceketini vardı.

Claudia ayağa kalkarak ince ipek elbisenin gövdesine iyice yapışmasını sağlayan bir duruşla durdu. Güzelliğinin üstünde olduğunu biliyordu. Kışkırtıcı bir gülüşle gülümseyerek, «Merhaba,» diye mirladı.

Conrad Lee olduğu yerde durdu. Kızı tanımadığı belliydi. Ağzındaki puroyu çıkararak, «Star'dan gelen kadın sen misin?» diye sordu.

«Gazeteciye benziyor muyum ben?»

Yapımcının delici bakışları kızın üstünde dolaştı. Bir şeyler hatırladığı anlaşılıyordu. «Hey!» dedi. «Sen benim partime gelen kız değil misin?» Sesi değişmişti ansızın. «Hey, neler dönü-

yor burada?»

«Seni ele geçirmek kolay değil. Kaç telefon ettim bilsen.»

«Ve?»

«Yeniden görüşmemizin zamanı geldi diye düşündüm. Geçen gelişinde ne kadar eğlendiğimizi unuttun mu?»

Adamın gözlerinde bir ilgi pırıltısı göründü.

«Dinle! İçeride konuklarım var. Sen burada bekle, ben durumu ayarlamaya çalışayım.»

O odadan çıkınca Claudia zafer kazanmışcasına güldü. İnsanın böyle bir vücudu olunca yapamayacağı şey yok gibiydi.

Uzun bir süre yalnız kaldı. Uşak bir ara gelip içki ve birkaç dergi bırakmıştı. Claudia hiç sabırsızlanmadan dergileri karıştırdı. Conrad sonunda dönecekti çünkü. Ve yarın sabah... karşınızda Bayan Claudia Yıldız!

15

David, Claudia'nın evinden ayrıldığı günden beri sıkıyordu. Claudia'nın yanında kalmak istediği için değil; hayır, öyle yaşamaya dayanamayacak hale gelmişti. Claudia pasaklı orospunun biriydi, düpedüz orospu. Bütün gün o aptalca dergileri okuyarak yatakta yatıyor, görünüşüne ancak sokağa çıkılacağı zaman önem veriyordu. Öğleden, hatta ikindiden önce yataktan çıkmazdı. Çıksa bile elini bir işe sürmek aklına gelmiyordu. Onun elinden gelen tek şey, aralıksız se-

vişmekti. Ve David onunla yaşamaya başlamadan önce her zaman istekliyken, son günlerde yorulmuştu. Doymak bilmiyordu kız, yetti demesini bilmiyordu. David öteden beri cinsel gücüyle övünürdü ama bu kadarı da gülünçtü.

Ondan ayrılmak için bahane bulduğuna seviniyordu. Ancak Claudia pisliğini kafasından atıp evine ve çocuklarına dönemediği, soğuk bir otel odasından başka gidecek yeri olmadığı için sıkındı. Otelde yaşamak kadar iç karartıcı bir şey yoktur. İnsan özel bir dünya kuramaz, sıcak bir hava yaratamaz. Kişilikten yoksun dört duvar, soğuk bir banyo, bir de Lütfen Rahatsız Etmeyin etiketi. Otel dediğin bu kadar işte.

Büyük bir hevesle işine verdi kendini. Linda'yla barışmanın yolunu bulmaya çalışacaktı.

Linda ona yine kucak açardı herhalde. Çocukları vardı ne olsa. Onları düşünmesi gerekirdi. Çocuklar babalarının eve dönmesini isterlerdi. Yine bir araya gelirlerse her şey yoluna girerdi. Ancak bu kez aklını başına toplamalı, Claudia gibi bir orospuya tutulmamalıydı. Daha dikkatli olmalıydı bundan böyle. Olsa olsa bir gecelik ilişkilere girmeliydi. Linda'nın haber alamayacağı ilişkiler. Eski evine telefon etti, hizmetçi Bayan Cooper'la çocukların Londra'da olmadıklarını, Bayan Cooper'ın annesinde kaldıklarını açıkladı. David bu habere sevinmişti. Linda'ya biraz daha zaman tanımalı ki kendini toplayabilsin. Akıllı kadındı o, birlikte yaşamalarının en doğru şey olduğunu anlardı. Boş kaldığı bir cumartesi, arabasına atlayıp onları görmeye gitti.

Linda şaşılacak kadar sağlıklı ve güzel görünüyordu. Ona soğuk davranmıştı ama olağandı tabii. Claudia'yı bıraktığını bildirdi, kadının tepkisi pek umut verici olmadı. Neyse canım, hele biraz daha kendine gelsin.

Yaşlı karı kocaya en güzel yüzünü gösterdi. Onların damatlarından yana olduklarını biliyordu.

Oradan dönünce eskiden tanıdığı bir kıza telefon etti. Habire kıkır kıkır gülen kafasız bir kız. Önce bir sinemaya, sonra da kızın evine gittiler. Sevişmeleri beş para etmedi. Ne Claudia' nın coşkunu vardı bu karıda, ne Linda'nın sakinliği. David yarım saat içinde evden ayrıldı.

Pazar sabahı erken uyandı. Ne yapacağını bilmiyordu. Büroda biriken işleri bitirmeye karar verdi ansızın. Yazılacak bir sürü mektup, hafta içinde el atıp da ayıramadığı bir sürü evrak, atılması gereken bir sürü şey vardı. Sekreteri de yanında olsaydı keşke. Belki de çağırabilirdi kadını. Pazar günü için özel bir program yapacak kişilere benzemiyordu Bayan Field. Zavallı maymun suratlı karı. Telefona uzandı.

Karşıdaki ses çekingendi. «Chesterfield 4521. Buyurun.»

«Ben David Cooper, Bayan Field.»

«Oooo!» Ürkek bir çığlıktı sesi. Yapmaması gereken bir şeyi yaparken suçüstü yakalanmıştı sanki.

«Bugün büroda çalışmaya ne dersiniz, Bayan Field?»

«Ah, Bay Cooper... ah, doğrusu...»

Başka bir programınız varsa sizi sıkıştır-

mak istemem.»

«Yoo, hayır... Hayır, Bay Cooper. Çalışırım tabii.»

«İyi. Bir saat sonra orada buluşalım öyleyse.»

Bayan Field ondan önce gelmişti büroya. Kilitli ana kapının önünde kansız bir beyaz fare gibi bekliyordu.

David, «Bugün pek şıksınız,» dedi.

Bayan Field her zaman ensesinde topuz yaptığı cansız kumral saçlarını arkaya tarayıp omuzlarına dökmüş, her zaman renksiz olan etsiz dudaklarına cırtlak kırmızı renkte dudak boyası sürmüştü. Pazarlık kılığı, beyaz bir elbiseyle mavi bir hırkaydı.

Bütün gün çalıştılar. Hava kararmaya yüz tutunca David saatin epey ilerlediğini farkettiler.

«Artık bıraksak iyi olacak,» diyerek esnedi. «Siz de yorulmuşsunuzdur.»

«Bay Cooper...» Kadının sesi kararsız, ürkekti. «Benimle yemek yemek ister miydiniz acaba?» Yüzündeki kırmızılık saç köklerine kadar yayılmıştı.

«Pazar günleri özel yemekler yaparım. Boş zamanlarımı değerlendirmiş oluyorum böylece. Bugünkü yemeğimin tadına bakarsanız onur duyarım. Böf strogonof, yeşil salata ve limonlu tart vardı listede.»

Liste hiç fena değildi, David'in gideceği bir yer de yoktu. Bayan Field kızarıp bozariyordu. Kadına acıdı. «Çok iyi düşündünüz, Bayan Field. Sizinle yemek yemek hoşuma gidecek.»

Tek odalı bir dairede oturuyordu Bayan Field. Tığ işi minderlerle bezenmiş olan kana-

penin gereğinde açılarak yatak yerine kullanıldığı ilk bakışta anlaşılıyordu.

Yarım şişe şeri çıkardı —baygın denecek kadar tatlı bir şeri— David televizyon seyrederken o mutfakta işe koyuldu.

Sekreterine çok acımişti David. Zavallı kızkurusu.

Bayan Field nefis bir yemek hazırlamıştı. Bir de ucuz İspanyol şarabı getirdi. «Geçen yıl tatile gittiğimde almıştım,» diye açıkladı övünçle.

Yemekten sonra hafifçe kafayı bulmuştu. Kıkır kıkır gülererek, «Ben hemen hiç içki içmem.» dedi. Şarabın yarısını, serinin tümünü içen David de biraz sarhoştı. Gözlerini televizyon ekranından ayırmıyordu. Beauty Maid sabununun reklam filmi gösteriliyordu. Claudia. Banyoda oturan Claudia. Kasıklarında çok iyi tanıdığı bir gerginlik duydu.

«Ah, bakın Bay Cooper! Bizim filmimiz!» Bayan Field de gelip kanapeye oturmıştı. David yanındaki bacağın yakınlığını hissetti, elini uzatıp Bayan Field'in dizinin üstüne dayadı. Sekreteri kısa bir çığlık attı ve adam neye uğradığını anlamadan kollarını onun boynuna doladı. David'in kafasını tutmuş, dudaklarını, yüzünün ortasındaki ince kırmızı çizgiye dayamaya çalışıyordu. Öpüştüler. Claudia'nın görüntüsü yok olunca David'in kapıldığı istek de yok olmuştu. Gelgegelim çok geç kalmıştı. Bayan Field harekete geçmişti. Bir iki saniye içinde yerinden fırlayıp ışığı söndürdü, hırkasını çıkararak patronunun yanına döndü. «Al beni, sevgilim,» diyor-

du. «Seninim. Ne zamandır bu dakikayı bekliyordum.»

David kulaklarına inanamıyordu. Olay baştan sona kepezelikti.

Bayan Field sırtüstü uzanmış, umutla titreyerek bekliyordu.

Ne yapmalı? İyi bir sekreterdi kadın. Onu elinden kaçırmak istemezdi. Kalbini kırmak da istemezdi.

David derin bir soluk alarak elini kadının göğsüne uzattı. Bayan Field'de meme denecek hiçbir şey yoktu!

«Avuç dolduran kadınlardan olmadığımı biliyorum,» diye mırıldandı cilveli bir sesle. «Ama kasıklarım da bir yangının ateşi var.»

David, aman, Tanrım! diye düşündü.

Beklemekten sıkılan Bayan Field ellerini erkeğin ensesinde kenetlemiş, ağzını ağzına yaklaştırmaya çabalıyordu.

David bu iş bir karabasan diye düşünürken Bayan Field'in dili ağzının içinde dolaşmaya, onun gövdesi de tepki göstermeye başlamıştı. İstekleri uyanıyordu. Kadın inceydi, kemikliydi ve şaşılacak kadar güçlüydü. Üstündeki erkeğin gömleğiyle pantolonunu sıyırmayı başarmış, dili o erkek gövdesinin üstünde dolaşmaya koyulmuştu ve David müthiş bir tutkuyla saldırdığını, bir an sonra da çığlık attığını işitti ama Bayan Field durmak bilmiyor, adamı büsbütün hızlandırıyordu. Sonunda tepeden tırnağa ürpererek arkasına yaslandı o da. Hiç ses çıkarmadan yatıyordu.

Konuşmadan yattılar. David'in bedeni çaprazlama uzanmıştı kadının üstüne. Olanlara

inanmakta güçlük çekiyordu. O soğuk, çekingen Bayan Sıçan Field yatakta işini çok biliyordu doğrusu.

Kalkıp banyoya girdi. Bayan Field'in tırnakları kırmızı izler bırakmıştı derisinde. Ateşliydi kaltak!

Odaya döndüğünde kaltak hırkasını giymiş, masadaki tabakları toplamaya koyulmuştu. David donunu ve pantolonunu giyerken o yana bakmamaya özen gösterdi.

«Gitmeden önce bir kahve ister miydiniz, Bay Cooper?» Sesi son derece sakindi. Yaşanan olay yalnızca yanaklarının pembeliğinden anlaşılabilirdi.

«Sağolun. Bayan Field. İçmeyeyim.» Nasıl konuşması gerektiğini kadından öğrenmişti. Korkarım artık gitmek zorundayım.»

«Peki, efendim. Umarım bundan böyle sık sık gelirsiniz.»

«Evet...» Ne diyeceğini bilemiyordu David. «Hoşçakalın. Yarın büroda görüşürüz.»

«Güle güle, Bay Cooper, iyi geceler.»

David sokağa çıkınca içini çekti. Kadını işten çıkarmak gerekecekti. Büroda kalacak olursa ona baktıkça bu korkunç olayı hatırlayacaktı.

Bu kez güzel bir sekreter bulmalıydı kendine. Ne olur, ne olmaz; bakarsın yine böyle bir durumla karşılaşabilirdi.

Linda'yı düşündü, yumuşak göğüsleri, sıcak dudakları düşündü. Evine dönmeye hazırdı artık.

«Linda! Hayatım! Müthiş bir şey olmuşsun! Bu ne incelik, bu ne güzellik! Boşanmak sana çok yaramış doğrusu.» Monica konuğunu salona aldı. «Bu geceki yemeğe gelenler ilgini çekecektir. Aralarında tek bir evli çift yok. Eğlenceli olabilir diye düşündük.»

Salonda on, on iki kişi vardı. Linda Monica'nın erkek kardeşini tanıdı. Ünlü bir moda desinatörüydü genç adam. Yanında, ortama hiç uygun düşmeyen, ipek pijamaya benzer bir şeyler giyen kısa boylu, tombul bir kadın vardı. Monica, «Rodney'nin yanındaki Prenses Lorenz Alvaro,» diye fısıldadı. «Ne müthiş, değil mi?»

Linda prensesin adını ilk kez duyuyordu ve Rodney'in eşcinsel olduğu herkesçe bilindiğine göre bu dostluğun neden müthiş olduğuna akıl erdiremedi.

Az sonra, keskin çizgili bir yüzü olan, uzun boylu, sevimli bir doktorla konuşmaya daldı. İlk martinilerini bitirirken doktor ertesi akşam birlikte yemek yemelerini önerdi. Neden olmasın, diye düşündü Linda. Oldukça yakışıklı sayılırdı adam; ondan hoşlandığı da belliydi. Akıllı uslu birine benziyordu üstelik. David gibilerinden değildi.

Birkaç konuk daha geldi. Linda, sarılık geçiren bir hastasıyla ilgili uzun bir hikayeye dalan doktorla bir köşede kaldığını farketti. Biraz sıkılmıştı. Nazik bir gülüşle gülümserken, keşke bununla yemeğe çıkmayı kabul etmeseydim diye düşündü. Doktor moktor, soluğu çok kötü kokuyordu yine de.

Dalgin dalgın bakınırken Jay'i gördü. Sırtını dikleştirdi birden, elbisesini çekiştirip saçını düzeltti. O Linda'yı görmemişti. Rodney'yle ve Prenses Alvaro'yla konuşuyordu bir süre önce otelin lobisinde gördüğü sarışın kız da onlara katıldı az sonra. Tiriltiril beyaz pantolon tünik takımıyla o günkünden de güzel görünüyordu. Jay kolunu kızın omuzuna atarak gülümsedi.

Linda basını çevirdi. Doktor hala anlatıyordu.

Monica soğuk büfenin bitişik odada hazır beklediğini bildirdi. Herkes yemek alabilirdi artık.

Linda, Ben acıktım,» dedi.

Doktor, «Hay Allah,» diye söylendi. «Sizi çok sıktım korkarım. Hadi, gidelim de yiyecek bir şeyler alalım.» Sahip çıkarcasına tuttu Linda'nın dirseğini. Öbür odaya geçerlerken Jay'le karşı karşıya geldiler. Yönetmen iki dolu tabakla dönüyordu büfeden. Tabakları elinden düşürmesine ramak kaldı. «Linda!»

«Jay!» Linda da aynı sesle karşılık vermişti.

«Nerelerdeydin?»

«Annemin evinde. Çocuklarla birlikte.»

«Çok güzelleşmişsin.»

Genç kadın, eskiden çok mu çirkindim acaba, diye düşündü. «Teşekkür ederim.»

Birbirlerine bakarak, gülümseyerek duruyorlardı. Derken doktorun dirseğini daha da sıkı tuttuğunu farkettiler Linda.. «Çok gecikmeden kuyruğa girip yemek almalıyız,» diyordu adam.

«Evet, tabii.» Linda nabzının hızlandığını farketmişti.

«Sonra görüşürüz.» Jay göz kırparak, İngiliz şivesini taklit ederek, «Siz kuyruğa girmeye bakın,» diye ekledi.

Ondan uzaklaşınca, «Bu Amerikan filmcileri hep birbirine benzer,» dedi doktor.

«Nasıl yani?»

«Böyle işte... Kabadırlar, görgüsüzdürler, kendilerinden başkasını düşünmezler.»

Linda terslendi. «Jay Grossman'ı tanır mısınız?»

«Diyelim ki ortak bir ahpabımız var.»

Linda, «Kim?» diye sordu kabaca.

«Kimsenin adını anmazsan kimsenin ahını almazsın.»

«Nee?» Genç kadın doktordan nefret etmeye başlamıştı birden.

Doktor gizemli bir gülüşle gülümsedi. «Doğrusunu söylemek gerekirse Bay Grossman'ın eski karılarından biri.»

«Haa!» ilgisiz görünmeye çalışıyordu.

«Az bulunur kadınlardan,» diye sürdürdü doktor, «Korkarım kocasından çok çekmiş. Kısa bir süre önce yeni bir evlilik yaptı.»

«Lori'den mi söz ediyorsunuz ykşa?»

Doktor şaşkın şaşkın baktı. «Evet, onu söylüyorum. Kocasıyla Londra'ya geldi geçende. Kocasını çok zengin.»

Linda, «Gerçekten ilginç,» diye söylendi alayla. Tabağını çabucak doldurup öbür odaya geçti. Doktor da peşinden. Oturacak yer kalmamıştı. Jay kanapede, sarışın kızın yanında oturuyordu. «Linda!» diye seslendi. «Gel benim yerime otur sen.»

Linda doktora dönerek, «İzninizle,» diye mı-

rıldandı. Jay kalktı, o oturdu. Sarışın, sıkkin bakışlarla süzdü genç kadını.

Jay, «Seni çok sevdiğim bir arkadaşla tanıştırmak isterim, Susan,» dedi. «Bayan Linda Cooper.»

«Merhaba.» Susan'ın gülüşü donuktu.

Doktor, Linda'nın karşısına geçip çömelmiş, tepeleme dolu olan tabağındakileri hızlı hızlı atıştırmaya başlamıştı. Jay odanın öbür ucuna yürüdü. Susan da yerinden fırladı ansızın. «Arkadaşınız buraya oturmak ister belki.» Jay'in peşinden gitti, doktor da hemen boşalan yere yerleşti. Linda için kaçış yolu kalmamıştı. Adam peşini bırakmayacaktı anlaşılan.

«Buradan çıkınca sizi evinize bırakabilir miyim?» diye soruyordu şimdi.

«Kusura bakmayın, benim arabam da aşağıda.»

«Vah vah, çok yazık. Başınıza bir şey gelmesin diye eve kadar sizin peşinizden giderim belki.» Kıs kıs gülüyordu.

Linda bağırarak hale gelmişti. Çekilecek gibi değildi adam! Karşılık vermeye gerek duymadı. Yerinden kalktı, doktor da fırladı.

«Özür dilerim,» dedi Linda. «Tuvalete gitmek zorundayım.»

Üst kat sessizdi. Monica'nın odasındaki tuvalet masasının başına geçerek saçını düzeltti. Kimseye bir şey demeden çıksa Monica kabalıkla suçlar mıydı acaba? Suçlarla suçlasın. Yatağın üstüne bırakılan paltolarla kürklerin arasında kendi etolünü aradı. Giydiği siyah şifonu almakla budalalık etmişti. Neye yaramıştı sanki? Etolünü buldu, aşağı inip sessizce çıktı. Ya-

rın Monica'ya telefon ederek biraz rahatsızlandığını, kimsenin keyfini kaçırmamak için hoşçakal demeden kaçtığını açıklardı. Monica kızacaktı herhalde. Bir daha çağırmazdı onu. Çağırmazsa çağırmasın. Çocuklarla evde oturmak çok daha eğlenceliydi. Eve dönünce yavaş yavaş soyundu, üç saat önce giyinip boyanırken neden öylesine bir özen gösterdiğini merak etti. Monica'nın sıkıcı toplantısına gitmek için onca çaba neden? Ne ummuştı? Masallardaki prenslerden biriyle tanışacağını mı sanmıştı? Ağzı kokan sıkıcı bir doktorla tanışmak amacıyla gitmemişti herhalde.

Kendini yaşlı görüyordu, sıkındı. Şimdi herkes Susan gibi kızların peşinde diye düşündü. Dipsi gövdelerine daracık beyaz pantolonlar giyerek dolaşan kızların çağı şimdi. Gerçekleri olduğu gibi görmelisin, Linda. En güzel yıllarını geride bıraktın sen. David'e verdin o yılları. İki çocuklu bir dulsun ve bundan böyle ikinci kalite erkeklerle yetinmek zorundasın.

Geceleri yalnızlık çekiyordu. Bir kere, bir an için Paul'e telefon etmeyi düşünmüşse de sağduyusu engel olmuştu. David'i boşamakla yanlış bir iş yapmıştı belki. Kocasına bir fırsat tanınması gerekirdi. Yoo, hayır. David'le bir yalan yaşamaktan iyiydi bu.

Sıkıntılı bir uykuya daldı.

Aşağı yukarı yarım saat sonra, telefonun sesiyle uyandı.

«Alo?» Sesi uykuluydu.

«Benden kaçmaya kararlı mısın sen?»

«Efendim?» Akli uyanmamıştı henüz.

«Telefon edip haber bırakıyorum, beni ara-

miyorsun. Bu gece yanıma uğramıyorsun, sonra da sessizce kaçıp gidiyorsun. Yarın akşam seninle yemek yiyeceğiz. Bahane istemem.»

«Peki, Jay.» Sesi çok zayıftı.

«Sekizde alırım seni. Gelemeyeceğim diye telefon etmeye de kalkışma haal!»

Linda ne diyeceğini bilemiyordu.

Jay, «Yarın akşam sekizde görüşürüz,» dedi, tam kapatacakken, «Haa lütfen bu gece giydiğin siyah elbiseyi giy,» diye ekledi. «Çok yakışmıştı.»

Hat kesildi, Linda almacı elinden bırakmadı. Her şey pırıl pırıl idi ansızın. Jay Grossman'ın ikinci kalite olduğunu kimse söyleyemezdi.

Conrad sonunda dönebildi. Bir buçuk saat bekletmişti Claudia'yı. Dergi karıştırmaktan, bu kadar uzun bir, süre bekletilmekten sıkılan kız biraz sinirliydi. Öfkesini gülüşüyle gizlemeye çalıştı.

Sarhoştur yapımcı, Claudia'ya hemen saldırdı, etli parmaklarını ince kumaşın üstünde dolaştırarak gövdesini mıncıklamaya koyuldu. Claudia cilveyle kıvrınarak kendini çekti. Böyle bir sahne değildi onun düşündüğü.

«Yukarı çıkmayacak mıyız?» diye sordu.

Conrad karşılık verirken adamın ağzından yayılan koku —sarmısak ve viski kokusu karışımı— burnuna çarptı. «Çıkacağız,» diyordu yapımcı. «Çıkacağız ama burada biraz hazırlık yapaalım.» Elini kızın yakasından içeri sokarak göğüslerini sıktı kabaca.

«Canımı yakıyorsun ama! Hey! Elbisemi yıır-

tiyorsun!» Elbisesinin yırtılmasına çok kızan Claudia kendini geri çekmişti. Ama hala kışkırtıcı bir gülüşle gülümsüyordu. «Hadi yukarı çıkalım, hayatım,» diye mırladı. «Yukarıda neler olacak bak!»

«Olur ama önce soyun. Satın aldığımız malı bir görelim hele.»

Tartışmanın yararı olmayacaktı. Herifi yatağa sokunca yapacağını bilirdi Claudia. Beyaz jarseyi sırtından çıkardı. Altında yalnızca küçük bir jartiyer ve yüksek ökçeli ayakkabıların daha da uzun gösterdiği biçimli bacaklarını saran incecik çoraplar vardı.

Conrad o yana atılarak diz çöktü, kızın beline sarılıp midesini ısırdı. Dişlerini geçirmişti enikonu.

Claudia bir çığlık atarak adamı tekmeledi. «Seni orospu çocuğu!»

Conrad güldü. Gökgürültüsünü andıran kof kahkahalar atıyordu.

Kız midesini oğuşturdu. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirtmiş ağzı kısılmıştı. Conrad oyun oynamak istiyordu öyle mi? Eh, onun da bildiği oyunlar vardı!

«Yürü hadi,» Yapımcı kapıya yönelmişti; Claudia da peşinden gitti. Merdivende onu önden yürüttü adam. Baldırlarını okşuyor, elini bacaklarının arasına sokmaya çalışıyordu.

Yatak odasına girdiler. Çok karanlıktı içerisi, Claudia hiçbir şey görmüyordu.

Conrad, «Yatağa yat!» diye emretti.

Claudia kocaman yuvarlak yatağa çıktı. Yarın sabah böyle olmaz diye düşündü öfkeyle. Şu koca koca ayı bir ayılsın da!

Koca ayı ışıkları yaktı. Keskin bir acıyla yatağa vuran parlak ışıklar. Claudia tavanda koskocaman bir ayna olduğunu gördü. Conrad soyunmaya bile gerek duymadan, yalnızca pantolonunu çözerek üstüne saldırmıştı.

«Açıl bakalım, bebek. Hızlanalım biraz.»

Zalimce kullandı kızın gövdesini; ezmek paralamak istercesine. Sonra da çeşitli yöntemlere, çeşitli yollara başvuru, zor kullandı, yataktaki kadını aklına gelen her konuma girmeye zorladı. Claudia epey ter dökmüştü. Adamın bu geceyi hiç unutmaması gerekliydi. Ne tuhaf, diye düşündü, yıldız olduğum zaman bir gecede parladı diyecekler ve tam üstüne basmış olacaklar!

Conrad çekilmişti sonunda. Claudia'nın her yanı sızlıyordu. Yorulmuş, ezilip berelenmişti. Kollarıyla bacaklarını iki yana açmış pestil gibi yatıyordu yatakta.

Yapımcı şaşılacak kadar canlıydı oysa, «Sana bir sürprizim var,» dedi. «Hiç kımıldama.» Yataktan kalkıp kapının yanındaki bir düğmeye bastı, tavandaki ayna ikiye ayrılarak iki yana kaydı. Tavanda geniş bir yarık açılmıştı. O açıklığın çevresine dizilen yüzler gülerек aşağı bakıyorlardı.

Claudia dehşete kapılmıştı.

Conrad, «Bunlar arkadaşlarım,» dedi kayıtsızca. «Bir yanı ayna olan bu camlar çok matrak doğrusu. Her eğlenceye renk katabilir bunlar.» Gevrek gevrek güldü. «Şimdi kimi istersin? Sen seç.»

Korkunç denebilecek şekilde boyanmış yaşlı bir kadın, «Ben, ben!» diye haykırdı. «Bir de

ben deneyebilir miyim, Conrad? Bu kız işini çok iyi biliyor.»

Bir erkek sesi, «Hayır, sıra bende,» dedi. «Erkeğin ne olduğunu göstereceğim ona.»

«Eyy Tanrım!» Claudia yataktan fırladı.

«Ne oldu?» dedi Conrad. «Filmimde rol almaktan vaz mı geçtin?»

Kız gözlerini ona dikip baktı. İçgüdüsü, oradan kaçmasını öğütlüyordu. İyi ama onun ne yararı olacaktı? Beyazperdede görünmezdi o zaman.

«Peki,» diye mırıldandı. «Peki, kalıyorum. Ama bu kez sözünden dönecek olursan...»

Yapımcı, anlamsız bir sesle, «Sözüm söz,» diye mırıldandı.

16

Haftanın ilk günlerini oldukça rahat geçirdi David. Bayan Field sessiz, göze batmayan, kusursuz sekreter kişiliğini koruyordu. Pazar gecesinden hiç söz edilmedi. Öyle bir gece yaşanmamıştı sanki. David belki de bir karabasandı diye düşünüyordu ama içinden gelen bir ses hatırladıklarının gerçek olduğunu söylüyordu. Bayan Field'i bir an önce işten çıkarmaya bakmalıydı. O güne kadar, ilişkileri eskisi gibi sürüp gidecekti. Bir iki hafta beklemeye, sonra da kadını şirketin başka bir bölümüne göndermeye karar verdi. Aylığı da arttırılabilirdi bu arada. Karşı çıkmazdı herhalde.

Fulla Fasulyalarının sahibi Bay Taylor Londra'ya gelmişti yine. David adamı gezdirmek zorunda kalacağını düşündükçe sıkılıyordu ama bu görev ona yüklenmişti her zamanki gibi. Şu taşralılar Londra'nın batakhanelerinden, o geçgin konsomatristlerden hiç bıkmazlar mıydı? Bıkmıyorlardı anlaşılan. Bay Taylor'a yine bir kadın ayarlamak zorunda kaldı. Dora adında iri yarı, kızıl saçlı bir kadın. Dora çok neşeliydi, ha bire gülüyordu. Bir ara, erkeklerin ikisini de evine götürmeye karar verdi. Bu öneriden ne Burt Taylor hoşlandı, ne de David. Burt kadını paylaşmak istemediği için, David de öyle bir ilişkiyi denemek istemediğinden. Gelgelelim kadın boyuna üsteliyordu. Neler yapabileceklerini anlatmaya başlayınca, gözleri yuvalarından uğrayan Burt Taylor da bunun iyi bir fikir olabileceğine karar verdi. David iyice sıkılmıştı artık.

Sonunda o ikisini başından savmayı başardı. Nefret ediyordu bu tür eğlencelerden; bu pavyon kuşları ona göre değildi. Oteline dönüp yattı.

Hafta bitmek bilmiyordu. Çarşamba günü akşam üstü eski evine telefon ederek çocuklarıyla konuşmak istedi. Çocuklar okuldan henüz dönmüşlerdi, kahvaltı ediyorlardı. Anna, Bayan Cooper'ın evde olmadığını bildirdi. Çocuklarını görmeye giderse Linda'yı kızdırmış olmazdı herhalde. Belki akşam yemeğine bile kalabilirdi. Linda yapılacak en doğru işin onunla barışmak olduğunu anlayacaktı. Zamana bağlıydı olsa olsa. Anna'ya, biraz sonra geliyorum, dedi. Kadın da İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Çocukların heyecanlı çığlıklar attıklarını duyuyordu.

Büyük bir neşeyle çıktı bürodan. Hamlegs'e gidip kollarını oyuncaklarla doldurdu, çiçekçiye uğrayarak çiçek aldı.

Evin kapısına dayandığında aradan iki saat geçmişti. Kapıyı açan Linda'nın dudakları kısılı, öfkesi müthişti. «Çocuklar banyo yapıyorlar,» dedi.

«Zarar yok, beklerim.»

Kapıdan çekilmiyordu Linda. «Anlaşmamıza göre çocukları hafta sonlarında görecektin, David.»

«Yaa? Ne fark eder peki? Çocuklarımı görmek istediğim için beni suçluyor musun?»

Linda bezgin bir tavırla geriye çekildi. Çocuklarına haksızlık etmek istemiyordu. David babalarıydı ne olsa. «Öyleyse gir ama bir daha böyle yapma,» dedi.

«Beni şaşırtıyorsun, Linda.» David başını iki yana sallıyordu. «Çocukları bana karşı silah olarak kullanacağın hiç aklıma gelmezdi.»

Bu öylesine haksız bir suçlamaydı ki genç kadının gözleri yaşardı. «Onları silah olarak kullandığım yok, David. Ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum.»

Adam soğuk bir bakışla baktı, «iki küçük çocuğun babalarını görmelerine engel olmak doğru bir şey mi sence?»

«Sen benim söylediklerimi çarpıtıyorsun.»

«Hayır, çarpıttığım falan yok. Senin söylediğini yineliyorum.» Çiçekleri uzattı. «Al bunları. İstersen beni attığın gibi onları da dışarı atabilirsin.»

Linda çiçekleri aldı. «Gidip bakayım, banyo bitmiştir belki.»

«Gidip onları banyoda görmek istesem izin verir misin?» Zehir gibiydi sesi.

«Elbette.»

Sevinç çılgınlıklarını alt kattan duydu Linda. Saatine baktı, altıya gelmişti. Yukarı çıkarak yatağına uzandı. Boşanmanın güçlüklerini atlattığını sanmıştı ama arada çocuk olunca güçlüklerin arkası kesilmiyordu. O incecik sesler sorular soruyorlardı ha bire: «Babam neden burada oturmuyor artık? Babam ne zaman gelecek? Sen babamı sevmiyor musun?»

Jay'i aradı, bulamadı.

Bir saat sonra aşağı indi. Yapmacık bir gülüşle, «Hadi bakalım, çocuklar,» diye söylendi. «Yatak saati geldi. Yarın okul var.»

Stephen ateş püsküren bakışlarla baktı. «Ama anneee!» Janey ağlamaya başlamıştı.

David, «On dakikacık daha,» dedi.

Janey, «Lütfen, anne!» diye yalvarıyordu.

«Peki ama yalnız on dakika.» Saat yediyi geçiyordu, Jay sekizde gelecekti. Jay'in David'le karşılaşmasını istemiyordu. Adamı arayıp o geceki yemeği erteleyebilmek isterdi. Daha doğrusu yemeği ertelemek istemiyordu ama sokağa çıkmak isteğini kaybetmişti birden.

Yirmi dakika sonra çocuklar yatağa girebildiler. David de onlara masal okumaya oturdu. Aşağı indiğinde saat sekize çeyrek vardı. Keyfi yerindeydi. «Bir içkiyi hak ettim,» diye mırıldandı.

Linda tedirgindi. Bir erkekle gezmeye gitmesinin hiçbir sakıncası yoktu; ne var ki David'in bundan hoşlanmayacağını seziyordu.

David kendine bir viski doldurmuştu. Step-

hen çok akıllı bir çocuk. Uzun uzun konuşup geleceğini kararlaştırmamız gerekir.»

Linda kendini toplamaya çalıştı. «Evet ama bu gece değil. Ben değişmek zorundayım.» Meydan okurcasına ekledi. «Biriyle yemeğe çıkacağım.»

«Çok güzel.» Kısa bir sessizlik oldu, ardından, «Hayatın tadını çıkarıyorsun,» diye ekledi.

«Efendim?» Linda öfkelenmemeye çalışıyordu.

«Güzel bir evin var, derdin yok, paralar benden çıkıyor. Sen de gönlünce gezip tozuyorsun.»

«Gezip tozduğum yok, David.»

«Bırak canım! Güzel bir kadınsın, güzel bir dul. Her erkek senin gibisini arar. Herkes beleş kadın peşinde. Kimbilir kaç kişi seninle...»

Genç kadının bakışları ateş püskürüyordu «Defol git buradan! Çabuk git!»

David içkisini bir yana bıraktı. «Ne yani? Vermiyorum mu diyeceksin?»

«Git lütfen, David. Hemen git lütfen.»

David salına salına kapıya yürüdü. «Peki,» dedi. «Heyecanlanma. Burada kalıp sevgilinin yanında güç duruma düşürmem seni. Oteldeki odama dönerim ben. Sen benim için üzülme, eğlenmene bak.»

Kapının dışına çıkmıştı. Linda kanadı onun yüzüne kapadı.

David arabasına bindi. Düşüncesiz kaltak! Claudia'dan farkı yoktu bunun da. Hepsi birbirine benziyordu. Adamı bilmem neresinden yakalayıp suyunu çıkarmaya bakan orospular. İki sokak ileriden geri döndü, evin yüz metre kadar

gerisinde park etti. Linda'nın kiminle gidebileceğini görebilirdi hiç değilse.

Jay birkaç dakika geciktiği halde Linda kendini toplamaya fırsat bulamamıştı. Adam geldiğinde hala ağlıyordu.

«Ben yemeğe falan çıkmam,» diye hıçkırdı.

Jay kolunu kadının omuzuna attı, o da başını erkeğin göğsüne yasladı. Olanları anlattı. Çok anlayışlı davrandı Jay. «Yarın ilk iş avukatına git. Seni rahatsız etmemesi için mahkeme kararı alabilir gerekirse. Çocukları görebileceği günler belli. Buna uymak zorunda.»

«Çocukları göstermezsem hainlik edecekmişim gibi geldi bana.»

«O da senin böyle düşünmeni istiyordu zaten. Sağda solda olmadık karılarla yatıp kalkmaktan bıkmıştır. Sana dönmek istiyordur. Sana yaklaşabilmesinin tek yolu çocuklar.»

«Öyle mi dersin?»

«Evet, kesinlikle. Ben bu işleri iyi bilirim Linda. Güpgüzel bir hayatı vardı, işin bokunu çıkardı. Üç günde bıkılabacak şıllıklardan değilsin sen, bulunmaz bir kadınsın. Bahse girerim ki barışmak istiyordur.» Bir iki saniye sonra kayıtsız bir sesle sordu. «Bu konuda senin duyguların nedir?»

«Bilmiyorum. Onu sevdiğim falan yok ama... Bana sövüp saysa bile acıyorum ona. Benim çocuklarım, evim var... Onun nesi var?»

«Heey, dur hele! David de senin böyle düşünmeni istiyordu zaten. Kuyusunu kendi kazmadı mı? Böyle olmasına yol açan o değil mi?»

«Evet, haklısın.»

«Eh, hiç değilse her zaman haklı olduğunu

öğrenmeye başlıyorsun.» Gülüyordu. «Hadi şimdi yukarı çıkıp burnunu pudrala, siyah elbiseni giy ve gel.»

Linda da gülümsedi. «Peki, Jay.»

Annebels'e gittiler, nefis bir yemek yediler. Jay, İsrail'le, filmle ilgili fıkralar anlatarak genç kadını eğlendirdi. Derken çocuklarından söz etti. Üç çocuğu vardı. Biri ilk karısından, ikisi ikincisinden.

«Güpgüzel, sarışın California çocukları,» dedi alayla. «Pek görmüyorum onları. Lori hiç çocuk sevmezdi.»

«Yaşları kaç?»

«En büyükleri Caroline on beş yaşında. Tam delilik çağı. San Francisco'da Jenny'yle oturuyor. Jenny ilk karım. Ondan sonra Lee var. O on yaşında, Lance de dokuz. Onların çok iyi bir üvey babaları var şimdi. Los Angeles'e gittikçe uğruyorum.»

«Amerika'yı hiç görmedim. Filmlerde görüldüğü kadar göz alıcı bir yer mi gerçekten?»

Jay güldü. «Eh, Hollywood enikonu göz alıcıdır. Bana sorarsan tek iyi yanı iklimidir derim.»

Yemekten sonra Jay'in filmci arkadaşlarıyla buluştular.

Gece çok güzel geçti. Jay, stüdyo şoförünün kullandığı arabayla Linda'yı evine bıraktı, iyi geceler derken yanağından öptü. «Cumartesi akşamı buluşabilir miyiz?»

Genç kadın, «Evet,» diye mırıldandı.

«Neyse, ben yarın sana telefon ederim yine de. Ve lütfen unutma! Yarın sabah ilk iş avukatını arayacaksın.»

— 198 —

«Arayacağım.»

Birbirlerinin yüzüne bakarak gülümsediler. Linda evine girdi, Jay arabaya dönerken arkasından baktı. Çok hoşlanıyordu bu adamdan.

Claudia teras katındaki yatağına gömüldü. Ezilen, berelenen, hoyratça kullanılan gövdesini battaniyelerin altına gizledi. Kendinden utanıyordu. O utanç gecesinin sabahı menacerine telefon ederek Conrad Lee'yle anlaşmaya vardığını, yapımcıdan haber beklemesini söyledi. Stüdyo bir hafta içinde bir haber gönderirdi herhalde. Birkaç türlü uyku hapi içerek uyumaya çalıştı.

Dünkü çocuk değildi Claudia. Çeşitli erkekler, türlü türlü ilişkiler, değişik sahneler onun yabancı olmadığı şeylerdi. Pornografik filmler bile çevirmişti. Ancak Conrad'ın evinde yaşadığı gece kadar aşağılayıcı bir şey gelmemişti başına. Gözlerini kapayınca pis pis gülen kötücül yüzler geçiyordu gözlerinin önünden. Yaptıkları, ona yaptırdıkları şeyleri aklından çıkaramıyordu. Eller gövdesinde geziniyordu gibiydi hala. Her türlü cinsel sapıklığa hedef olan bedeni çığlık atarcasına sızlıyordu. Üç beş gün yemek yemeden, telefon açmadan, büyük bir uyuşukluk ve hareketsizlik içinde yattı. Kimse gelmedi, kimse onu düşünmüyordu. Ölecek olsa, ölüsünü bulmaları aylar sürerdi belki. Sözüm ona dostu olan herkes neredeydi şimdi? Sonunda kendini zorlayarak yataktan kalktı. Yüzü bembeyazdı, zayıflamıştı. Giyinip sokağa çıktı. Sokakta gördüğü insanlardan öğreniyordu. Giles'i

aramaya gitti ama fotoğrafçı da Majorca'ya gitmişti. Evine döndü, belinin ortasına kadar inen o güzelim sarı saçlarını tırnak makasıyla tutam tutam kesip attı. Yine yatağa girdi ve bu kez uyudu.

Ertesi gün uyandığında çok daha iyi hissetti kendini. Bir iki konserve açıp karnını doyurdu. Saçını ne hale soktuğunu görünce dehşete kapıldı. Felaketti saçları, diken diken duruyordu. Kapıda biriken gazetelerle dergilere göz gezdirip menacerini aradı. Hayır, stüdyodan bir haber çıkmamıştı. Conrad'ın evleneceğini duymuş muydu Claudia? Gazetelere sarıldı yeniden. Evet, haberi gazete de doğruluyordu. Altmış iki yaşındaki ünlü yapımcı Conrad Lee, Londra sosyetesinin güzel kızı yirmi yaşındaki manken Shirley Sheldon'la evleniyordu.

Shirley Sheldon! Claudia'nın ağzı açık kalmıştı. Shirley Sheldon! Sayın Jeremy Francis'in eski nişanlısı, eski striptizci. Doğru olamazdı haber. Shirley gibi sıkıcı bir kız! Düzmece bir sosyete dilberi! Öteden beri yükseklerdeydi gözü. Jeremy'yle nişanlanmışsa varlıklı ve saygıdeğer bir ailenin oğlu olduğu için nişanlanmıştı. Şimdi de Conrad'ın parasına göz koymuştu anlaşılan. Herif oldukça ünlüydü. Peki ama o Shirley'nin nesini beğenmişti? Pek güzel sayılmazdı kız. Vücudu hiç güzel değildi, ağzını açtı mı karşısındaki sıkıntıdan patlardı. İhtiyar budala onun İngiltere'nin seçkin ailelerinden birinin kızı olduğuna inanmıştı herhalde. Onları tanıştıran da Claudia'ydı. Gel de gülme! Shirley'nin evinde düzenlediği eğlenceye geldiğini hatırlıyordu. Ne güzel yanmıştı. İsrail güneşinde yan-

mişti mutlaka! Salak karı! Geçen akşam neredeydi peki? Conrad nişanlısını bu bayağı eğlencelerden uzak mı tutuyordu yoksa? Neden?

Gazetedeki yazıyı bir kere daha okudu. Düğün o gün yapılacaktı. Bir türlü inanamıyordu. Siska Shirley Sheldon'un Londra sosyetesinden olmadığı, yirmi yaşında olmadığı kesindi.

«Hah!» diye homurdandı. Bu kadarı da fazlaydı artık.

İçinden gelen bir sese uyararak telefonun yanına koştu ve Sayın Jeremy'nin numarasını aradı. Numarayı bulunca da hemen almaca uzandı. Evdeydi Jeremy, her zamanki gibi kararsız ve kekeme.

Kız kendini tanıtınca, «M-merhaba, C-c-cia-udia,» dedi. «Bb-u ne güzel s-s-sürpriz.»

Claudia lafı hiç dolandırmadan, «Shirley* nin düğününe gidecek misin?» diye sordu.

«Elbette! K-kaçırır mıyım hiç?» Çok neşeliydi.

«Birlikte gidelim öyleyse.» Büyük bir kayıtsızlıkla konuşuyordu. «Çoktandır görüşmedik.»

«Ç-ç-çok iyi olur! Giderken s-s-ana uğrarım.»

Claudia gülümsedi. Kolay olmuştu bu iş. «Kaçta gelirsin?»

«Kokteyl altıda. B-ben b-b-beş buçukta gelirim s-sana.»

«Harika!» Jeremy'ye adresini verip kapadı. Ne ahmaktı şu oğlan.

İkinci saatlerini berberde geçirdi. Oradan çıktığında saçları oğlan çocuklarının saçı gibi kısacık kesilmişti. Yüzünün iki yanından, yanaklarına yapışan iki perçem uzanıyordu. Neyse ki

bu saç moda olmuştu o günlerde. Bütün mankenlerle fotomodeller böyle kestiriyorlardı saçlarını. Giymeye karar verdiği süpermini dore elbisesiyle de iyi gidecekti.

Jeremy onu almaya gelince gözleri yuvalarından uğradı. «B-bu ne güzellik!»

Claudia oğlana sert bir martini hazırlarken yüzündeki kırmızılıklara dikkat etti yine. Sen kimseyle yatmıyor musun diye sormak istiyordu ama kendini tuttu.

Kendi martinisini aldı, Jeremy'nin karşısındaki koltuğa oturarak güzel bacaklarını sergilerken, «Eh, demek Shirley de gelin oluyor,» dedi.

«Oluyor ya!»

«Sizin iş neden bozuldu.»

«Doğrusunu istersen...» Siska kollarını sallayıp duruyordu. «Shirley b-bulunmaz bir k-k-kız, ç-çok iyi bir arkadaş ama b-benden daha olgun bir erkek gerekti ona. K-Kendi öyle dedi.» İçkisinden bir iki yudum aldı, fırlak gırtlığı alçalıp yükselirken, «T-tabii hala arkadaşız,» diye bitirdi salakça.

«Böyleşi daha iyi,» dedi Claudia. «O senden çok yaşlı ne olsa.»

«Öyle mi?» Jeremy şaşırmıştı.

«Gerçi arkasından konuşmak istemem ama... Kendine çok iyi baktığı da bir gerçek. Yine de, ne kadar kandırabilir milletil! Bilgiş bir tavırla başını iki yana salladı. Jeremy ağzını bir karış açmış ona bakıyordu. «Yavaş yavaş toplanalım bence.» Yerinden kalkıp elbisesini sıvazladı.

«K-k-kalkalım,» dedi Jeremy. O da ayaklan-

dı. Sırık gibi bir oğlandı, çenesi olmayan, sarsak bir oğlan. Claudia, Shirley'in bunu bırakıp Conrad'a gitmesine şaşmamak gerek diye düşündü; yapımcının ünü vardı hiç değilse.

Jeremy cırtlak kırmızı renkte bir MG'yle gelmişti. Hiç rahat değildi arabası, direksiyonun arkasına geçmek için dört kat olmuştı.

Claudia, «Neden daha büyük bir araba almıyorsun?» diye sordu. Oğlanın babası çok zengindi bildiği kadarıyla.

Jeremy, «B-bu d-düldül iyidir,» diye söylendi övünçle. «Değiştirmem.»

Kötü bir sürücüydü. Vites değiştirirken arabayı sarsıyor, hiç farkında olmadan başkalarının yolunu kesiyor, trafik lambalarına gelince ışık değişmeden geçiyor diye birden hızlanıyordu.

Yolun sonuna geldiklerinde Claudia'nın midesi bulanmaya başlamıştı. Hemen bir içki içebilse iyi olacaktı. Shirley'yle Conrad onu görünce ne hale geleceklerdi kimbilir! Quel surprise!

David arabasında oturmuş sigara içiyordu. Çok fazla beklemedi. Üniformalı bir şoförün kullandığı kocaman siyah bir araba evinin kapısına dayanmıştı. Daha doğrusu Linda'nın evinin kapısına. Bir adam kaldırıma atladı. David arabadan çıkanın kim olduğunu seçemeyecek kadar uzaktaydı. Arabasını biraz ileri aldı ama çok geç kalmıştı. Adam eve girmişti bile. Alçak sesle sövdü.

Linda'nın işi yolundaydı anlaşılan. Sevgilisi her kimse, paralı olduğu belliydi. Ne kahpe yaratıklardı şu kadınlar! Hiç boş durmuyorlardı.

Boşanalı ancak bir hafta olduğu halde Linda gezip eğlenmeye başlamıştı şimdiden. Belki de boşanmadan önce bulmuştu herifi! Claudia'dan farkı yoktu. Eski karısıyla sevgilisinin çıkışlarını görmek için sabırsızlanıyordu. Amma oyalanmışlardı haa! Belki de oturma odasındaki kanepede iş tutmuşlardı ayaküstü. İçeri girip —her kimse— herifin yüzüne bir yumruk indirmeyi tasarladı ama Linda onu eve almazdı herhalde. Karısına döndüğü zaman bunun acısını çıkartacaktı. Linda bu oynaklığından vazgeçmezse ona hiç dönmezdi belki de. Evdekiler çıkıncaya kadar dalgın dalgın oturdu. O herif, o pezevenk, karısının omuzuna atmıştı kolunu. Şoför yerinden fırlayıp kapıyı açtı, arabaya bindiler ve hemen yola koyuldular.

David de peşlerinden. Dikkati çekmemek için biraz uzaktan izliyordu arabayı. Ne yazık ki Swiss Cottage'da, üniformalı şoför birden gazlayıp sarı ışıktan geçti. David onu gözden kaybetmemek amacıyla hız kesmeden ilerleyince kavşaktaki motosikletli polis arabasını durdurdu.

Kimliğini ve ehliyetini göstermek, polisten, dikkatsizce araba kullanmanın tehlikeleri konusunda bir söylev dinlemek zorunda kaldı. Yeniden yola koyulduğunda öndeki araba çoktan uzaklaşmıştı. Açlıktan midesi kazınıyor, o da büsbütün keyfini kaçıırıyordu. Yalnız başına yemek yemekten hiç hoşlanmazdı ama bu saattan sonra kimseyi de arayamazdı. Hareketli, canlı bir yerde yemeğe karar vererek Carlos'a gitti. Her zamanki gibi tıklım tıklımdı içerisi.

Şef garson yapmacık bir kederle başını sallayarak tek kişilik bir masa açılması için en az

iki saat beklemek zorunda kalacağını bildirdi. David adamın eline bir sterlin tutuşturunca tek kişilik masa açılması umudu güçlendi. David biraz barda oturursa bir şeyler yapmaya çalışacaktı.

Bara geçti, buzlu bir viski söyleyerek çevresini gözden geçirdi. Buraya en son Claudia'yla geldiğini aklından çıkaramıyordu. Orosu şimdi ne yapıyordu acaba? Aslında pek de umurunda değildi. O olmasaydı David kendi evinde, karısının sofrasında yemek yiyebilirdi şimdi.

Kadının biri gözlerini dikmiş ona bakıyordu. David de baktı. Beyaza yakın sarı saçlarını koskoca bir yığın halinde tepesine toplamıştı kadın. Sırtında bir beyaz vizon vardı. Yüzü hiç yabancı değildi. Heyecanlı bir konuşmaya dalan iki erkekle —yaşlı, gürültücü Amerikalılar— birlikte oturuyordu. Heriflerin biri kovboy çizmeleriyle gelmişti lokantaya. Sarışın masa arkadaşlarıyla hiç ilgilenmeden oturuyordu. Güzel ve soğuk bir kadın.

David birden uyandı. Lori Grossman'dı bu! İçkisini bara bırakıp o masaya yanaştı. «Merhaba, Lori,» dedi. «Hatırladın mı beni? David Cooper.»

Lori ölçülü olduğu kadar kışkırtıcı bir gülüşle gülümseyip beyazın da beyazı denebilecek, ince uzun elini uzattı. «David! Seni gördüğüme çok sevindim.»

Adamlar konuşmayı kesmişlerdi. Onları da tanıttı. Daha yaşlı olanı —yetmişin altında değildi herhalde— kocası Marvin Rufus'tu.

David şakın şaşkın baktı. Jay'e ne olmuştu peki?
— 204 —

Marvin, «Oturun da bir içki için,» dedi ve yine arkadaşlarıyla, konuşmaya başladı.

Lori beyaz vizonunu çıkarınca altından açık yakalı, siyah dantel tuvaleti çıktı. Göğüsleri küçük, ancak çok biçimliydi. Sutyen giymemişti.

Sorulmayan soruya karşılık vererek, «Jay'e posta koydum,» dedi. «Cimri herifin biriydi.» İnce bileğini çevreleyen pırlanta bileziği düzeltti. «Marvin bir kadına nasıl davranmak gerektiğini çok iyi biliyor....» Konuşmasına ara verdi, buğulu mavi gözlerini David'in gözlerine dikti. Gözlerinde büyük bir açlık okunuyordu.

Bu kadın tam kıvamındaydı! David, onu kadınların gözünde çekici kılan özelliklerine şükretti. Lori gözleriyle yiyordu onu. «Ben de Linda' dan ayrıldım,» dedi. «Yürütemedik.»

Lori, yayık Amerikan şivesiyle, «Evet biliyorum,» diye mırıldandı.

«Biliyor muydun?» Şaşırmıştı David.

Kadın gülümsedi. «Kuşlar haber verdi. Benim eski kocamın senin eski karınla arkadaşlık ettiğini de sen biliyorsundur herhalde. Birlikte çıkacaklardı bu gece.»

«Jay, Linda'yla mı çıkıyor?» İnanamıyordu David.

«Evet, tatlım, öyle.» Lori biraz daha sokulmuştu ona. David masanın altındaki bacaklardan birinin bacağına dayandığını farketti. Elini uzattı, parmakları ince naylon çoraba dokundu. Bekleyemiyordu kadın! Marvin'le öbür adam Londra borsasından, sterlinin değer kaybedip etmeyeceğinden söz ediyorlardı. «Kaç gün kalacaksınız?» diye sordu.

«Yalnız iki üç gün.»

Yeterdi o kadar. Jay onun karısını beceriyorsa, o da Lori'nin tadına bakardı. Kadının gönüllü olduğu belliydi.

Masanın altındaki elini biraz daha yukarı kaydırды, çorabın bitip de çıplak tenin başladığı sınıra ulaştı.

Lori, «Sen birini mi bekliyorsun?» diye sordu. David başını iki yana sallayınca, «Öyleyse bizimle ye,» dedi. «Marvin böyle şeylere aldırmas. Saatlarca iş konuşacaklardır onlar.»

Birkaç dakika sonra yemeğe geçtiler. Lori haklı çıkmıştı. Marvin konuşma maratonunu yemekte de sürdürdü. Gözlerini arkadaşından ayırmıyor, yemeğiyle bile pek ilgilenmiyordu.

Lori de kuş kadar yiyordu; bonfilesinden minik bir lokma kesiyor yeşil salatadan bir çatal alıyordu. Müzik başlayınca kadını dansa kaldırdı David. Çok uzundu Lori, saçlarını tepesine topladığı için olduğundan da uzun görünüyordu.

Piste çıkınca, «Ne yapıyoruz?» diye sordu David. Şu soğukkanlı, taşbebek tavırlı kadının buzlarını eritmek, saçını dağıtmak, onu hırpalayıp canlandırmak düşüncesi müthiş bir heyecan vermişti David'e. Lori de onun heyecanını sezdi ve erkeğe büsbütün yapıştı.

«Buradan çıkınca Marvin kumar oynamak isteyecektir,» dedi. «Ben yorgun olduğumu söylerim, sen de beni otelime bırakırsın. Ayrı dairelerde kalıyoruz. Bizi rahatsız etmez.»

David kadına sınıksı sarıldı. Lori'nin kemiklerini hissediyordu.

«Ya yutmazsa?» diye mırıldandı.

«Yutar.» Lori kısık sesle güldü. Her «zaman yutuyor.»

Jay sözünde durmuş, perşembe ve cuma günleri Linda'ya telefon etmişti. Her gün aranmak Linda'nın hoşuna gidiyordu. Güzel ve çekici bir kadın olduğunu hissediyordu yine.

Cumartesi gecesi giyeceği elbise adamın gözlerini kamaştırmalıydı. Mağazaları dolaşarak yeni bir şey almaya karar verdi. O günlerde, satılan, bütün giyecekler on yedi yaşındaki memesiz kızlar için dikilmişti sanki. Sonunda beyaz krepten yapılmış dümdüz bir elbise seçti. Çok pahalıydı ama değerdı. Günü çocuklarıyla birlikte geçirdi. Onları uzun bir yürüyüşe çıkardı, eşeğe bindirdi. Çok seviyordu çocuklarını; Jay hayatına girdiğinden beri daha da çok seviyordu sanki.

Özenle hazırlandı; kokulu bir banyo, dikkatli bir makyaj, düzgünce taranmış saçlar, beyaz krep elbise ve bir iki parça mücevher. Jay'le sevişmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Jay onu istiyor muydu acaba? Ondan hoşlandığı belliydi. Bu gece asılırdı belki de. Asılmak! Yeni yetmeler gibi düşünmeye başlamıştı! İki çocuklu, dul bir kadındı o. Aynı erkekle ikinci randevuya giden bir genç kız değil. Jay onunla yatmak ister miydi? Hah, şimdi olmuştu işte. Jay'i istediğinin farkındaydı. Nicedir hiçbir erkekle sevişmemişti. Sonunda hazırlanabildi. Jay da tam zamanında geldi.

«Çok güzelsin,» dedi. «Birkaç dakikalığına bir partiye uğrarsak kızarmısın? İş gereği.»

Parti Belgravia'daydı. Victoria çağından önce yapılmış şık bir konakta. Kapıda bir uşakla bir hizmetçi bekliyordu. Linda kapıdan girer girmez çekingenlik duymuştu. Çevresine bakındı, ilk anda birkaç ünlü kişiyi ayırt etti. Ev yıldızlarla, genç, güzel kızlarla doluydu sanki. Jay herkesi tanıyordu. Bir topluluktan ötekine giderek herkesi selamlıyor, Linda da üzgün üzgün peşinden gidiyordu. Çirkin bir kadın olduğunu düşünmeye başlamıştı ansızın. Ona göre bir yer değildi burası. Sıkıntısı yetmemiş gibi, adının Susan Standish olduğunu bildiği sarışın kız senli benli bir havayla Jay'e sarılmış, Linda'nın duyabileceği bir sesle, «Seni namussuz!» diye mırıldanmıştı. «Sabah benim uyanmamı beklemeden çekip gidersin ha!»

Jay kızı iterek güldü.

Linda da arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Görünüşe bakılırsa kimse onunla konuşmak istemiyordu. Bütün konuklar film endüstrisinin ünlü kişileriymiş. İnsan ünlü değilse, ya da gencecik, göz alıcı bir yıldız adayı değilse kimse onunla tanışmak istemiyordu burada. Bir yer bulup oturdu. Budalalık etmişti. Jay'in onunla ilgilendiği falan yoktu. Ona acımişti olsa olsa hüzne kapılmıştı. Jay koskoca bir yönetmendi, Londra'da hangi kızı istese elde edebilirdi. Linda'nın ona verebileceği her şeyi başkaları da verebilirdi. Çok daha güzel ambalajlar içinde hem de. Yönetmenin odanın ucundan ona doğru geldiğini gördü. Gülmeli, sıkkın olduğunu belli etmemeli. Ne diye sıkalım adamı?» Aramızda herhangi bir şey yok ki.

Jay, «Neden kaçtın?» diye sordu. Bakışla-

rında belli belirsiz bir alay vardı. «Yıldız olmak merakına düşen bir dışının pençelerine bıraktın beni. Onlar benim gibi yaşlı yönetmenleri hiç rahat bırakmazlar. Neden yanımda durup beni korumadın?»

Linda, dün gece kızla yatmışsın, başka ne bekleyebilirdin, demek istediye de kendini tuttu. Kendini zorlayarak gülümedi. «Bilmem,» dedi. «Biraz oturayım diye düşündüm.»

«Bir iki dakika sonra gideriz. Hiç uğramasaydım Jan asla bağışlamazdı beni.» Kırk yaşlarında görünen alımlı, çarpıcı bir kadına işaret ediyordu. Ev sahibesi.

Gerçekten de az sonra kalktılar. Yemeği Chelsea'daki küçük bir Fransız lokantasında yediler. Gecenin ortasına gelmeden, Jay neden sıkıldığını sordu genç kadına. Duygularını gizlemekte pek usta değildi Linda; adama karşı soğuk davranmıştı.

«Bir şey yok.» Nedense gözleri dolmuştu.

Jay konuyu değiştirdi. «Yarın çocukları gezdirelim. Onlarla tanışmak istiyorum.»

Linda olmaz demek için bahane bulamadı. «Peki.» diye mırıldandı uyuşukça. «Şimdi eve dönmek istiyorum desem çok kızar mısın? Başım ağrıyor.»

Jay şakin şaşkın baktıysa da bir şey söylemedi. Hesabı ödeyip kalktılar. Finchley'ye dönerlerken pek az konuştular. Linda önde oturan, yüzü görünmeyen şoförün varlığından tedirgin olmuştu. Biraz da onun yüzündendi suskunluğu. Kapıya gelince elini uzattı. Jay on ikide görüşürüz.'Çocukları yemeğe götürelim.»

Linda başını salladı kayıtsızca. Ertesi sabah bir telefon edip gelmemesini söyleyecekti.

Düğün çok kalabalıktı.

Claudia, «Beni bara götür,» dedi hemen. «Bir içki istiyorum.»

Jeremy boş bakışlarla çevresine bakınarak, «Önce yeni evlileri arasak,» diye mırıldandı.

«Hayır, önce bir içki arayalım.»

Bara yöneldiler. Claudia bir bardak şampanyayı bir yudumda bitirince kendini biraz daha iyi hissetti. Konukları gözden geçirdi. Shirley'nin —sözüm ona— sosyete dostları. Dökülüyorlardı hepsi. Amerikalı konuklar kendi aralarında kümeleşmişlerdi. Kadınlar vizon etol ya da vizon mantolu, erkekler gürültücü.

«Sıkıcı bir topluluk,» diye söylendi.

Jeremy aptal aptal baktı.

Garsonlardan biri kanape tepsisini uzattı, Claudia birkaç tane birden aldı. «Igh!» dedi, «Mezeler de boktan! Şuna bak! Buruşuk bir sosis kırıntısı. Tıpkı güvey gibi!» Kıkır kıkır gülererek bir bardak şampanya daha yuvarladı.

Jeremy'ye çok benzeyen, ancak yüzlerindeki kırmızılıklar biraz daha az olan uzun boylu iki delikanlı yanaşmıştı yanlarına. Biri, «Eski dostum Jeremy Francis!» diye haykırarak Jeremy'nin omuzuna sarıldı. Gözlerini Claudia'dan ayıramıyordu.

«M-merhaba, Robin.»

Robin oğlanın omuzunu bıraktı. «Güzel arkadaşın kim?»

*Jeremy kollarını salladı. «C-claudia P-P-par-
— 210 —*

ker. Robin Humphries.»

«Lord Humphries,» dedi Robin. «Kız kiminle tanıştığını bilsin, arkadaş.» Sigaradan sararmış çarpık dişlerini göstererek gülümsedi.

Claudia da güldü. Dördüncü bardak şampanyayı yarılamıştı.

İkinci delikanlı da bir adım ileri çıktı hemen. «Ben Peter Fore-Fitz Gibbons,» dedi.

Jeremy arkadaşlarıyla Claudia'nın arasına girdi. «B-bana bak, gidip S-s-shirley'yle k-kocasını arasak.»

«Nasıl istersen, tatlım.» İki delikanlıya bakıp göz kırparak, «Sonra görüşürüz,» dedi. «Siz yolunuzdan dönmeyin!»

Lord Humphries'le Bay Fore-Fitz Gibbons birbirlerine baktılar şaşkın şaşkın.

Robin, «Tuhaf kız,» dedi.

«Tuhaf olmasa Jeremy'yle çıkar mıydı?»

Kalçalarını sallayarak yürüyen Claudia'nın arkasından baktılar.

Peter, «Şundan bir dilim isterdim,» diye mırıldandı.

«Evet.»

Claudia gelini görmüş, ona yaklaşmıştı.

«Shirley! Seni yaşlı kısrak seni! Neler çevirmişsin!» Bir eliyle şampanya bardağını, öbürüyle Jeremy'nin kolunu tutarak duruyordu gelinin karşısında.

Shirley bozuntuya vermedi. Nazik bir gülüşle, «Seni burada görmek büyük sürpriz,» diye söylendi. «Gelebildiğine sevindim. Jeremy, tatlım!» Parmaklarının ucunda yükselerek Jeremy'nin yanağına tükrüklü bir öpücük kondurmasına izin verdi.

Claudia, «Güvey nerede?» diye sordu. Dili, kayıyordu hafiften.

Shirley, «Buralardadır,» diye söylendi neşeyle. «Saçını çok beğendim. Ben de kestirmek istiyorum ama yakışmaz sanıyorum.»

«Sen ne yaparsın da yakışmaz!»

Jeremy, «D-düğün ç-ç-çok güzel,» diye kekeledi.

Kadınların ne biri duymuştu bu sözü, ne de öbürü.

Shirley bal gibi bir sesle konuşarak, «Geçen akşam çok eğlenmişsiniz,» dedi. «Conrad anlata anlata bitiremiyor.»

Claudia dik dik baktı. «Evet. Senin de orada olacağını sanmıştım ben.»

Shirley, «Orada olmama gerek yoktu,» deyip güldü... «Filmi görebilirim nasıl olsa.»

«Hangi filmi?» Claudia'nın sesi sertleşmişti.

«Öyle eğlencelerde mutlaka film çeker Conrad.» Zafer kazanmışcasına konuşuyordu. «Bilmiyor muydun? Bir gece gel de filmini gösterelim sana.»

Claudia bir şey diyemedi. Midesinin aşağı çekildiğini hissediyordu. Shirley'nin yalan söylemediğini anlamıştı.

Gelin, «Filmde rol almak istiyorsun,» diye sürdürdü. «Öyle dememiş miydin?» Çingiraklı bir kahkaha atarak yeni gelen bir konuğu selamlamak için döndü.

Claudia müthiş bir öfke içinde, öylece duruyordu. Orosu çocuğu pezevenk!»

Jeremy, «B-b-baksana, bir şeyin m-mi var?» diye sordu.

«Git başımdan be!»

«Ne?» Çok kırılmıştı Jeremy.

«Yok bir şey. Bir şey demedim.» Şampanyasını bitirip bardağı oğlana uzattı. «Bir tane daha getirir misin?»

Conrad'ı görmüştü bu arada. Yapımcı, yaşlıca bir çiftle konuşup şakalaşıyordu. Yalpalaya yalpalaya o yana yürüdü. «Hey,» diye bağırdı. «Kutlarınız!»

Conrad'ın bakışları ilgisizdi, kızı süzdü, gözlerini çevirdi. Shirley hemen gelip kocasına sahip çıkmıştı. Claudia, «Bu herif yatakta beş para etmez,» dedi. «Ama duyduğuma göre sen öyleymişsin, onun için uygun bir çift olacaksınız.»

Yaşlı karı koca birbirlerine bakıp uzaklaştılar. Jeremy dolu bir bardakla çıkıp gelmişti. Claudia bardağı havaya kaldırdı. «Kaşarlanmış gelinle buruşuk kırışık damadın şerefine içiyorum!»

Yakında duranlar onlara bakmaya başlamışlardı.

Conrad, «Defol git,» diye homurdandı alçak. «Git buradan, küçük orospu!»

Claudia gülümsedi. «Seve seve! Seve seve, boksuz osuruk!» Şaşkına dönen Jeremy'nin koluna yapıştı. «Yürü hadi, bu sittiri boktan düşünün içine sıçayım!»

Kıpkırmızı kesilen Jeremy yürüdü.

Sokağa çıkınca gülmeye başladı. Claudia. «Ne matrak oldu ama! Ne matraktı değil mi?»

Kırmızı lekeleri büsbütün kızaran, yüzü ancak bir ton açık renkte olan Jeremy, «C-c-clau-dia, nasıl yapabildin...? diye mırıldandı.

«Ne yaptım ki? O da bir şey mi be?» Kolla-

rını açarak oğlana sarıldı birden. Dudaklarını onun ağzına dayadı, diliyle zorlayarak oğlanın ağzını araladı. «Hadi, benim eve gidelim de biraz eğlenelim.»

Jeremy pek istekli görünmedi. Düşüne dönüp özür dilemek istiyordu o. Ne var ki Claudia diretiyordu. «Gel hadi, bak nasıl eğleneceğiz!»

Eve dönünce iki içki hazırladı, pikabı sonuna kadar açtı ve sırtındaki elbiseyi atarak dansetmeye başladı. Jeremy ne yapacağını bilemeden, kaskatı oturuyordu. Claudia da kendini müziğe kaptırmış, oğlanı görmez olmuştu. Dansederken göğüslerini, bacaklarını okşuyordu. Yeterince isteklendiğini farkedince delikanlının oturduğu koltuğa gitti ve onu soymaya çalıştı. Jeremy karşı koyuyordu.

«Nesin sen be? İbne misin nesin?»

Oğlan yerinden fırlayarak kapıya koştu. Ürkek bir tavşan gibi kaçıyordu merdivenlerden. Claudia merdivenin başına kadar çıkarak onu çağırdıysa da geri dönmedi. Şaşırmıştı kız. Ömründe ilk kez, bir erkek — ya da erkek bozuntusu— hayır demişti ona. İbneydi herhalde. Çenesiz herifler öyle oluyorlardı çokluk. Serseri puşt! Nasıl hayır derdi ona? Belki de beceremeyecekti. Güldü. Gülerken gözleri yaşardı nedense. Bu da hayat mıydı sanki? Ne bulmuştu bu dünyada? Pek az bir şey.

Tek isteği yıldız olmaktı. Hepsi bu! Olamaz mıydı? Çok şey miydi istediği. Gözyaşları süzülüyordu yanaklarından. Yere uzandı. Müzik heyecan veriyordu ona. Gürültü cinsel isteklerini uyandırmıştı. Elleri bedeninde dolaşmaya başladı. O sıska ibnenin yapamadığını, kendi yapardı

gerekirse. Herhangi bir şey yapamadan sızdı. Horultusu Charlie Parker'in müziğine karışıyordu.

Lori'nin dediği olmuş, Marvin yemekten kalkar kalkmaz kumar oynamak istediğini belirtmişti. Dördü lokantanın önünde duruyorlardı.

Marvin karısına dönerek, «Gel de bana şans getir,» dedi.

Lori beyaz vizonuna sarınıp başını iki yana salladı.

Kovboy Çizmeleri bir an önce yola koyulmak için sabırsızlanarak kaldırımı eşeliyorlardı.

Marvin, «Ben gideceğim,» dedi.

David fırsatı kaçırmamak için hemen atıldı. «İsterseniz ben Lori'yi otele bırakırım.»

«Büyük bir iyilik yapmış olursun doğrusu.» Lori'nin yanağını öperek, «Ne kazanırsam senindir,» dedi, David'in elini sıktı. Kovboy Çizmeleriyle ikisi puro dumanları yayarak, sokağı yayık Texas şivesiyle çınlatarak yürüdüler. Martin karısına güveniyordu. Ya da aldırıyordu.

Lori bir kahkaha attı. «Demedim mi?»

Köşeyi dönüp David'in arabasına yöneldiler. Kadın, «Ben iri erkeklerden hoşlanırım,» dedi. «Yalnız iri erkeklerle yüz veririm.»

Arabaya binince kızıışmış köpek gibi atıldı hemen. Adamın her yanını yokluyordu. David boyutlarından utanmayacağını bilerek gülümsedi. Hızla sürdü arabayı, Lori kendini beğenmiş bir kraliçe gibi girdi otele. Sırtındaki beyaz vizon orada bulunan bütün kadınların dikkatini çekmiş-

ti. Kiskanarak bakıyorlardı. Bir an durup tanıdığı bir oyuncuyla selamlaştı. Adam David'i anlamlı bir bakışla inceledi.

Lori'nin dairesi altıncı kattaydı. Mavi ve gümüş renkleriyle dekore edilmiş lüks bir yer. Vizonunu bir iskemlenin üstüne atarak, «Sen kendine bir içki hazırla,» diye söylendi yayık şivesiyle. «Ben de üstüme daha rahat bir şey geçireyim.» Konuşma Hollywood filmlerinden çıkmıştı sanki!

David, birinin —kolaylıkla sağlamak istercesine— buz kovaşına yerleştirip soğuttuğu şampanyayı açtı ve iki bardak doldurdu. Hayat buydu işte! Güzel bir ortam, güzel bir kadın ve şampanya. Bir erkek başka ne isteyebilirdi? Lori çabuk döndü. Yere kadar inen siyah renkli, saydam, fırırlı bir sabahlıkla. Saçları tepesindeydi hala. Bir yudum şampanya içip kanepeye uzandı. Sabahlığın önü açılınca süt beyaz bacakları ortaya çıkmıştı.

Henüz hazır olmadığını hissediyordu David. Gelgelelim kadın kollarını açmış onu bekliyordu. «Gel canım,» dedi. «Güzel bebeğine gel.» David içkisini bırakıp gitti.

«Banyoda ipekli bir robdöşambr olacak,» diye mırıldandı Lori. «Sen de soyun istersen. Daha rahat edersin.»

David sırtındaki giyeceklerin ağırlığını duymaya başlamıştı gerçekten. Üstelik öyle lüks bir odadaydı ki donunu gömleğini çıkarıp sağa sola bırakmak çirkin olacaktı. Kadını öptü, dudakboyasının tadı geldi ağzına. Banyoya giderek robdöşambri giydi. Şal deseni ipek. Kocasını herhalde.

Aynadaki erkeğe baktı. Kırk yaşına gelmiş biri için hiç kötü değildi doğrusu.

Lori kanepenin üstüne serilmiş. Vogue dergisindeki reklamlarda görülen kadınların havasıyla bekliyordu. David kadına sarıldı, o da ellerini robdöşambrın içine sokup erkeğin göğsünü kaşdı usulca. Tırnakları kuş pençelerini andırıyordu. David kadının gövdesini okşadı. Göğüsleri küçük ve diri, göğüsbaşları çok iriydi. Linda gibi yumuşak ve sıcak, Claudia gibi ateşli ve kıvrak olmasa bile heyecan verici bir kadındı yine de. Apak, kaygan bir yılan.

Sabahlığın önünü iyice açtı. Bacakları olağanüstü bir uzunlukta, karnının altındaki tüyler saçıyla tıpatıp aynı renkteydi. Lori ellerini adamın sırtında dolaştırıp onu kendine çekerken bacaklarını da aralamıştı.

David hala hazır olmadığını farkederek şaşırdı. Kadının dikkatini başka yöne çekmek için eğildi ve o küçük göğüsleri öpmeye başladı. Lori tırnaklarını iyice bastırarak inledi. Bir iki dakika sonra da sabırsızlanmaya başladı. Şimdi onun elleri adamın gövdesinde dolaşıyordu. Kapalı duran gözlerini açtı birden.

«Neyin var, hayatım?» Sesinde belli belirsiz bir hırçınlık seziliyordu. Karşındaki ballı Georgia şeftalisedir!»

David «Bir şey yok,» dedi utançla. «Bir iki dakika bekle.»

Lori yine gözlerini yumdu. Erkeği okşamaya koyulmuştu.

«Hadi, tatlım,» diye mırıldandı. «Hadi ama!»

En ufak bir etkisi olmadı. David için bir karabasandı bu. O güne kadar hiç böyle bir duru-

ma düşmemişti. Korkuya kapıldı, erotik sahneler düşünmeye başladı. Boş çaba. En son kiminle seviştiğini hatırlamaya çalıştı. Korkunç sekreter, beyaz sıçan Bayan Field! Son umut olarak onunla yaşadığı geceyi düşündü.

Ve evet, olmuştu işte!

Lori rahat bir soluk aldı. «Çok güzel! Harika!» Uzun beyaz bacakları adamın beline dolanmıştı.

David sert hareketlerle, büyük bir hızla girişmişti işine. Kadın keyifli iniltiler çıkarıyordu. «Harika!» Müthiş! Ah canım... Durma sakın...» Sesi değişti ansızın. Neden durdun?»

David öyle bir utanca kapılmıştı ki karşılık veremedi. Böyle bir duruma düşen erkeklerden söz edildiğini duymuştu ama ona ilk kez oluyordu.

Sinirlenmişti Lori. Yayı Georgia şivesi tiz bir çığlık halini almıştı.

«Senin neyin var be? Yapacak mısın, yapmayacak mısın? Elinden gelen bu kadarsa kocam da becerir onu.»

David kalkıp oturdu. «Çok üzgünüm.»

Lori de kalktı. «Üzgünsün demek.» Ayağa fırladı. Diri göğüslerle göğüsbaşıları, suçlayan parmakları gibi uzanıyordu erkeğe doğru. «Çık git buradan! Kendime gerçek bir erkek bulmak zorundayım.»

İyice aşağılanmıştı David. Banyoya gidip giyindi. Odaya döndüğünde Lori biriyle konuşuyordu telefonda. «Tabii, şekerim. On dakika sonra görüşürüz.»

Kapıyı açıp çıktı. Çok utanmıştı. Korkunç bir şeydi bu. Neden olmuştu peki? Kadını istemişti

pekala. Onun suçu da değildi. Yoo, belki de onun suçuydu. Kocasından başka bir sürü erkekle yattığını gizlemiyordu. Her önüne gelenle yatan bir kadın. Otelin barına girip bir konyak ısmarladı. Konyağı bitirdiğinde bütün suçun Lori'de olduğuna karar vermişti. Pis orospu! Bir sürü insanla yattığını bildirmekle erkekliğinden etmişti onu. Bunların hepsi birbirine benziyordu. Bütün kadınlar. Ama şöyle, ama böyle, erkeğin gücünü elinden almak istiyorlardı.

O gece bir deneme daha yapmaya karar verdi ansızın Lori'yle değil tabii. Bayan Sıçan Field belki. Sessizdi o, insanı rahatsız etmezdi. Kadını nasıl olsa işinden uzaklaştıracağına göre bir kere daha yatsa hiç zararı olmazdı. Ondan hoşlanmadığına göre, cinsel gücünü çetin bir sınavdan geçirmiş olacaktı üstelik.

Bayan Field'in evini unutmamıştı. Evde bulacağına da kuşkusu yoktu. Bir konyak daha içip yola koyuldu.

Kapıyı yumruklarken erkekliği kaya gibiydi. Bayan Field kapıyı açmak için yataktan kalkmıştı. Etsiz, solgun bir yüz, yüzünün iki yanından aşağı sarkan seyrek, donuk saçlar, açılmasın diye iki eliyle sımsıkı tuttuğu yünlü bir sabahlık.

«Bay Cooper!» diye haykırdı hayretle.

David kadını itip içeri girdi, üstündekileri çıkarırken, «Soyun,» emrini verdi kabaca.

Bayan Field başını çevirerek soyundu.

Gerçek bir erkek gibi saldırdı David. O kemikli gövdeyi hemen oracığa, yere yatırdı.

Hayır canım, onda hiçbir kusur yoktu!

Jay'e telefon edip pazar gezmesini erteleyememişti Linda. Yönetmen söylediği saatta geldi, hepsini yemeğe götürdü. Çocuklar adama bayılmışlardı. Masallar anlatıyordu onlara, oyunlar oynuyordu. Sinemaya bile götürdü. Akşam da onlarla kaldı. Domuz pastırmasıyla yumurta pişirip yediler. Linda ilişkilerine son veremeyeceğini anladı. Bayan Susan Standish'i aklının uzak bir köşesine itti ve Jay'le gezmeyi sürdürdü.

Hoşlanıyordu adamdan. Çocuklar da hoşlanıyorlardı. Özellikle Janey. Jay de onlara çok iyi davranıyordu. Pazar günlerini hep birlikte geçirmek bir alışkanlık haline geldi. Jay yapabilecekleri yeni bir şey buluyordu her hafta. Çocuklar pazarı iple çekiyorlardı. Böyle olduğu çok iyiydi, çünkü David o çarşamba akşamından sonra hiç görünmemiş, çocuklarına telefon bile etmemişti. Linda çok kızıyordu. Kendi adına değil; David'in ortalıkta görünmemesi onu sevindirdi olsa olsa. Ancak David'in çocuklarına karşı bu kadar ilgisiz kalmasını büyük bir bencillik, bir hainlik olarak görüyordu. Çocuklar boyuna soruyorlardı: «Babam ne zaman gelecek? Babam nerede, anne?» Jay de olmasaydı, haftasonlarında büsbütün üzüleceklerdi kuşkusuz. Janey bir gün büyük bir hüznle sormuştu; «Babamız artık bizi sevmiyor mu, anne?»

Linda kızına sarılarak, «Elbette seviyor,» diye karşılık verdi. «Gelgelelim işi çok.»

Janey, «Ben Jay amcaı çok seviyorum,» dedi ağırbaşlılıkla. «O kadar çok işi yok onun.»

Onun için de ilişkileri sürüp gidiyordu. Birkaç hafta sonra, Linda adama iyice tutulduğunu farkettti. Tiyatrolara, büyük, lüks Jokantalara, küçük kuytu lokantalara, sinemalara gidiyorlar, hemen her gece görüşüyorlardı. Pazarları da mutlaka onunla ve çocuklarla geçiriyordu Jay.

Kırlara gittiler, müzeleri gezdiler, partilerde eğlendiler. Jay genç kadının her yaptığına ilgi gösteriyor, ona her an dikkat ediyor, onu eğlendirmeye çalışıyordu. Gelgelelim ayrılırlarken —kardeşçe denebilecek— bir öpüşmeden öteye gitmiyordu.

Linda aklını kaçırarak hale gelmişti. Bedeni de ilgi görmek istiyordu. Dansederlerken gövdesini adamın gövdesine yapıştırmamak için kendini güç tutuyordu. Öpüşürlerken, belki bu akşam biraz daha ileri gider umuduyla gerginleşiyordu. Ama Jay kusursuz bir centilmendi. El sürmüyordu ona.

Linda bu durumu sürdüremeyeceğini anladı. Konuyu ilk fırsatta açmaya karar verdi ve neler söyleyeceğini tasarladı. İşin kötüsü, bu konuda söylenebilecek sözler çok bayağı geliyordu kulağa.

Fırsat umduğundan çabuk doğdu. Çekimin bitmesi onuruna verilen partide, yönetmen yardımcısı Bob Jeffries'le konuşurlarken Susan Standish sert adımlarla topluluğa yaklaştı. Linda'nın daha önce de gördüğü beyaz pantolon-tünik takımını giymişti. Bu kılık ona yakışıyor, renkli

yüzünü, dağınık sarı saçlarını vurguluyordu.

«Jay.» diye mırıldandı. «Seninle bir dakika konuşabilir miyim, sevgilim?»

Sinsi bakışları, bir sır paylaştıklarını belli eden gülüşüne uygundu.

«Ne vardı, Susan?»

«Özel olarak konuşmak istiyorum.»

Jay, Linda'yla Bob'a bakarak omuzlarını kaldırdı ve kızın peşinden gitti.

Linda, «Susan bu filmde oynadı mı?» diye sordu.

Bob güldü. «Şu anda oynuyor ama bana öyle geliyor ki kesim odasından dışarı çıkamayacak.»

«Öyle mi?» Linda konuyu değiştirdi. Bob kıskançlık gösterdiğini düşünmemeliydi.

Jay bir iki dakika sonra döndü ve olaydan hiç söz etmedi. Ancak Linda, başbaşa kaldıkları anda bu konuyu açmaya karar vermişti.

Partiden sonra Bob Jeffries'le karısını alıp Annabels'e gittiler. Orada konuşmak olanaksızdı. Eve dönerken de hiç eksik olmayan şoför vardı tabii.

Jay, «Bu gece çok uzaklardasın,» dedi. Sesi şakacıydı.

Linda şoföre bakarak, «Şimdi konuşmak istemiyorum,» diye karşılık verdi. «İstersen bizde bir kahve içeriz.»

Gece gezmelerinin sonunda adamı eve çağırmazdı hiç. İlk kez yapmıştı bunu. Tuhaf bir duyguya kapıldı. Jay'i oturma odasında bırakıp mutfığa geçti. Ne söyleyecekti şimdi? Ne söylenebilirdi, Duygularını açıklayacak sözler var mıydı ki?

Bir tabağa birkaç tane çukulatalı bisküi koy-

du, kahveleri doldurdu. Jay akşam gazetesini okuyordu. Adama kahvesini uzatırken söyleyecek söz arıyordu hala. Jay ondan önce davranmakla sorunu çözümlemiş oldu.

«İki hafta sonra Los Angeles'e dönmek zorundayım.»

«Öyle mi?» Ansızın içi boşalmıştı sanki.

Jay bir an duraladıktan sonra, «Sen de benimle gelsen,» diye sürdürdü.

«Seninle mi gelsem?» Birkaç saniye için bu tatlı düşe daldı, sonra da gerçekle yüz yüze geldi. «Olacak şey değil, Jay. Çocukları bırakamam.»

«Çocukları da getir öyleyse. Orasını seveceklerdir.»

Linda başını iki yana salladı. «Okuldan alamam onları. Zaten...»

Jay cümleyi bitirmesine fırsat vermedi. «Bak Linda, böyle şeyleri hiç beceremem ben. Şimdiye kadar bu sözleri yalnızca kuş beyinli karılara söyledim.» Ayağa kalkıp çekingen bir tavırla ekledi. «Benimle evlenir misin diyorum sana.» Sonra da birden coştı. «Seni çok seviyorum! Tanıdığım en sıcak, en verici kadınsın. Bir kere ağzın yandı, erkekler konusunda, ne düşündüğünü biliyorum... Ama emin ol ki seni mutlu etmeye çalışacağım. Ben de kusursuz değilim. Bir sürü ahmak kadınla ilişki kurdum, uzun boylu sarışınlarla dayanamadığımı da kabul ederim. Ama benimle evlenirsen her şey düzelir sanıyorum. Sanıyorum ki birlikte çok mutlu olabiliriz.» Yine duraladı. «Eeee?»

«Jay!» Fısıltıyla konuşuyordu. «Evet, Jay, Evet, evet!»

Jay onu öpmeye başladı. «Çok geciktirmeyelim öyleyse. Daha fazla bekleyemeyeceğim.»

Linda gözlerinin yaşardığını farkettil. «Seni seviyorum.»

Jay kadının saçlarını okşayıp çekildi. «Hadi git yat. Varın erkenden telefon ederim. Ben her şeyi hazırlarım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi değil mi?»

Genç kadın başını salladı. «Ne kadar erken olursa o kadar iyi.»

Shirley'yle Conrad'ın düğününden sonraki birkaç günü korkunç bir sarhoşluk içinde geçirdi Claudia. Günde bir büyük şişe viski içiyor, arkasından çeşitli uyku hapları ve yatıştırıcı ilaçlar yutarak hiçbir şey farketmediği bir noktaya, mutlu bir uyuşukluğa geçiyordu. Ne yemek yedi, ne yıkandı, ne de giyindi. Kirli ve görkemli bir çıplaklıkla dolaşıyordu evinde.

Telefon çalsa da açmıyordu. Bir gün kapı çalındı. Öyle uzun çalındı ki sonunda açmak zorunda kaldı.

Giles'dı gelen. Kızın durumunu görünce dehşete kapılmıştı. «Tanrım!» diye mırıldandı, ona bir sabahlık giydirip sade kahve içirmeye girişti. Bakışlarını bir noktada toplayıp konuşacak kadar ayılmasını bekledi.

«Ne yaptın sen? Neler içtin?»

Claudia başını salladı. «Öff, kafam!»

«Berbat bir durumdasın.»

«Bugün günlerden ne?»

«Hay allah, iyice dağıtmışsın anlaşılan. Bugün pazartesi.»

«Pazartesi ha? Birkaç gün dayanmışım demek.»

Fotoğrafçı odayı gözden geçirdi. Boş viski şişeleri, kırık plaklar, sağa sola devrilmiş eşyalar. «Herif kimdi?»

Claudia omuz silkti. «Herif falan yoktu. Kendi başıma sarhoş olmak istedim. Senin ne işin var burada? İspanya'da olduğunu sanıyordum.»

«İyi haberlerle geldim. Memelerin dünya çapında ün yaptı, bebek!»

Amerika'nın en çok satan dergilerinden biri olan Erkekler Oynarken'in son sayısını getirmişti yanında. Dergiyi açıp ortasındaki posteri gösterdi. Koskocaman, renkli bir fotoğraf; arka planda Londra, ön planda, Giles'in hortumla ıslattığı pembe buluzuyla duran Claudia. Kusursuz göğüsleri, iri, sivri göğüsbaşları gömleği delip çıkacak gibi. Sayfayı çevirdiler. Claudia yataкта; siyah sabahlık kara bir bulut gibi toplanmış, göğüsler sabahlıktan dışarı kaymış, ağız yarı açık, gözler yarı kapalı. Ondan sonraki sayfalar da Claudia'nın resimleriyle doluydu. Yazının başlığı, «Londra'lı güzel Manken Claudia Parker Büyük Britanya'nın güzelliklerinden bazılarını ayağınıza getirdi,» diyordu.

Giles, «Sana bayılmışlar,» diye açıkladı. «Oraya gidip yeni resimler hazırlamamızı istiyorlar. Dünyanın parasını verecekler. New York'a uçacağız. Edgar J. Pool seninle tanışmak istiyor. Derginin sahibi o. Senin beklediğin fırsat bu, bebek! Bundan sonra sırtın yere gelmez.»

Claudia dergiyi inceledi. Allah kahretsin, saçını neden kesmişti sanki! Işıl ışıl bir yüzle, «Ne zaman gidiyoruz,» diye sordu.

«Kendini toplayabildiğin zaman. Sıksa bir şey olmuşsun. Bir de şu saçların... Bir peruk almamız gerekecek. Al, imzala şunu.» Claudia uzatılan kağıda hiç bakmadan imzayı bastı. «Seni bir sağlık yurduna yatıracağım. Bir haftalığına. Gerekli bu. Bir haftada eski haline gelersen on gün içinde yola çıkabiliriz. Ben Amerika'dakilere haber veririm. Deli oluyorlar senin için. Yılın Oyuncası seçileceksin. Sen de zengin olacaksın, ben de!»

Bayan Field'le geçirdiği beşinci gece miydi bu? Yoksa altıncı mı? Emin olamıyordu David. Bürodan çıkıp yemek yemeyi, ardından birkaç içki içerek kadının kapısına dayanmayı bir alışkanlık haline getirdiğini biliyordu yalnız.

Hastalıklı bir saplantı olmuştu kadın. Onunla sevişmek neden böylesine heyecan vericiydi acaba? David daha önce hiçbir kadının ona böyle bir haz vermediğini biliyordu. Yünlü sabahlığına sarınarak açıyordu kapıyı, soyun emrini alınca isteksizce soyunarak sıksa, renksiz gövdesini göz önüne seriyordu. Göğüsbaşları hiç sertleşmiyordu.

Gelgelelim sevişmeye başladıklarında mengene gibi tutuyordu erkeği. Sımsıkı sarılıyor, özsuyunu tüketmeye niyetlenmişcesine yapışıyordu. Dur durak bilmiyordu.

David onu aşığlamak için gülünç durumlara sokuyor, kadın hiç karşı çıkmadan boyun eğiyordu. Kadından nefret ediyordu David. Ne var ki her gece oraya gitmeden duramıyordu.

Gündüzleri bu konuya değinmiyorlardı ikisi-

de. Bayan Field sıçan gibi sessizce dolaşarak işini her zamanki becerikliliğiyle sürdürüyordu.

David bu alışkanlıktan kurtulmak istedi.

Ginny adında güzel bir kız, şirketin hazırladığı bir reklamda fotomodel olarak kullanılıyordu. Kızla tanışmayı başardı. Çok hoşlanmıştı Ginny'den. Ne mal olduğunu açıkça belli eden bir kızdı. Claudia'nın daha bayağı bir kopyası.

Birlikte yemeğe çıkmalarını önerdi. Ginny belden yukarısı yok denebilecek cırtlak kırmızı bir tuvaletle geldi. Teni pembe beyaz, dudakları dolgundu. David, bu iş iyi olacak, diye düşündü.

Ginny yemekte bir sürü içki içmiş, bol bol gülmüştü. Dansettiler. Gövdesi sıcak ve diriymiş. Lokantadaki bütün erkekler ona bakıyorlardı. David'in göğsü kabardı. Bir ara, şeyk yaparlarken, pembe beyaz memelerden biri tuvaletin önünden dışarı fırladı. Göğüsbaşı sütlükahve renginde geniş bir yuvarlaktı. Ginny çılgınlar gibi gülerek memesini yerine soktu.

David, kızı otele götürmenin zamanı geldi, diye düşündü. Ginny biraz mırınkırın ettiyse de fazla uzatmadı. Otele girdikten sonra da hemen soyundu. Fırfırlı pembe bir don giymişti, çok gelişmiş bir meleği andırıyordu. Memeleri öyle iri, öyle diriymiş ki David bunların gerçek göğüsler olmayıp silikon iğneleriyle yapılmış nesneler olmasından kuşkulandı.

O gece de bir şey yapamadı. Heyecanlanamıyordu bir türlü. Hala kıkır kıkır gülen Ginny'ye para verdi, bir taksiye bindirip evine yolladı.

Yatağa yattı, uyuyamadı. Sonunda kalkıp Ba-

yan Field'e gitti yine. Eve vardığında öyle güçlü bir isteğe kapılmıştı ki kadının üstüne atılmasıyla işini bitirmesi bir oldu.

Bayan Field garip bir büyü yapmıştı ona.

Başka kadınlar denedi, hep aynı başarısızlık. Hayatı, Harriet Field'in merkez olduğu bir daire haline gelmişti.

Geceleri oraya gittiğinde hiç konuşmuyorlardı. David kadına ne yapacağını söylüyor, o da boyun eğiyordu. Ne olursa olsun. Sonradan, nazik bir tavırla çay kahve isteyip istemediğini sorardı bazan. David her zaman hayır der, gücünü toplayabildiği an fırlayıp giderdi.

Bayan Field bu konuda ne düşünüyordu acaba? Neden hiçbir şey söylemiyordu? Durumları çok tuhaftı. Bir gece biraz erken gitti kadına. Bayan Field henüz yatmamıştı. Olmayan göğsünü soğuktan korumak için ince bir hırkaya sarınarak geldi bu kez. Adamı içeri alır almaz soyunmaya başladı. David onun günlük giyeceklerini çıkardığını ilk kez görüyordu. Genellikle, onun geldiği saatte yalnız geceliği ve sabahlığı oluyordu üstünde. Oysa günlük giyimi çıkarmakla bitmiyordu; hırkası, elbisesi, bir kaşkorse (David'in o güne kadar gördüğü en çirkin kadın çamaşırı), koyu pembe bir sutyen, uzun yünlü don altında paçasız don, jartiyer ve kalın çoraplar. Bayan Field soyunmayı bitirince hafifçe titreyerek bekledi.

Bu kariya hazırlık gerekli değil, diye düşündü David. O hep hazır; azgın bir şey. Yıllardır erkek yüzü görmediğinden herhalde. Bu gece biraz bekletsem de kıvranışını görsem. Ama hayır, kendisi öyle yakıcı bir isteğe kapılmıştı ki

kadını bekletmesi olanaksızdı. Hızla soyunarak saldırdı. Bayan Field derin derin göğüs geçirdi, coşup taştilar.

Sonradan sabahlığını giyerek erkeğin giyeceklerini toplamaya başladı. Hepsini düzgünce sıralayarak giyinmesini kolaylaştırıyordu.

David yattığı yerden onu gözledi. Bu kadın kendini çirkinleştiriyor denemezdi. Gerçekten çirkindi. Ne yapsan güzelleşmezdi. Bayan Field gözlendiğini farkedince kıpkırmızı kesildi.

«Çay kahve, Bay Cooper?»

«Çay kahve, evet.» Bayan Field mutfağa yürüdü. David, önlemezsem ikisini de getirecek dedi kendi kendine. «Gel otur,» diye seslendi. Kadın çekingen bir tavırla, ayaklarını yan yana koyup ellerini kucağında birleştirerek oturdu. «Seninle konuşmak istiyorum» dedi David.

Sessizce oturdular.

David, «Vazgeçtim,» diye söylendi ansızın.

«Bir şey mi oldu, Bay Cooper?»

«Bırak şu Bay Cooper'ı be!»

Bayan Field gözlerini yere eğdi. «Peki, David. Peki, sevgilim.»

Allah kahretsin, el değmedik kızlara dönmüştü şimdi de. Nasıl saf, ne kadar utangaç! David ayağa kalktı. Bazı kararlar almıştı. Pazartesi günü mutlaka işinden uzaklaştıracaktı kadını. Bu eve bir daha gelmeyecekti.

Bir daha gelmeyeceğine göre, bir kere daha gönlünü etse iyi olurdu belki. «Masanın üstüne çık,» diye söylendi bezgince.

Linda'yla Jay, bir hafta sonra Hampstead'

deki bir nikah memurluğunda evlendiler. Sessizce, kimselere haber vermeden. Konuklar sayılıydı. Linda'nın annesiyle babası (şaşkın ancak mutlu), en süslü elbiseleriyle gelen çocuklar (garip bir sessizlik içinde), Jay'in bir iki dostuyla Linda'nın eski arkadaşlarından birkaçı.

Nikahtan sonra hep birlikte Jay'in oteline giderek düğün pastası yediler, şampanya içip çene çaldılar. Çok küçük, çok basit bir düğün. Linda'nın annesiyle babası yola çıkmak zorunda olduklarını bildirerek izin istediler. Çocuklar da onlarla gideceklerdi. Hep birlikte kalktılar.

Linda çocuklarına sarıldı. «Anneniz yakında dönecek. Sonra hep birlikte Amerika'ya gideceğiz ve yüzme havuzu olan kocaman bir evde oturacağız.»

Stephen, «Yaşasın!» diye haykırdı. «Yüzme havuzu ha!»

Janey ağlamamak için çaba harcıyordu. Tombul yüzü gölgelenmişti. «Umarım uçağınız düşmez,» diye mırıldandı.

Linda bir kahkaha atarak ona sarıldı. «Saçmalama, bebeğim.»

Jay da küçük kızı kucaklayıp havaya kaldırdı. «Sen uslu durursan annen gözünü açıp kapayınca kadar dönmüş olur.»

Janey ela gözlerini iri iri açarak ona baktı. «Sen benim yeni babam mısın şimdi?»

Jay başını salladı. Jane yeni babasını öptü ve anneannesine koştu. Bir süre sonra öbür konuklar da gittiler. Karı koca yalnız kaldılar.

Linda şapkasını çıkarırken içini çekti. «Çocuklardan ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor.»

Jay güldü. «Topu topu iki hafta. Karımla baş-

başa kalmak istiyorum desem kızar mısın?»

«Hayır, kızmam.» Linda da gülüyordu. «Seni çok seviyorum, Jay.»

Birkaç telgraf gelmişti. Meksika'da balayı geçiren Conrad'la Shirley'dendi biri. «Kutlarız. İngiliz kadınlarının üstüne yoktur. Pek fazla nafaka istemezler. Sevgiler. Conrad ve Shirley.» Jay'in on beş yaşındaki kızından alaycı bir telgraf. «Dördüncü evliliğini kutlarım babacığım. Caroline.»

Jay, «Bu kız çok edepsiz,» diye homurdandı.

«Neden öyle diyorsun?»

«Bilmiyorum. Suç bende belki de. Annesine çekti bu kız. Çok sert, çok haşın. Ben onunla ilgilenmedim, Jenny de bir daha evlenmedi. Babasız büyümek etkisini gösterdi sanırım.»

Linda, «Onunla tanışmak isterdim,» diye söylendi usulca. «Evimize yerleşince bir süre bize alabilir miyiz onu?»

«Boşver,» dedi Jay kabaca. «Annesi asla izin vermez. Verse bile, artık çocuk değil... Birden babalık taslayamam ben.» ,

«Topu topu on beş yaşında, Jay. Bence denemeye değer.»

Jay karısını öptü. «Çok iyisin.»

Linda konuyu değiştirerek gülümsedi. «Getirdiğim giyecekler Jamaica'ya uygun mu acaba? Her şey öyle çabuk olup bitti ki.»

«Pişman mısın?»

«Pişman mı? Saçmalama!»

«Yemeği odada yiyelim istersen. Yarın sabah altıda yola çıkacağız. Erken yatsak iyi olur.»

«İyi düşündün.» Esniyordu Linda. «Ben gidip

bir banyo yapacağım.»

«Yemek ısmarlamayı bana bırak öyleyse.»

Linda yatak odasına geçti. Valizler yatakların ayak ucuna dizilmişti. İki yatak! Felaket. Neyi nasıl yapacaklardı peki?

Jay'i düşkırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Güzel kadınlara alışıktı o. Lori'nin soğuk güzelliğini anımsadı. Evlenmeden önce yatsalardı keşke. Hiç değilse, Jay aldığı kadının nasıl bir kadın olduğunu başından bilirdi o zaman. Gelgelelim istememişti. Konuyu hiç konuşmamışlardı ama Jay'in evlenmeden önce onunla yatmak istemediğini biliyordu.

Mavi ipek gecelikle bir örnek sabahlığını çıkardı. Onu güzel gösteriyordu bu gecelik. Dolgun göğüslerini sarıyor, kalçasına yapışarak yere kadar uzanıyordu. Özenle yıkandı, gündüz makyajını silerek daha hafif bir makyaj yaptı. Gür kızıl saçlarını fırçaladı. Epey uzamıştı saçı, omuzlarına dökülüyordu. Yüzü ve vücudu kusursuz değildi ama çekici, alımlı bir kadındı.

Jay biraz daha şampanya, nefis bir balık, şaraplı, mantarlı bir sosun içinde yüzen incecik tavuk dilimleriyle pilav ısmarlamıştı. Yemeklerin ardından çilek ve koskoca bardaklarla sunulan Courvoisier konyası geldi. Yemek bittiğinde bulutlarda yüzüyordu Linda. Jay her şeyi kusursuzca yapmasını biliyordu.

Jay karısını yatak odasına götürerek ağır ağır soydu. Büyük bir ustalıkla sevişiyordu. Acelesi yoktu, telaşı yoktu. Dünyada başka hiçbir işi yokmuş gibi okşuyordu karısını. Her hareketini bilerek yapıyor, ellerini dolaştırdığı yerler canlanıyordu. Linda göğüslerinin büyüdüğünü,

dirileştiğini duyuyordu. Kendini kontrol etmesini de çok iyi biliyordu Jay. Bazan duruyor, bazan harekete geçiyordu; kendini bıraktığı zaman isteyerek bıraktı. Aynı anda orgazm olmuşlardı. Linda böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordu. Kocasına sımsıkı sarıldı, onu ne kadar çok sevdiğini belirten sözler söylediğini işitti. Daha sonra, yan yana yatıp sigara içerlerken, «Eşsiz bir kadınsın,» dedi Jay. «Çok da akıllısın. Nikaha kadar beklettin beni!»

«Ne?» Genç kadın kocasına iyice sokuldu.

«Seni çok istiyordum ama yanlış bir davranışta bulunursam beni çapkın bir erkek olarak göreceğini biliyordum. Gözünden düşerdim o zaman. Oysa Lori'yi gördüğüm gün yatağa atmıştım. Yatağa bile değil. Bir iş için başvurdu, ofisin kapısını kilitleyip kanepeye uzandık. Görür görmez düzdüğün bir kariyla evlenmek ne akıldır bilmem. Seni tanıyuncaya kadar öyle bir avanaktım işte. Seni tanıdıktan sonra, gerçek bir kadının ne olduğunu anladım.»

«İyi ama yatakta birbirimizden hoşlanır mıyız diye düşünmedin mi hiç? Hiç kaygılanmadın mı? Neden daha önce denemek istemedin.»

«Çünkü hayır dersin çok üzülürdüm.»

«Hayır demezdim belki.»

«Belki demezdin ama evlilik dışı ilişkilere girecek kadınlardan değilsin sen. Pişman olurdun sonradan. Benden soğurdun.»

«Öyle mi dersin?» Jay'in onu bu kadar iyi tanımasına şaşırmıştı. Haklıydı galiba.

«Susan Standish'e gelelim,» dedi suçlarcasına.

Jay, «Ben erkeğim,» demekle yetindi. «Açık-

lama yapmaya, bahane uydurmaya zorlama beni. Seni elde edemezdim, o da güzel bir kızdı.»

Linda'nın gözleri kapanıyordu. «Kocam, seni çok seviyorum,» dedi, uykuya daldı.

Sağlık yurdu pek kötü bir yer değildi. Dinlenmeye, düşünmeye, hesaplar yapmaya elverişli bir yer. Claudia bedenini uzmanların ellerine teslim etti ve birkaç gün içinde eski haline geldi. Terapiye gidiyor, masaj yaptırıyor, büyük yüzme havuzunun başında güneşleniyordu. İngiltere'nin bahar güneşi pek ısıtıcı değilse bile dinlendiriciydi.

Giles onu görmeye geldi. «Çok iyisin!» diye haykırdı sevinçle. «Eski Claudia olmuştun.»

Dergiden mektuplar gelmişti. Sabırsızlıkla bekliyorlardı Claudia'yı.

«Oradakilerden birini çok etkilemişsin,» dedi Giles. «Yerlerinde duramıyorlar adamlar. Senin reklamını yapıyorlar her yanda. Seni Yılın Oyunağı seçmekte kararlılar.»

Claudia çok sevinmişti. Yıllardır beklediği fırsat eline geçmişti belki.

Bir iki gün sonra sağlık yurdundan çıktı. Giles onu Chelsea'daki dairesine götürdü. Evindeki eşyaları buraya taşıdım,» dedi. «Oraya dönersen yine sapıtabilirsin. Yola çıkıncaya kadar burada kalırsın.»

Claudia'nın yüzü aydınlandı. Giles duruma el koyuyordu. Hoşuna gitmişti bu.

İki kişilik yatakta iki kardeş gibi uyudular. Ertesi gün onu alışverişe götürdü Giles. Yeni giyecekler, kendi saçını uzatıncaya kadar kullana-

cağı, upuzun pırıltılı bir peruk aldılar.

Her şeyin parasını Giles ödedi. «Yatırım yapıyorum,» diyordu gülerek.

Sonunda yola çıkabileceklerine karar vererek dergiye telgraf çektiler. Karşılığında upuzun bir telgraf geldi. Uçak biletleri çoktan gelmişti zaten. Telgraf, «Yılın Oyuncağı büyük bir törenle karşılamaya hazır olsun. Basına haber verildi. Geldiğiniz gece büyük bir eğlence düzenlenecektir,» diyordu.

Claudia sevincinden uçuyordu. Onu bekliyordu New York.

Hiçbir şeyin yararı olmadı. David, Harriet Field'den kurtulamıyordu.

Başka hiçbir kadınla yatamıyordu. Yeterince isteklenmek umuduyla, bir kızı, pornografik filmler gösteren sinemalardan birine bile götürdü. Sonuç büsbütün kötü oldu. Film kızı öylesine isteklendirmişti. David bu isteği karşılayamayınca adama söylemedik söz bırakmadı.

Harriet Field'den başka bir kadınla yatabilirse büyüün bozulacağına inanıyordu David. Gelgelelim başka bir kadınla yatmak olanaksızdı. Ve Harriet Field'le yatmak her gün biraz daha doyurucu, daha zevkli oluyordu.

Bütün gece kadının evinde kalmaya başladı. Sabahları da sevişmek istiyordu artık. Zayıfladı, rengi soldu. Kadın damarlarındaki kanı emiyordu sanki.

Sabahları o tıksişık odada uyanmaktan rahatsız oluyor, surat asıyordu. İlişkileri süreceksa başka bir yer aramak gerekecekti. Kadına ev tut-

mak istemiyordu ama başka çaresi de yoktu.

Sevişme saatlarının dışında, onunla hiçbir şey konuşmuyordu sekreteri. Görünmek bile istemiyordu.

Sabahları birlikte çıkıyorlardı evden. Sekreterini bürodan bir sokak önce arabadan indiriyordu. Yol boyunca kendi köşesine büzülerek, sessizce otururdu Harriet Field. Sessiz bir sıçan.

David kadından nefret ediyor, ancak ondan ayrılamıyordu. Bu iğrenç yaratığa duyduğu hayvanca istek hiç sona ermeyecek miydi acaba?

Çocuklarını aramamıştı nicedir. Nedense onlardan utanıyordu.

Hayatında hevesle sarıldığı işinden ve Harriet'le sevişmekten başka bir şey kalmamıştı. Bunların dışında, yaptığı tek şey uyumaktı.

Çok zayıfladı. Bu öyle sürüp gitmez diyordu kendi kendine. Bir gün bıkaçağım bu kadından. Daha çabuk bıkmak için daha sık sevişmeli.

Her şeyi bir yana bırakarak Harriet Field' den bıkmak çabalarına verdi kendini. Bunun için her fırsatta kadınla yatması gerekiyordu. Ofiste bile sevişiyorlardı artık. Kapıyı kilitleyip sekreterini yere ya da masanın üstüne yatırıyor telaşla işe koyuluyordu. Hiç yararı olmadı. Harriet Field'le yatmak daha da büyük heyecan veriyordu öyle durumlarda.

Bu ilişkiyi bitirmek için canını dişine takarak çabaladı.

Londra havaalanında, fotoğrafcılar Claudia'nın çevresine toplandılar.

«Buraya bakın, lütfen!», «Bu yana,» «Eteğiniziği biraz yukarı çekin!», «Bacak görelim.»

Claudia her isteneni yapıyordu. Kısacık bir etek ve bir örnek palto, gövdesine yapışan ipek bir kazak giymişti.

Giles bir yana çekilmiş sahneyi izliyordu. Kıza özel menacer sözleşmesini imzalatmakla akıllılık ettiğini biliyordu. Claudia Parker'ın yüzde ellisi onun malıydı şimdi. Ve bu gidişle, yüzde elli hakkı dünyanın parasını sağlayacaktı.

Amerikalılar yeni bir seks sembolü keşfedeceklerdi yakında. Claudia İngiltere'de sıradan bir manken olarak biliniyordu ama yıldız olabileceğine emindi Giles. Yeterince reklam yapılır, gerektiği gibi reklam yapılırsa işi işti. Kızı gözden kaçırmamalıydı. Çok fazla içmesine, uygunsuz kişilerle yatmasına izin vermeyecekti. Claudia kışkırtıcı gülüşüyle gülümsüyordu fotoğrafçılara. Başını arkaya atmış, çekik gözleri yarı kapalı, dudakları aralanmış. Dikkat merkezi olunca çiçek gibi açılıyordu. Göğüsleri ince kazağı delip çıkacaktı neredeyse. Bacakları uzun ve biçimliydi.

Giles, «Hadi yürü,» diye seslendi sonunda. «Uçağı kaçıracağız.»

Bir başka havaalanında, Jay'le Linda şeref salonunda oturmuş kahve içiyorlardı. Jay'in kahvesine bol konyak eklenmişti. Uçakla yolculuk etmeyi hiç sevmiyordu yönetmen. Uçağı binmeden hafifçe kafayı bulmazsa çok gerginleşiyordu. Linda nikah yüzüğünü inceliyordu. Kusursuz pırlantalardan oluşan ince bir halka. Bir erkeği

böylesine sevebileceğine inanamıyordu bir türlü. David'le geçen yıllardan sonra böylesine mutlu bir evlilik yapmak. David'le geçen on yılı hiç yaşamamış olduğunu hissediyordu.

Jay karısının elini tuttu. «Bugün çok güzelsin.»

Linda gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

Bir hostes kapıyı açarak onları uçağa çağırdı. Koridorda tek bir fotoğrafçı çıktı karşılarına. «Bir resim çekebilir miyim, Bay Grossman?»

«Elbette,» Jay kolunu karısının omuzuna atarak gülümsedi.

Linda şaşırmıştı. «Neden resim çektiriyoruz?» diye sordu.

«Böyle şeyleri stüdyo ayarlar. En küçük bir haber bile filmin adının duyulmasına yardımcı olur. Reklam işte.»

«Anlıyorum.»

Uçak çok rahattı. Jay cebindeki yassı gümüş şişeyi çıkararak birkaç yudum daha içti. Sonunda güçlü motorların uğultusu duyuldu, uçak pistte ilerlemeye başladı.

Bir sabah her zamankinden de kötü uyandı David. Başı ağrıyor, oda cinsellik kokuyordu. Harriet'in pencere açıp evini havalandırdığını hiç görmemişti. Uyanır uyanmaz kadını kendine çekti. Fiziksel istek her şeyi unutturuyordu.

Sevişmeleri sona erince daha da kötü hissetti kendini.

Harriet Field kahve yaptı, gazeteyi getirdi. David sigara içerek gazeteye bir göz attı. Birinci sayfada Claudia'nın resmiyle karşılaştı. Yarı-

profilden çekilmiş bir fotoğraf. Göğüsler dimdik, saçlar uçuşmuş, bilgiç bir gülüş. Çok güzeldi kız. Biçimli bacakları kısıcık bir eteğin altında kayboluyordu. «21 yaşındaki güzel manken ve oyuncu Claudia Parker New York'a uçtu. Bayan Parker filmcilerden gelen önerileri konuşmaya gidiyor. Ünlü fotoğrafçı Giles Taylor bu yolculukta ona arkadaşlık ediyor. İkisi de aralarında duygusal bir ilişki olmadığını söylüyorlar.» David öfkelenmişti. Claudia'nın bu kadar güzel olması, böyle-sine mutlu görünmesi öfkelenmişti onu. Evden çıktıktan sonra kızın perişan olacağını ummuştu. Bir daha ortalıkta görünmeyeceğini sanmıştı.

Oysa birinci sayfalarda resmi çıkıyordu. Amerika yolunda. Görünüşe bakılırsa dertsiz, tasasız.

Küçük orospu! Evliliği yıkılmıştı onun yüzünden. Hışım ile çevirdi sayfayı. Claudia denen kaltak dünyanın yüzünden silinip gitse olmaz mıydı, sanki!

İkinci sayfada da Linda'nın resmi vardı. Yanında bir erkek. Gülümsüyordu Linda, sakın görünüyordu. Ama ona sarılmıştı. Korurcasına.

«Hollywood'un ünlü yönetmenlerinden Bay Jay Grossman'la yeni eşi Bayan Grossman balaylarını geçirmek üzere Jamaica'ya uçtular. Bay Grossman, çekimi Londra'da ve İsrail'de yapılan (Besheba) filmini az önce bitirmişti.»

Bayan Jay Grossman! Olacak şey değil. Linda nasıl yapardı bunu? Nasıl cüret ederdi? Resmi inceledi. Kadının yüzünde mutsuzluk izleri arıyordu ama öyle bir şey göremedi. Tam tersine. Linda çok sakın, kendinden emin ve çok güzel

görünüyordu. Ona haber vermeden nasıl yapardı bunu. Derken Linda'nın son hafta içinde üç kere ofise telefon ederek haber bıraktığını, eski karısını aramaya gerek duymadığını hatırladı. Çocuklarını bile aramamıştı haftalardır.

«Allah kahretsin!» Büyük bir öfkeyle sövüyordu. Evine dönmeye karar verince Linda'nın ona kucak açacağına inanıyordu başından beri. Eve dönmesini geciktiren tek şey Harriet Field'di. Bu pespaye ilişkiye girmiş, her şeyi unutmuştu. Çocuklarını görmeyi bile düşünmemişti.

Tuzağa düştüğünü hissediyordu. Onu kurtaracak bir Linda yoktu artık. Kaçmanın zamanı gelmişti. Çocukların söylediği bir şarkının sözleri geldi aklına. Tavşan kaç, tavşan kaç. Kafasından aynı sözler geçiyordu boyuna; değişmeyen bir tekdüzelikle.

Banyodan öğürtüler geliyordu. Az sonra Harriet de geldi odaya. Garip. Hala giyinmemişti. Yünlü sabahlığıyla dolaşıyordu hala.

Bembeyaz bir yüzle karşısına geldi, anlamsız bir sesle, «Çocuğumuz olacak,» diye söylendi.

David dehşetle bakıyordu kadına. Çok geç kalmıştı. Kaçamazdı artık. Tuzak kapanmış, kısılı kalmıştı.

— 240 —

BİTTİ



KELEBEK
YAYINLARI

JACKIE COLLINS apkınlr

Ülkemizde çok tutulan ve kitapları çok satan Jackie Collins'in bir yeni kitabı.

Yazar özellikle cinselliğe olan yaklaşımıyla tüm dünyada büyük ilgi uyandırıyor. Yapıtlarının birçoğu filme çekilen, dizi olan yazar kahramanlarını Amerika'nın zenginleri arasından seçiyor. Onların karmaşık, bunalımlı özel yaşamlarını gerçeklere sadık kalarak yazıyor.

Sex etesi, şen Dullar ve Dinamit'ten sonra Jackie Collins'in bu ilginç eserini mutlaka okumalısınız.

2500